

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η
Τ Η Σ Ύ Π Ε Ρ Α Σ
Σ Ε Β Α Σ Μ Ι Α Σ Κ Α Τ Β Α Σ Ι Λ Ι Κ Η Σ
Μ Ο Ν Η Σ
Τ Η Σ Ύ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Τ ,

Τῆς καὶ μέγα ἐχέσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν ἰσορήσαντα αὐτῇ
ἈΠΟΣΤΟΛΟΝ ΛΟΤΚΑΝ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ,

ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΕΠΙΦΗΜΙΖΟΜΕΝΗΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ,

Νυν ᾤον Τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπιμελέστερον, προστεθεῖσά τε καὶ τινα
ἄλλα τῶ ἀναγκάων, πρὸς περισσοτέρην βεβαίωσιν.

Ἐστὶ δέ, καὶ Θαυμασία τινα τῆς Θεοτόκου, πρὸς ἄλλους, καὶ ἐς ὑπερὸν γινώσκου
αἱ δόξαν αὐτῆς, καὶ πρὸς ἀρέαν μεγίστην καὶ Εὐσεβίαν Χριστιανῶν.

Τὰ πάντα καλῶς διαταχθεῖσά μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβοῦς
ζητήσεως, καὶ διορθώσεως

Τῷ Πατριωτῇ Μетроπολίτῃ πρώτῃ Ἀγκύρας,
ΚΥΡΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ,

Ἐστὶ δέ προστεθέσθαι καὶ τρία Πατριαρχικά Συγγεγραμμένα Γράμματα,
καὶ ἐπωφελεῖ τινα ἄλλα, ἵνα διανεμῇται δωρεὰν,

ἩΓΟΥΜΕΝΕΤ'ΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ἘΝ ἹΕΡΟΜΟΝΑΧΟΙΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

α.ω.ι.ζ'. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ. 1817.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΩ ΓΑΤΚΕΙ Τῷ Εἰς ἸΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Πᾶσι τοῖς Εὐσεβέσι, καὶ Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς,
Χάριν, Ἑλεος, καὶ Ἀγάπην πατρικὴν, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἐκτίωσιν,

Ὁ ΠΡΩΨΗΝ ἈΓΚΥΡΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ,

Ὁ ΚΑΙ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΣ,

Καὶ ἐκ τῆς Λογάδος τῆς τοῦ Κύκκου Μοῦνης

ΤΗΣ ὑΠΕΡΑΓΓΙΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ἩΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,

ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ.

Ὁ νὰ κρύπτῃ, καὶ νὰ σιωπαίῃ τινὰς τὴν ἀλήθειαν, ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον, ὁποῦ θάπτει χρυσίον εἰς τὴν ὑπόγυα τῆς Γῆς. διὰ τὴν ἡ ἀλήθεια πάντοτε ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅποιος ἀποβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ λόγου τοῦ, ἔχει τὸν νῦν τοῦ βεβλαμμένον, καὶ εἶναι τυφλὸς, καὶ ἔχει ἀσφαλείαν κατὰ τὴν διαύσιον, καὶ ὅμως ἐκεῖνος, ὁποῦ λαλεῖ τὸ ψεῦδος μολύνεται τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα, ποιούτω τρόπῳ καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀγιάζεται τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα· καὶ καθὼς κηρύσσεται ἡ Πίσις ἀπὸ ὅλων, τέτοιας λογῆς ὥστε νὰ καταγγέλλεται καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ ὅλων.

όλους. διότι ἐκεῖνοι ὅπου δὲ γνωρίζουσι κατὰ ἀκρίβειαν τὴν ἀλή-
θειαν, δὲν ἡμποροῦσι ποτὲ νὰ ἔχωσι καὶ Πίστιν ἀληθινὴν. διατι
φυσικά, ὡς ἐπεὶ ὡρῶν τινὰς νὰ γνωρίσῃ καλῶς, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ
πισεύσῃ. καὶ ἐκεῖνος ὅπου δύναται νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν
τὴν κηρύττει, κατακρίνεται βαρέως ἀπὸ τὸν Θεόν. διότι ἡ ἀλήθεια
εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος, κατὰ τὰ Εὐαγγελικὸν Λόγιον, ὅπου λέγει·
Εγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια. Λοιπὸν αὕτη ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ θεμέλιον
ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἢ Ὁρθοδόξων, καὶ ὅποιος εἰς τὰ τοιαῦτα δὲν
ἀγωνίζεται, τρόπον τινὰ ἀρνήσεως σκοπὸν μεταχειρίζεται· εἶδὲ καὶ
δὲν κρύπτει, καὶ τὴν φανερώνει, φάνεται πῶς κάμνει κατὰ τὸν ὁμο-
λογίαν τῆς Πίστεως τῆς. ὅθεν, ὁ λέγων, καὶ κηρύττων τὴν ἀλήθειαν
τὸν Θεὸν αὐτὸν κηρύττει, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ὡσαύτως ταύτης, καὶ ἀποκρύ-
πτων, Θεὸν ἴδιον αὐτὸν ἀρνεῖται. Φοβηθεὶς δὲ, καὶ γὰρ τοῦτο ἵνα μὴ
ἀρνητὴς ἐπιφαίνωμαι κρύπτων τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦτο πόθω ζέοντι,
καὶ ὅλη ψυχὴ ἐβλήθη νὰ φέρω εἰς φῶς τὴν Περιγραφὴν τῆς Ἱε-
ραῆς, καὶ Βασιλικῆς Μοῆς τοῦ Κύκκου ἐπισημιζομένης, Ὑπεραγίας
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκε, Χαριτοβρύτα πε, καὶ Θαυματουργὲ αὐτῆς Ἀ-
γίας Εἰκόνης τῆς τὸ μέγα ἐχέσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν Ἰσότησαν
τα αὐτὴν Ἀπόστολον Λευκῶν, καὶ νὰ τὴν διαδώσω εἰς ὅλους τὰς Εὐσε-
βεῖς Χριστιανὰς, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς Τύπης. Βαβαὶ τῆς χάριτος! πό-
σων μυρίων Χαρίτων ἤξιώθη αὕτη ἡ Ἁγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκε, ἀπὸ
τὴν ἰδίαν αὐτὴν Βασιλείαν πῶς παντός. φεῦ ἢ θαυμάτων, καὶ
θαυματουργειῶν αὐτῆς τῆς Χαριτοβρύτου Εἰκόνης! ὦ δόξα τῇ Χάριτί
σε, Κόρη Θεομήρις Δέσποινα· ἀνάστατε Λαοὶ, Φυλαὶ, Ἔθνος ἐκ-
λεκτὸν, ἅπαν τὸ Σύστημα ἢ Ὁρθοδόξων. ἀνάστατε παράδοξα, καὶ
τῇ Μηντεῖ τῇ Θεῷ μυρίας τὰς χάριτας ὁμολογήσατε, καὶ τῇ Μονογε-
νεῖ αὐτῆς Υἱῷ, Κυεῖν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ δοξαζόντες, εὐχαριστοῦντες

Ωδαὶς

Ωδαὶς αἰσπερὶ μυστα. καὶ πόθεν τάχα; τὴν αἰτίαν ἱερεύετε; τάχα
διατὶ ἰσοειογραφίῃ ἀπὸ εἰς τοῖς τὸν Ἀπόστολον, τὸν Λευκῶν λέγω, καὶ
Εὐαγγελιστῶν; ναί, δὲν τὸ ἀρνεῖμαι. ὅτι νὰ ἰσορηθῇ μία τοιαύτη Ἱσο-
εῖα ἀπὸ εἰς τοῖς τὸν αὐτὸν, ὡσαύτῃ τὸν Λευκῶν, ὅς τις καὶ Εὐαγγελιστῆς,
καὶ Ἀπόστολος, καὶ τῷ Σωτῆρος Μαθητῆς, καὶ Κῆρυξ τῷ Εὐαγγελίῳ, καὶ
ὁπαδὸς τῷ Διδασκάλῳ τῷ Χριστῷ, αἶναι βέβαια μέγα προτέρημα. Μὲ πό-
σον σέβας, εὐλάβειαν, φόβον ὅμως, προσευχάς πε, καὶ νηστείας, ἀγρυπνίας
τε, καὶ μετὰ δακρύων δεήσεις νὰ ἔκαμε τῇ Θεοτόκῃ δεόμενος αὐτὸς
ὁ Ἀπόστολος, διὰ νὰ τὸν λαμψύνη τὸν νοῦν, νὰ πλειώσῃ τὸ ἔργον.
μετὰ πόσῃ κατάρτητά τάχα, νομίζετε ψυχῆς, καὶ σώματος, καὶ φό-
βον μέγα, καὶ τρόμον τῆς καρδίας τῆς ἐσχωρῶτε τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅταν
ἐσοχάζετο μετὰ τὸν νοῦν τοῦ Πανάχραντου Πρόσωπου τῆς Παρθενός,
καὶ ἀρχίζε νὰ ἰσορῇ, διὰ νὰ ἐξισωθῇ, καὶ νὰ ἐξομοῖται, καὶ νὰ συμ-
φωνῇ ἡ Ἱστορία μετὰ τὸ Πρωτότυπον; πόσον φόβον ἐλάμβανε τάχα
ἡ ψυχὴ τῆς; πόσον τρόμον ἡ καρδία τῆς; πόσον κλόνον τὸ σῶμα τῆς;
πόσους στοχασμὸς ἔκαμε μετὰ τὸν νοῦν τῆς; ἱερεύετε τάχα; γνωρίζετε;
βέβαια εὖα τοῖς τὸν Μαθητῆς, Κῆρυξ, Εὐαγγελιστῆς, Ἀπόστολος,
δῶλος, καὶ διάκονος τοῖς τὸν Διδασκάλῳ, καὶ Ἱσοειογράφος μιᾶς τοιαύ-
της Μητρὸς τῇ Θεῷ ἢ ὅλων, συμπεριλαμβάνεται ὅτι νὰ ἔλαβε κατὰ τὸν
νοῦν πολλὰς στοχασμὸς, διὰ νὰ πελάσῃ τὴν Ἱστορίαν μετὰ τὸ πρωτότυ-
πον. καὶ πότε μετὰ, ἐσοχάζετο τὰ Πανάχραντα Μέλη τῷ Σώματός τῆς
μετὰ τὸν νοῦν, πότε δὲ, τὴν ἰσαριθμίαν τῷ Σώματι, ἢ Δακτύλῳ,
ἢ Χειρῶν, τῷ Προσώπου τὴν ὡραιότητα, ἢ Ὁφθαλμῶν τὸ κάλλ-
λος, καὶ ἢ λοιπῶν ἀκόμι ἀρμονιῶν τῷ Πανασπίλῳ, καὶ Παρθενικῷ
αὐτῆς Σώματι. εἰς καθὲ εἰς ἀπὸ αὐτὰ μετὰ μεγάλους στοχασμὸς
τῷ νοῦς τῆς, καὶ σχεδὸν ἐκθαμβούμενος διὰ κατὰ εἰς ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἀπο-
ρῶν, καὶ ἐν ἀμνηχαντῇ γενόμενος, αἰῶνατο, καὶ τὸν Θεὸν ἰκέτευε γοε-
ρῶς,

ρως, μετὰ δακρύων, καὶ ἐκ ψυχῆς, ὅτι καὶ τὸν φωτισμὸν τῇ ἐπιλάμψῃ
 τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, καὶ τῇ δυνάμει τότε, καὶ τελειώσῃ τὴν ἱστο-
 ριογραφίαν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς Βασιλείας, καὶ Θεοτόκου Μαρίας.
 Τὰτα ὅλα, καὶ, εἶναι ἀρκετὰ διὰ καὶ ποροζενήσῃ εἰς τιαύτην Ἱστο-
 ρίαν, καὶ Ζωγραφίαν μιᾶς τιαύτης Μητρὸς τῷ Θεῷ, Χάριτος Θείας,
 ἀπείρου, καὶ ἀναειδμήτης. καὶ ποῖος ἀμφιβάλλει; βαβαί! καὶ τίς δὲν
 τὸ πιστεύει; ὦ, φῆσαί μιν Κύριε, Κύριε· τίς λέγω ὑποπιτεύεται; εἰ-
 μήτι αὐτὶς ἱδρικός, καὶ ἄθεος· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον τῆς αἰτίας δὲν εἶ-
 ναι τὸτο· πῆχαι, ὅτι διατὶ εἶναι Ζωγραφία τῷ Ἀποστόλῃ, καὶ διὰ τῷ
 ποσῶτον Χαριτόβρυτος, καὶ Μυριοχαιρίτως εἶναι αὕτη ἡ Ἁγία Εἰ-
 κὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ καὶ Ἑλεῦσα λεγομένη, καὶ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν
 ταύτην ἅπαντας ἐλεῦσα, καὶ ἀπείρου Χάριτος βρύστα καθεκάστη; ὅ-
 χι, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία, ὅχι. ἀλλ' ἄλλο τι ὑπέρτερον,
 καὶ θαυμασιώτερον, καὶ παραδοξότερον· ποῖον; ὦ τῆς εὐεργεσίας σου,
 Πανάσπιλε, καὶ Παναμώμυτε Κόρη, ἣν περ ἐδωρήσω τῇ Ἁγίᾳ Εἰκόνι
 σε ταύτῃ! Ἀκῶσατε λοιπὸν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν. Ἀφ' ἧς ἐζωγράφησεν
 ὁμοῦς ταύτην τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Ἀειπαρθεύς Κόρης ὁ Ἀπόστολος
 Λευκάς, τρίτη ἔσα αὕτη ἐκ τῶν τελῶν ἐκείνων, (καθὼς ἀκριβέστε-
 ρον θέλετε ἀκῶσαι εἰς τὴν διήγησιν) ἡ καὶ Ἑλεῦσα ἐπικέκληται, καὶ
 λέγεται, ἔχουσα τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Τίον ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐφαῖν κα-
 τὰ πάντα τρόπον ἀρεσκὸν τῇ Κυρίᾳ τῷ Παντὶ καὶ ἡ Ζωγραφία, καὶ
 ἡ συμμετεία τῆς Ἱσοείας, καὶ ὅτι καὶ ἔχη καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς
 εἰς τὴν δεξιᾷ, καὶ πολλὰ εὐχαιρηθεῖσα ἡ Πανάχρατος εἰς τοῦτο,
 καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐπαινέσασα μεγάλως, καὶ ἐκθύσασα, ἐκτείνασα
 τὰς Παναχραύτας Χεῖρας αὐτῆς, καὶ τὴν ζωγραφισθεῖσαν Εἰκόνα εἰς
 χεῖρας αὐτῆς λαβῶσα, καὶ τὰς διαυγεῖς Θεοπάτας Ὀφθαλμῶς αὐτῆς
 ἀνατείνασα εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ζωγραφισθείσης Εἰκόνης, καὶ μετ' ἐ-

πιμελείας σοχαθεῖσα, τήν τε εὐτεχνίαν, καὶ ἐπιμέλειαν τῶν τεχνιτῶν,
 δηλαδή τῷ Ἀποστόλῃ θαυμάσασα, πολλὴν τινα ὥραν κρατήσασα ταύ-
 την τὴν Εἰκόνα εἰς τὰς Ἀχραύτας Χεῖρας αὐτῆς, ἐξεφώνησε τὰ ἀδο-
 μενα ἐκεῖνα τὰ παρὰ τῷ Συγγραφῆως ἱστορικῷ ῥησίδια, τὸ, ἡ Χα-
 ρὶς τῷ ἐξ ἐμῶν Τεχθεύτος καὶ εἶναι με αὐτήν. ὦ Χάρις! ὦ Πλούτος
 Θεῖος! ὦ Οὐράνιος Μυροδότη! ὦ Εὐεργεσία μυριόπλευτος! Κεχαριτω-
 μένη Κόρη, Σεβασμιωτάτη ἀπείρανδρε Μήτηρ· μέγιστα τὰ θαυμά-
 σιά σε, καὶ παραδόξα, ἅπερ ἐδωρήσω τῇ Εἰκόνι σε ταύτῃ. Πῶς ἦσθε
 τώρα οἱ φιλακροάμονες Εὐσεβεῖς; ἠκῶσατε; ἐμάθετε τὸ αἶτιον, διὰ
 τὸ ὅποιον καὶ χαριτοβρύτως εἶναι ἁπείρα τὰ θαυμάσια τῆς Ἁγίας
 Εἰκόνης ταύτης; ἐπληροφορήθητε ὅσον ὀλίγον τὸ κύριον, καὶ ἀληθές
 τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν αἰτίαν ποσῶτον παρὰ πασῶν τῶν ἄλλων Εἰκό-
 νων ἢ παρὰ τῷ Ἀποστόλῃ Λευκᾷ ἰσορηθείσων ἔχαριτώθη αὕτη ἡ Ἁ-
 γία Εἰκὼν παρὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ Ἑλεῦσα ὀνομάδῃ καὶ λέγεται; ἐ-
 βεβαιώθητε δι' ἣν αἰτίαν ὑπερέχει, καὶ διαφέρει πάσας τὰς ἄλλας
 ζωγραφισθείσας Ἁγίας Εἰκόνας τὰς παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀποστόλῳ Λευκᾷ,
 αὕτη ἡ Ἁγία Εἰκὼν, ἡ καὶ Κυκλιότιστα ἐπιφημίζεται; Τέτη λοιπὸν
 εἶναι ἡ αἰτία, ὡς ποροείρηται, ὅτι ἡ Μήτηρ τῷ Θεῷ τὴν ἐπερίλαβεν
 εἰς τὰς Παναχραύτας Χεῖρας της, καὶ ὅτι κρατήσασα ὥραν ἱκανὴν αὐ-
 τήν, ἐκτείνασα τὰς Θεολαμπεῖς Ὀφθαλμούς της εἰς τὸ ζωγραφισθῆναι
 Σεβάσμιον Πρόσωπον τῆς Ζωγραφίας, μετὰ τὰς Θεοειδέας Χάριτας τὴν
 ἐβράβευσεν, καὶ μετὰ τὰ ἐκφωνηθέντα λόγια, ὅπως ἀπὸ τοῦ Πανάχρατου
 αὐτῆς Στόμα ἐξῆλθεν, καὶ ὁ ἀχνὸς ἐκεῖνος, καὶ ἡ ὑγρασία τῆς Θεϊκῆς
 Χάριτος, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἀπὸ τοῦ Πανάγιου
 αὐτῆς Στόμα, ἡ λέγουσα τὸ, ἡ Χάρις τῷ ἐξ ἐμῶν Τεχθεύτος καὶ εἶναι
 με αὐτήν, Μυριοχαιρίτοβρυτον ἀπεργάσατο ταύτην, καὶ Διδοξασμέ-
 νην τὴν ἀπέδειξεν ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ· πάντα

δὲ τὰ Γεῶν διὰ τῆς ἀκέραιας αὐτῆς Θαυμάτων, ὁρῶντες, καὶ ἀπολαμ-
 βαίνοντες, καὶ αὐτλῶντες ὁσημέραι σωτηριωδῶς ἐκ τῆς Πηγῶν τῆς Ζωη-
 ρήτων τῆς Πανάγνης Δεσποίνης ἡμῶν, τὸ, Κυκλιότιδα βοῶσι, καὶ δέον-
 ται, εἰ ἄρα μετὰ Πίσεως αἰτήσονται τὸ αἶτημα αὐτῆς, καὶ ἀδιστάκτως
 πισεύσωσι τυχεῖν τῆς ἐντεύξεως. Διὰ τὸτο λοιπὸν οἶμαι, νὰ εἶναι καὶ
 ἀδεώρητον τὸ Πανάχραντον αὐτῆς, καὶ Θεοειδὲς Πρόσωπον τοῖς προσ-
 ερχομένοις αὐτὴν καταπαύζεσθαι· τίνι δὲ τρόπῳ, καὶ πῶς, καὶ δι' ἣν
 αἰτίαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἤρξατο τὸτο γενέσθαι τὸ μὴ Θεαθῆναι τὸ
 Πρόσωπον αὐτῆς, δηλοποιήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς λεπτομερῶς ἐν τῇ Διη-
 γήσει, πρὸς πληροφορίαν τῆς ἀπειρέργως εὐλαβουμένων φιλευσεβῶν,
 καὶ ἀποσόμοσιν τῆς περὶ ἐργῶς ἐξεταζόντων αὐελαβῶν τινῶν, καὶ αὐε-
 ρυνούντων τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερφυσικά παρὰ Θεοῦ Χαρίσματα,
 μὲ φυσικὰς λογαριασμούς, καὶ σοφιστικὰς τρόπους τε, καὶ λόγους· καὶ τὸ
 πῶς, τὸ ὑπὲρ τὸ πῶς μὴ νοῦντες, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην,
 ἀκολουθῶντες σεσοφισμαῖς μύθοις, ἀφεύτες τὴν δύναμιν τῆς Θεῆς καὶ
 τὴν δωρεὰν αὐτῆς ἀρνεύμενοι, καὶ τὴν Σοφίαν τῆς Κόσμου μανθάνοντες,
 μωραίνονται τῇ ἐαυτῶν ἀπάτῃ, καὶ θέλοντες τὴν φιλίαν τῆς Κόσμου,
 καὶ ἀγαπήσαντες ταύτην, ἀρνεύονται τὴν τῆς Θεῆς φιλίαν, καὶ τῇ Δια-
 βόλῃ συμμερίζονται, κατὰ τὴν τῆς Ἀποστόλου Ἰακώβου φωνὴν, τὴν
 λέγουσαν· ἔστις θέλει φίλος εἶναι τῆς Κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ κα-
 θίσταται· καὶ ὁ Κύριος ἐν Εὐαγγελίοις, διατάττων τοῖς Μαθηταῖς
 αὐτῶν, ἔλεγε αὐτοῖς προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῆς Φαρισαίων· ἐκεῖ-
 νοι δὲ μὴ γινώσκοντες τὴν δύναμιν τῆς Λόγου, ἐνόμιζον περὶ ἄρτους ἐς τὴν ἡ
 ἐπιταγή· διὰ τὸτο ἤκουσαν παρὰ τῆς Διδασκάλης αὐτῆς τὸν ἔλεγχον.
 εἶπε γὰρ αὐτοῖς· πῶς ἔ νοεῖτε; ἀκμήν, καὶ ἡμεῖς ἀσύνητοι ἐσέ; πῶς
 ἔ νοεῖτε ὅτι οὐ περὶ ἄρτους εἶπον ὑμῖν, ἀλλὰ πορσέχειν ἀπὸ τῆς δι-
 δαχῆς τῆς Φαρισαίων; Οὕτω λοιπὸν καὶ τὰ νῦν μερικοὶ τινες δοκισίστοροι

ὄν-

ὄντες, καὶ τὰ περὶ Θεοῦ ἀκρεβολουγῶντες, καὶ μετὰ πάσης περιεργείας,
 ἐρευνῶντες ἐν τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῆς ἑαυτοὺς συνιστῶσι, πλανῶντες, καὶ
 πλανώμενοι, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τῆς Θεῆς, καὶ ὑπὲρ
 τὴν δόξαν τῆς Θεῆς, μάλλον ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῆς αὐθρύτων. Ἀπὸ
 αὐτὰ λοιπὸν ἄς καταλάβωμεν, καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς φρόνησιν, μὴ ἀ-
 πιστῶντες τοῖς Θαύμασι τοῦ Θεοῦ. ἡ γὰρ Βασίλισσα τῶ πάντων εἶναι
 μεσίτρια εἰς τὸν Μονογενῆ τῆς Υἱοῦ διὰ τὴν ἄφεσιν τῆς ἀμαρτιῶν
 μας, ὅταν μετ' εὐλαβείας πορσφέρωμεν αὐτῇ εὐπείθειαν μετὰ ταπει-
 νοφροσύνης, διότι ἡ ταπεινότης διώκει τὰς δαίμονας ἀπὸ ἡμῶν, ἡ δὲ
 ὑπερφάνεια μᾶς κάμνει δαίμονας. Ὅθεν καὶ γὰρ, μετὰ ἄκραν ταπεινότη-
 μετ' εὐλαβείας πρὸς τὴν Θεοτόκον διὰ τὰς ἀπείρους Χάριτας ὅτις ἀπό-
 λαυστα, καὶ ἀπολαμβανώ κατεκάρτην ἀπὸ τὰς πλεστίας εὐεργεσίας τῆς,
 θαρρῶντας εἰς τὴν Ἀβυσσον τῆς χαλῶντης, ἐπιχειρίσθην τὸ ὑπὲρ
 δυνάμιν μὲ τὸτο ἔργον, εἰς τὸ νὰ κάμω καταγραφὴν τῆς Περιγραφῆς
 ταύτης, ἥτις καὶ πρὸς τὸν τύποις δέδοται, ἐν συντομίᾳ ὅμως, διὰ τὸ
 βίαιον τῆς Συγγραφῆς, καὶ διὰ τὸ κατεπείγον αὐτῇ νεφελικὸν πάθος,
 τὸ ὅποιον δὲ τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ, ἢ νὰ ἔχῃ τινα ἄνεσιν, καὶ διὰ
 τὸτο ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ τὸ ποθέμενον, περὶ ὁ θάνατος καταλά-
 βη αὐτὸν, φοβόμενος τὴν ἐκ τῆς πάθους ὀδύνην, μήπως ἐκ ταύτης προ-
 λάβῃ αὐτὸν θάνατος. Ὅθεν, καὶ ὡς ἐδυνήθη ἤψατο τῶ ἔργου, καὶ εἰς
 τέλος ἤξε τὸ ζητούμενον, καθὼς καὶ μόνος του δηλοποιεῖ ἐν τῇ Προσι-
 μίᾳ τῆς πρῶτης Ἐκδόσεως, ὁ Συγγραφεὺς ὁ ἴδιος, ὁ αὐδιδμος λέγω
 Πατριάρχης τῆς Ἱεροσολύμων, Κύριος Ἐφραίμ, ὅς τις ἐννέα καὶ δε-
 κα Χρόνους ὑπῆρξεν ἐν Κύρῳ Καθηγεμῶν τοῦ Ἑλληνομασείου, καὶ
 πολλὰς τῆς μαθητῆς παιδείας, καὶ μαθήσει κατακοσμῶν, μετέβη καί-
 κεθεν, καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθεὶς, τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς
 Ἱεροσολύμων ἐκληρώσατο.

Descriz. del Monast. di Chicco.

B

Δε-

Δεξασθε λοιπόν πάντες τὴν παρῶσαν Περιγραφὴν τῆς τῷ Κύκλου
Μονῆς λεγομένην, ἥτις περιέχει ἐν αὐτῇ τὰ περὶ τῆς Ἀγίας Εἰκό-
νος, καθὰ εὐρέθησαν γεγραμμένα παρὰ τοῖς Συγγραφεῦσιν, ὅτω καὶ
ἐγράφησαν, μετὰ διάφορα θαύματα ἀρχαῖα, καὶ τὰ μετέπειτα ὅπως νεω-
στὶ ἐγιναν παρὰ τῆς Χαλκιστοβρύτου Ἀγίας Εἰκόνης, καὶ ἐδόθησαν εἰς
τύπον, καὶ τὰ συγγεγραμμένα Γράμματα τὰ Συνοδικὰ τὰ παρὰ τῆς Ἀ-
γιωτάτων Πατριαρχῶν βραβευθέντα τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ ταύτῃ τῷ Κύκλῳ,
ἵνα μὴ ἡ πολυκαλεία καταναλώσῃ αὐτά. Σύν τοῖς ἐτυπώθησαν καί
τινες Κανόνες πρὸς τὴν Ἀειπαύτον Θεοτόκον, καὶ εἰς τὴν Χαλκιστοβρυ-
τον Εἰκόνα αὐτῆς πρὸς ἀφέλειαν κοινὴν πάντων ἡμῶν τῆς Ὁρθόδο-
ξου, καὶ Εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἧς καὶ ἡ Χάρις εἴη ὑμῖν ἀπασι.

Τῇ Ὑπεράγῳ Διαποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
Πανασιλῶ, καὶ Μυσιωνύμῳ, Ἀπειραῶν τε,

Κ Α Γ Ἀ Ε Ι Π Α Ρ Θ Ε Ν Ω Κ Ο Ρ Η

Τὴν δαλκικὴν μετ' εὐλαβείας, ἐκ μέσης ψυχῆς,
ὀφειλομένη μετ' ἄκρα προσκύνησιν.

Τὰν ὁ εὐλαβὴς Χριστιανὸς ἔχη πάντοτε τὸν Θεὸν
εἰς τὸν νῦν τε, καὶ τὸν ἐνδυσμῆται καθεκάστην με-
τὴν μνήμην τῆς καρδίας του, ἐκείνη ἡ ἐνδύμηση
τὸν δίδει μεγάλην χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην εἰς τὴν
ψυχὴν τε· ὅταν ὁ εὐλαβὴς Χριστιανὸς εἰς τὰς θλί-
ψεις τε, καὶ στενοχωρίας, προσκαλέσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὸ λόγῳ τε, με-
τὰ μέσον τῆς Προσευχῆς, διασκεδάζεται ἀπὸ λόγου τε ἐκείνη ἡ θλί-
ψις ὡς τὰ νύμφαλα, ὅπως διασκεδάζονται εἰς τὸν αἶρα. Δεδοξασμέ-
νον νὰ εἶναι τὸ ὄνομα τῷ Κυρίῳ μυριάκις· διότι ὅσα πάθη, καὶ θλί-
ψεις συνεχώρησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ νὰ δοκιμάσῃ
κάθε ἀνθρώπον, ἀκόμι ἄλλα τόσα, καὶ περισσότερα περὶ πλέον προη-
τοίμασε καὶ τὰ ἱατρικὰ τέπων τῆς παθῶν, καὶ τῆς θλίψεως εἰς θε-
ραπείαν εἰς ἐκείνους, ὅπως τὰ ζητήσῃ, ἢ τυχὸν νὰ εἶναι τὰ πάθη ψυ-
χικά, ἢ καὶ σωματικά· διότι ὅσοι εἶναι φρόνιμοι, καὶ νυνεχεῖς ἀδρεῖς,
καὶ ἔχουσι βάρος τῷ νοῦ των, καὶ εἶναι σοχαστικοί, τὰ διακρίνουν ὅλα
αὐτὰ, καὶ τὰ σοχάζονται, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὅπως βλέπει ὅλα, ὅσα
γίνονται εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔχουσι Πίσιν πῶς χωρὶς τὴν θέλησιν
καὶ κανεῖα πρᾶγμα δὲ γίνεται εἰς τὸν Κόσμον. Ὁ λόγος μετ' εἶναι
ποιῶτος, ὅτι ἐγὼ ἡμῖν μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Πατρὸς μετ', ὁ δὲ ἐ-
με

μὲν Θεός, ὁ καὶ πρὸ ἐμὲ προσάτης τε, καὶ καθηγόμενος τῆς Μουῆς ταύτης Κύριος Παρθεύιος, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενος αἰδιδίμος αὐτῇ· οὗτος λέγω ἐξ ἀπαλῶν ἐνύχων ἀνὰδρέφας με, καὶ εἰς τὴν τῆς νεότητος ἡλικίαν ἀγαγών με, γυμνάσασσι νοουθεσιῶν, καὶ ψυχοσωτηρίων ὁδηγίων, παιδεύων, καὶ διδάσκων με ὁσημέραι, ἐβλήθη διάδοχον αὐτῷ ποιῆσαί με ἐν τῇ Μουῇ ταύτῃ· ἐγὼ δὲ ὥκουν εἰς τὸτο, καὶ ἐναντιούμεν αὐτῷ, παροβάζων τὸ τῆς νεότητος ἄστατον, τὸ ἀήθες καὶ ἀσφακτον τὰ περὶ τῆς ἐθιμῶν, καὶ συνηθειῶν τῆς Μουῆς, τὰς κόπας, τὰς ἀγῶνας, τὰς πειρασμούς, καὶ συνεχεῖς κινδύνους, καὶ ἀντιστάμενος ἀπεποιέμην. Οὕτως ἐν ἐκείνους ἀγωνιζόμενος, ὡς ὑπέργνηρος ὢν, καὶ ἀδύνατος, ἔφθασε καὶ τὸ πέλος τῆς ζωῆς αὐτῆς, τὸ μεταλλάξαι τὸν βίον τούτον, ἐπειδὴ αὐθρῶπος ὢν, ἔσπερε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ αὐθρῶπινα· ἔτω δὲ μεταστὰς τὸν τεύθει, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν μεταπείθεις, πρὸς Κύριον ἀποδημήσας ὡς εἰκός, τὸ βάρος, καὶ τὸ φορτίον ἅπαν, καὶ τὰ περὶ τῆς Μουῆς ἐν ἐμοὶ ἀπέθετο. Ἐγὼ δὲ μὴ ἔχων ἄλλως πῶς ποιῆσαι, ἀνεδεξάμην αὐτὸ ἐκοντίτε, καὶ ἄκουτι, καὶ μὴ βεβλόμενος.

„Οὗτος ἐν ὁ μακάριος, μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τῆς Μουῆς, ἠψατο τὰ ἔργα τὸ κτίζειν τὴν Μοῆν, ἐκ βαθρῶν ἀνέγειραι αὐτὴν βεβλόμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἅπασαν τὴν οἰκοδομὴν κατηνάλωσεν, καὶ ἀψάμενος τὸ ἔργον, καὶ ἀνέγειρας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν οἰκοδομὴν ἀνίστασας, πρὸς Κύριον ἀνέπαύσατο, ἰάσας ἅπαν τὸ βάρος, καὶ τὴν φροντίδα ἅπασαν εἰς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ, συνεργεία, καὶ ἐπικέρω ἀντιλήψαι τῆς Πανάγνης Μητρὸς τῷ Θεῷ ἡμῶν, μόχθῳ πολλῷ, καὶ ἀγῶνι, καὶ τῆς δαπάνης ἐκ ἐξαρκέσης, ἐκ οἷδα ὅπως ὠκοδομήθησαν τὰ πράγματα, καὶ τὰ ἐλλείποντα καὶ χρεῖωδῃ ἀντεπλήρωσα, βοηθούσης τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος· πολλοὺς δὲ ἀγῶνας, καὶ κόπους δοκιμάσας, καὶ πειραθείς ὁ αἰδιδίμος ῥηθεὶς Κύριος Παρθεύιος, καὶ κινδύνους πολλοὺς ὑπομείνας παρὰ τῆς ἔξωθεν, καὶ παρὰ τῆς ἔσωθεν, τὰ τῆς βίβης ἐγκατέλιπεν. Ἐγὼ δ' ὅμως, βοηθεῖα τῆς Θεοτόκου, ἐπιφορτιθείς τὸ βάρος, καὶ τὸν ὄγκον πότον τῶ χρέος, ὅσον καὶ τὴν ἅπασαν φροντίδα, εἶδεν ἐμαυτῷ συνειδὼς, εἰμὴ τὴν προσασίαν, καὶ ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου,

με-

μετὰ θερμῶν δακρύων προσπίπτων ἐμπροσθεν τῆς Χαριτοβρύτου αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνης, κάμπτων δὲ τὰ γόνατά μου εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπεφώνησα πρὸς αὐτὴν τὰδε, ἀνάξιως, καὶ ἱκετικῶς, οἰκτρῶς, καὶ ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, αἰοίξας τὸ σῶμα, καὶ παμβέβηλά με χεῖλη.

„Παυμένη, ποῖος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μὲ λόγους τὰς ἀπείρους εὐεργεσίας, ὅτῃς κάμνεις πάντοτε, καὶ κατεκρίστην εἰς ὅλους ἡμᾶς; ὦ Κόρη Κυριώνυμε, καὶ Μυριώνυμε, Σὲ λοιπὸν ἀνυμνοῦσιν ὅλοι αἱ χορεῖται τῆς Ἀγγελῶν, καὶ αἱ φλογεραὶ γλῶσσαι, καὶ πνεύμοι, καὶ τῆς Ἀσωμάτων τὰ στόματα. Λοιπὸν σὺ εἶσαι ἀνάψυχή τῆς εὐδοκίας μας ψυχῶν, τὸ ἀγαλλίαμα τῆς καρδιῶν μας, ὁ φωτισμὸς τῆς ὁμμάτων μας, ὁ γλυκασμὸς τῆς λαρύγγων μας, καὶ ἡ ἐλπίς τῆς πόθων μας, ἡ παραμυθία τῆς λυπυμένων, ἡ θεραπεία τῆς ἀδυνάτου, ἡ ἐλπίς τῆς ἀπληπισμένων, ἡ βοήθεια τῆς ἀβοηθήτων, ἡ προστασία τῆς χηρῶν, ἡ παρηγορία τῆς ὀρφανῶν, ἡ λύτρωσις τῆς εὐελικομενῶν εἰς τὰς ἀνάγκας, τῆς πολέμευμένων τὸ καταφύγιον, ἡ Ἀγία Χώρα, καὶ τὸ ἀγεώργητον χαράφι· ἡ νοστή, καὶ ἀνῆρτος ἀμπελος, ἡ καθαρὰ Γῆ, καὶ ἐκλεκτὴ, Ἀγιώτατε τότε, ὅρος ἀλατόμητον, δεδοξαμένη Πόλις, ζωντανὸν Παλάτιον, πάντοτε Θάλαμη, Χρυσοπορφύρετε Πασὰς, Νυμφὼν ἀχειρόπλοκε, φλόγινον Ἄρμα τὸ Λόγε, ὑψηλὴ τῷ Βασιλείῳ Καθέδρα, ὑπερνεφὴς καὶ μετάρσιε Κλίμαξ, Κόσμη τῷ Κόσμῳ, καὶ Οὐρανὲ λογικῇ. Ναὶ ἄσπιλε, καὶ Τέμενος ἄστυλον, πύλη φωτός, θησαυρὲ Μυστηρίων, ἐμψυχε Παράδεισε, πολυανθέστατε κήπε, λεμῶν ἡδύπνοε, ἡ ἀνέξαυτλητος πηγὴ, ἡ ἀδαπάνητος κρήνη, ἡ ἀένναος καὶ ἀφθονος βρύσις, ἡ καλλονὴ τῷ Ἰακώβ, ἡ ρίζα τῷ Ἰεσοῦ, ἡ ῥάβδος τῷ Ἀαρὼν, τὸ σκῆπτρον τῷ Θεῷ Δαβὶδ, τῆς ἀρετῆς τὸ βλάστημα, τὸ τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὁ τῆς κτίσεως καρπός, ἡ τῷ γενέῳς εὐγενεία, ἡ παραδόξως πεχθεῖσα, καὶ συλλαβῆσα ἀσπάρως, καὶ πεχθεῖσα ἀφθόρως, τῆς ἀνθρώπων ἡ δόξα, τῆς Ἀγίου τὸ κράτος, τῆς Ἀγγελῶν τὸ θαῦμα, ἡ θυγάτηρ τῷ Ἀδὰμ, ἡ χρυσοέρουδρος μυροθήκη τῷ Πνεύματι, ἡ ἀειπάρθενος Μήτηρ τῷ Χριστῷ, ἡ ἀνύμφευτος Νύμφη τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ἡ ἐξαίρετος κατοικία τῆς Πανταφειτος Νύμφης τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ἡ ἐξαίρετος κατοικία τῆς Πανταφειτος Τελαῖδος· Σὺ Πανάμωμε, σὺ Δέσποινα ἡμῶν τῆς ἀνάξιων, καὶ ἀχρείων,

χρείων, καὶ ἐτιδανῶν δέλων σε, Μήτηρ θετή, ἐλεῖσα· σὺ πανάσπιλε
 θεοχαίριπτε, σὺ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἅπαντα τὸν χρόνον τὴν ποιμήνην σε
 ταύτην, τὴν πνευματικὴν σε ἐκλογάδα, τὰ φυτευθεῖσα κλήματα ταύ-
 τα, ἐν τῇ ἀμπέλῳ τῇ ὑἱῷ σε, παρὰ τῷ γεωργῷ τῷ Πατρὶ τῷ φω-
 τῶν φυλάττοις, καὶ ἀπολιόρητον ἐκ τῷ ὁρατῷ καὶ ἀοράτῳ ἐχθρῶν,
 καὶ Ὁρθόδοξον καὶ Εὐσεβὲς, ἄτρωτόν πε, καὶ ἀπειρέεσσον παντοίων ἀ-
 νέμων ἐναντίων δαιμονικῶν. Δέσποινα, ὦ Δέσποινα, ὦ Κυρία πάντων
 ἡμῶν τῷ ταπεινῶν, καὶ τῷ εὐσεβῶν, καὶ Ὁρθόδοξων ἁπάντων Χειρια-
 νῶν· ὦ Κόρη, Μήτηρ τῷ Ἑμμανὴλ, ἐπτάφωτος λυχνία, ἣν εἶδεν ὁ
 Προφήτης Ζαχαρίας, ἐλαία ἔσα κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,
 περιβεβλημένη πεποικιλμένη ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς ἐν τῇ δόξῃ τοῦ
 Θεοῦ, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τῷ ὑἱῷ σε ὡς βασιλίσσα ἐνδόξως καθεμένη, καὶ
 ὡς Ἄνασσα, καὶ Δέσποινα πάντων, βασιλικῶς βραβεύεσθαι δῶρα ἑρά-
 νια· ῥάων καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῷ ταπεινῶν δέλων σου ῥανίδα
 ἐλεημοσύνης, καὶ εὐσπλαγχνίας τῷ Ἑλέεσ σε, ὡς Ἑλεῖσα, καὶ εὐε-
 ρεῖαις θείαις καταπλετίζεσθαι ἅπαντας τὸς μετ' εὐλαβείας, καὶ πόθῳ
 σοι, θερμοῖς πε δάκρυσι τὴν γῆν καταβρέχοντας. ὦ Δέσποινα, ἐπί-
 σκεψαι ἡμᾶς, ἀπολύμεθα· ᾠρόφθασον Δέσποινα· ῥῦσαι Δέσποινα,
 τὴν Μοῦνην ταύτην, Κόρη Πανσέβαστος, ἐν ᾗ ἐφίδρυται ἡ Εἰκὼν τῆς
 Θείας σου Μορφῆς, ἣν ἀνάλαβες εἰς τὰς Παναχραῖτες σου Χεῖρας
 ἡγίαςσας, καὶ Μυρίοις Χάριτι Θεῖαις κατεπλετίστας. Σῶτον δὴ, ὦ
 Σῶτον δὴ Μήτηρ Ἀπείρανδρε, Χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Μονογε-
 νῆς σε ὑἱ, τῷ Κυρίῳ, καὶ Θεῷ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὃ ἡ
 Δόξα, καὶ τὸ Κράτος εἰς τὸς ἀπεραντὺς αἰῶνας τῷ αἰώνων. Ἀμήν.
 Ἀμήν. Ἀμήν.

Τῆς σῆς εὐεργετικωτάτης Δεσποίνης, καὶ Κυρίας ἡμῶν
 ὑποκλινῆς, ἀάξιος, καὶ εὐτελῆς δόλος

Μελέτιος Ἱερομόναχος Κύπριος.

ΣΤΙ-

ΣΤΙΧΟΙ ἸΑΜΒΙΚΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΝ ἈΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΚΟΡΗΝ,

Σωτερέες παρὰ τῷ Ἱεροδιδασκάλῳ

ΚΥΡΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ,

Τοῦ καὶ ἐς ὕστερον Ἱεροσολύμων χρηματίσαντος.

Ἐξαι τὸ μικρὸν τῷ δῶρον Παρθεύε,
 Παρ' ἀνδρὸς οἰκτρῷ, καὶ ἀμαρτυλῷ ἁμῶν,
 Χριστῷ πε δόλῳ Ἐφραίμ, σὺ τ' οἰκέτῃ,
 Τῆς Παρθενομήτορος Ἀγίας Κόρης,
 Μητρὸς Θεῷ Λόγῳ πε, τῷ καὶ Δεωτότῃ.
 Τῶν ὁρατῷ πε πάντων, καὶ ἀοράτων,
 Ὅς σαῖς λιταῖς ποιήσον ἵλεων Κόρη,
 Ὡς ἔσα Μήτηρ Ἑλέεσ καὶ Εὐσπλαγχνίας,
 Ὅπως παράχοι μοι τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων,
 Κ' ἀζιώσαι μ' Οὐρανῶν Βασιλείας.

ΕΤΕ

Ἑ Τ Ε Ρ Ο Ι

Εἰς τὰ ὄρη

Ἐν οὔς καὶ ἡ μονὴ ὠκοδομηθή. ΧΙΤΖ

Κόκκx Ὁρος Χαῖρε, φῶς γάρ σοι ἐφάνη,
 Κόρης Ἀγνῆς, Παράγνυx καὶ Παρθεύx,
 „ Εἰκὼν Ἀγία, ἰσοεῖα x πάλαι,
 Γατρῶ x Ἀποστόλx, Λεκά τῶ φίλx.
 „ Εὐαγγελιστῶ Θεῶ Μητρός, τῶ Ζωγράφx,
 Ἐν σοὶ ὠκοδομηται Μονὴ Ἀγία,
 „ Κυκλιότισα τὴν ἐπωνυμίαν ἅμα,
 Διὰ σ' εὐφημυμένη καὶ λεγομένη.
 „ Παρ' ἅπαντας δέ, τρανῶς πῶς x ἀδομένη.
 Τέσσαρ' ὄρη πέειξ, ἡ σὺ δ' εὖ πλησίον,
 „ Σαφῶς δηλῶσί σε ὄνομα· Μαρία,
 Εὐφδεῖται τανῦν Μονὴ ὡς ὁράται,
 „ Συνεργήσης Κόρης Μητρός τῆς Παρθεύx.
 Τέρπx Ὁρος Κόκκx, γεγόνασι γάρ σοι,
 „ Παραδόξα σημεῖα πολλά x ἄλλα,
 Πάντῃμα πανεύδοξα, ἡ αὐήκxσα.
 „ Σὺ δ' αὖχῃμα Εἰκὼν x ἡ σεβασμία.

Ὡς ἔκ προσώπου τοῦ ὄρους.

Κόκκx Ὁρος κέκλημαι Παρθεύx Κόρης,
 Δόξα τῇ Κυρίᾳ, ἔχω τὰ Βραβεῖα.
 „ Χάεις τῇ Ἀγνῇ, ἔχω τὰ Μεγαλεῖα.
 Ἀββάx Ἡσαΐας, Ἑρμιοικίτης,
 „ Δόμον ὠκοδόμει, x Ἀνασσα ὁδηγεῖ,
 Ὁ Βασιλεὺς δ' Ἀλέξιος τῶν Κομνηνῶν,
 „ Ἰδίους δαπαναῖσι, κτήτωρ ἐγεγόνει.

Ἑ Τ Ε

Ἑ Τ Ε Ρ Ο Ι

Πρὸς τὴν παρθένον.

Μονὴν Κόρη, ἐγείραυτε ἐκ βάθρων,
 Σὴ αὐτιλήψει διατήρει τῇ ἀβλαβῶν,
 Οἰκέτx σὺx, γυμνοὶ πεφυκότx θείας
 Ἐπικυρείας, x ἀρετῆx τε ἀπάσης,
 Λύτρωσιν αἰτῶσιν ἁμαρτιῶν τ' ὅλων.
 Πᾶν γὰρ ὑπάρχεις ἐλέες πέλαγος.

Ἑ Τ Ε Ρ Ο Ι

Εἰς τὴν αττὴν μητροπαρθένον κόρην.

Κόρη Μαρία, ἡ Παρθεύx Ἀνασσα,
 Θεῶ τε Μητερ, ἡ Πύλη κεκλησμένη,
 Τρυφῆx Παραδέειτε, Νόων τ' αὐώτερα,
 Τ' ἄρχειx γὰρ Ἀγνῶx, x Οὐρανῶν πλατυτέρα.
 Ὅρεσι τῶ Κόκκx, ἐπήξω Μονὴν σὴν,
 Σύνθετον Σκηνὴν, ἐφιδρῦναι θ' Ἀγίαν,
 Σεπτὴν δέ Εἰκόνα, Ἐλεῖσαι ὄντως,
 Χαριτοπλήρωτον, Θεῖαν πανεύδόξως.

Descriz. del Monast. di Chicco.

C

Ἑ Τ Ε

ἜΤΕΡΟΙ
Εἰς τὸ Ὅρος.

Ο Ὅρος τῶ Κόκκυ, τί σκυθρωπάξεις, καὶ παράττεσαι;
Ἀπ' ὅλα τῆς Κύπρου τὰ Βενά, ἱξεύρεις τί εἶσαι;
Μυελόπλεστον ναί, κοσμοπόθητον, καὶ ὠραίον,
Κάλλισον Ἀνδισμα, καὶ Ῥόδον εὐωδισμένον.

ἜΤΕΡΟΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ.

Πέντε Βενά τῶ Κόκκυ, πέντε σοιχεῖα, Μαρία,
Πεύτ' αἰδητήεα Ἀνδρὸς Ἀγίς βοηθεῖα,
„ Εὐίδρυσαν, ἐπηξαν, Κύκκω Μορὴν τὴν Ἀγίαν,
Ἡσαίης τ' οἰκοδομήν, σεπτὴν, καὶ θαυμασίαν.
„ Ἀλέξιος ἦν Κομνηνῶν, Βυζαντίδος Βασιλεὺς,
Τῆς Κεχαλειτωμένης, καὶ Ἐλεῖτης Ταμίους,
„ Παρὰ Μητρός Θεῶ φοβεριοθεῖς, καὶ ἀνάγκαθεῖς,
Πέμπ' Εἰκόνα τῆς Παρθεύς, ὡς ἔγω προσαχθεῖς.
„ Εἰς τὴν τῆς Κύπρου Νῆσον, τὴν περὶ ὠνυμον εὐδύς,
Ἐκ τῆς Θυγατρὸς τῆς Ἀννης, παρ' ἐλπίδα καὶ ἐγγύς,
„ Ἡ Νόσος φυγαδευθεῖσα, καὶ ἐκ ἧς πόνων ἄμα,
Τῆς τὴν Ἀχραντον, ἀπαλλαγῆσα. ὦ θαῦμα!

ΣΤΙ-

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
Εἰς τὴν Αἴτην τῆς Κτκκοῦ
ἈΓΓΙΑΝ Εἰκόνα.

Θεῶτε Μητρός Εἰκόνα, ἰσόρητον Ἀχίσωρ,
Μαθητὰ, καὶ Ἀπόστολε, Λοκά Εὐαγγελήσωρ.
„ Χάειν γὰρ ἔλαβες, ὡς ἄλλος ἔποτε ἦν Ζωγράφων,
„ Ἀνωθεύ σοι ποροσεκομίδηται, στανίδες Θεῶν
„ Τελῶν, Σεπτῇ Σεβασμίων παραδόξως Εἰκόνων,
„ Προσάγματι Θεῶν, καὶ Χαρίτων Οὐρανίων,
„ Παρ' Ἀρχαγγέλου τῆς Γαβριήλ, εὐαγγελίσαντος,
„ Εὐαγγέλιον τῆς Χαρᾶς, τῇ Κόρῃ μηνύσαντος.
„ Νοί, καὶ καρδίᾳ φοβῶ, τρέμων δὲ καὶ χερσὶ σε,
„ Ἰσάρησον ἃ ποροσεπάγης, μετὰ τὴν εὐπείθειά σου.
„ Χεῖρα κίνησον, καὶ κάλαμον, τῆρον ἐκπλήρωσον,
„ Χάεις ταῖς χερσὶ σε Λοκά, τὴν Κυρίαν δόξαν.
„ Χάεις Θεῶ τῇ διανοίᾳ σου ὑπερεῖδοξε,
„ Δόξα τῇ εὐεργεσίᾳ σου Κόρῃ πανεύδοξε.
„ Κυρίως σοι ἀπεκάλυψεν, ὡς Μύστην σε Θεῶν,
„ Ἀγγελὸν ἔχεις Μηνυτήν, καὶ ὁδηγὸν ἦν Ἀγίων.
„ Βάλ' ἀρχὴν εἰς τῆρον, χαίρων ὦν καὶ τῇ διανοίᾳ,
„ Οὐδεμίαν δυσκολίαν τῇ σὴ μεγαλοφυλίᾳ.
„ Μέγα θαῦμα, πῶς Μητροπαρθεύς ἦν ἀτενίζεσθαι,
„ Κατὰ βάθος σοχάζεσθαι, λίαν δὲ θαυμάζεσθαι.
„ Ἐπαίνει, ἢ χεῖτε, τῇ καρδίᾳ, ἅπαντα τῇ χεὶρ,
„ Χάεις ἔφησεν ἡμεῖς, ἐλθέτω καὶ τίς ἀπορεῖ;
„ Εἰκόνι τῇ ἐμῇ· ἄμα δ' αὐτὴ χαλειτωθεῖσα,
„ Ὑπὲρ πλέον ὅμως εὐθέως διαπλεττιθεῖσα,
„ Λαμφορότητας ἢ τὰς τυχεύσας παρὰ τῷ Σωτήρος,
„ Ἡρξάτο πλεῖν ἰάσεις ἄμα, ὡς ἐκ τῷ δοτήρος.

C 2

„ Φῶς

- „ Ὡς ἴδ', ἢ δόξα Κυεῖς ἐπισκίασεν αὐτήν.
 Καθὼς ἐζήτησεν ἡ Μήτηρ, τὴν Χάριν δι' αὐτήν.
 „ Ὅπως, καθὼς ἐξέχει ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ τὴν Γῆν,
 „ Τοιαύτην ἀπ' ἄλλας ὅλας, ἔχει διαφορετικὴν,
 „ Τὴν χάριν ἢ αὐτὴ, ὡς ἀδωρήτος παντελῶς,
 „ Σκεπασμέν' ἀκρίβως μὲ σκέπη, φαίνεται δ' ἑδαμῶς.
 „ Πεικετομημενὴν φαιδρῶς, δοξῇ τῇ Θεϊκῇ,
 „ Πειρασάπτεσα, λαμφοτότητι τῇ φωτισικῇ.
 „ Μὲ ἀκτίνας μαρμαρυγὰς ἀποσίλβουσα πολλὰς,
 „ Ἐκπέμπουσα, κ' ἐκχέουσα, εὐωδίας θαυμασὰς.
 „ Ἐνδρονιασμένῃ δέ, ἐν ᾧ ἐφίδρυται Ὁρόνῳ,
 „ Κρότος γίνεται πολλαῖς, τῷ καιρῷ, ἢ τῷ χρόνῳ.
 „ Εἴτ' αἶρ' ἐξέρχεται ἐκ τῆς θυελλίδος, λεπτόθερμος,
 „ Καρδίας τῆς εὐψύχων ἀναψύχων, ὡς εὐσμος.
 „ Διὸ οἱ φροσιδόντες ἀπαύσασθαι, κ' ἐγκρίσωσιν,
 „ Φόβῳ κρατῶνται, ὅπως τῇ ποιῇ μὴ περιπέσωσιν.
 „ Ὅθεν οἱ ἀδιορθῶτως ἐγγύσαντες, βαρέως
 „ Παιδευόμενοι, χαμαὶ πίπτουσιν ἑδαφιαίως.
 „ Μέγα ἀλαλάζοντες, δεινοπαθῶς οὐδύρονται,
 „ Τῇ δὲ φλογὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καταφλέγονται.
 „ Ἀμα δ' εὐχῆς γενομένης παρὰ τῆς Ἱερῶν,
 „ Ὁ πάχων ἰάται, ἢ λυτῶνται τῆς παλαμναίων.
 „ Μεγάλα πε θαυμασὰ, παράδοξα τὰ τελέμενα,
 „ Ὑπέρμετρα κ' ἀνεκδιήγητα τὰ ὁρώμενα.
 „ Ὅμως ἀνθρώπινος κ' Ἀγγελικὸς νῦν ἀδυνατεῖ,
 „ Νὰ νοήσῃ νὰ ἰδῇ, τὴν διήγησιν νὰ κρατῇ.
 „ Νὰ μετέσῃ τιναίς, εὐκολώτερον εἶναι σαφῶς,
 „ Τ' Ἄσρα τ' Οὐρανῷ, ἄμμον θαλάσσης διατ' ἐν' ἀληθῶς,
 „ Παρὰ νὰ γράψῃ βέβαια, ἢ ποτὲ νὰ διηγηθῇ
 „ Θαύματα τὰ ἄπειρα, κ' ὁ νῦν θέλει ἀλλοιωθῇ.
 „ Κάλιον ἐν τῷ σιγᾷ, ἢ τὸ εἰπεῖν, ἢ λαλῆσαι,
 „ Διότι ταῦτα εἰς τὸν νῦν, ἔδυνανται χωρήσαι.

ΣΤΙΧΗΡΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

Ἐν τῇ Λιτανίᾳ τῇ τῆς Κοιμήσεως Ἑορτῇ τῆς Θεομήτορος, λιτανευόντων
 τῆς Ἱερῶν Πατέρων, ἢ περιερχομένων τὰ πέριξ ὅλα τῆς Μονῆς
 προαύλια, μετὰ τῆς Χαριτοβρύτης Ἀγίας, ἢ Θεομητορικῆς
 Εἰκόνης, συνακολουθόντων ἢ Λαῶν ἀπείρων ἢ κατέχοντες
 ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν φῶτα, καὶ κηρία ἀπτούμενα,
 περιέρχονται μετ' εὐλαβείας ἅπαντες, ψάλλοντες,
 καὶ ᾄδοντες τὰ παρόντα, ἀσκηθεὶς τῇ
 κεφαλῇ, δέει πολλῶ, μετὰ φωνῶν,
 καὶ λαμπάδων, καὶ εὐδῶν
 θυριαμάτων.

Ὅτε ἐκ τῷ ξύλῳ σε νεκρόν. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐπὶ κλίνης σε νεκρῶν, Χειρὶ τοῦ Φοιτοῦται καθορᾶν-
 πες, σὲ τὴν Μητέρα Ζωῆς, δάκρυσι κατέβρεχον τὴν γῆν
 ἐν ᾧ σμασι· ἢ τῷ πόθῳ ἠπείγοντο, καρδία καὶ χεῖρες,
 Σῶμα τὸ πανεύδοξον σου περιπτύξασθαι. ὅμως, συσελ-
 λόμενοι φόβῳ, μέλποντες ἐβίων σοι Χαῖρε, Μητερ Ἀει-
 πάρθενε Θεόνυμφε.

Ὁμοιον.

Ὅτε ἐν τοῖς ὅμοις σε νεκρῶν, αἶροντες οἱ Μῦσται τοῦ Λόγου, σὲ
 τὴν Μητέρα Θεοῦ, μῦρα ἢ ἀρώματα Ἀγγέλων Τάγματα, Οὐ-
 ρανόθεν κομίζοντες, ἀνύμνουν ἐκ πόθου, ᾄδοντες ἐν ᾧ σμασι τοῖς Μῦ-
 σταις ἔλεγον· τί οὖν, ἀδυμεῖται τῇ λύπῃ; τέρποντες βοήθατε πᾶσι,
 ἢ Ἀγνὴ πρὸς τὸν ὅν μεδίεσθαι.

Ὁμοιον.

Ὁμοιον.

Ο Τε αἱ Δυνάμεις σε σεμνὴ, ῥάβδον Ἀσράων καθορῶντες, κειμένην ἄπουν ἐν γῇ, ἐφείττον Πανάμωμε ἀλλήλοις λέγοντες, νῦν ἀπαίρει ἡ Ἀνασσα, ἐνδόξως εἰς Θεῖα, Ἀνακτος Σκηνώματα, Ἀγνὴ Μητρόθεος. τῶμα συνεχόμενοι πάντες, ἐξοδίου ὕμνον ἐβόων, Ἀειπάρθενε Θεότευχτε.

Ὁμοιον.

Ο Τε ἐν τῷ Τάφῳ σαρκικῶς, σὲ τὴν Κυοφόρον ὀρῶντες, Πνευμάτων Τάξεις πύρος, φόβῳ συνεσέλλοντο καὶ περιέπταντο, κατηφείας πληρήμενοι αὐλῶς ἐν δόξῃ, Σῶμα τὸ Θεότευκτον ὁ περιέποντο ὅμως, αἱ αὐτίραι τῶτων, ἐπάρατε πύλας ἐβόων, ἐκ σοῦ ἦδ ἀνθρώπων τε ἡ Λύτρωσις.

Ὁμοιον.

Φ Ρίττει τῇ Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, καὶ σὲ Μαριάμ καθορῶσα, κειμένην κλίνῃ νεκρῶ. Κόσμος μακαρίζει σε Πιστοὶ θαυμάζομεν, τὴν Σεπτὴν σε Μετάστασιν, τιμῶντες ἐνδέως, καὶ σὺν Ἀποστόλοις σε θαυμάζομεν. ὅθεν, καὶ βοῶμεν σοὶ Χαῖρε, ἀπείρανδρε Νύμφη Ἀγγέλων, ἡ Χαρά ἀνθρώπων τε καὶ Λύτρωσις.

Ὁμοιον.

Ε ΐδρα δακρυρρόος ἐκ Πηγῆς, Θεοὶ ἀνασείλαντες Μῦσαι Λόγου Θεῶ Μαθηταί· ῥήματα χαρμόσυνα διαπορθεύουσι, Φιλοθέοις τῷ πνεύματος, μηνύοντες πόθῳ, τὴν σὴν ἐκ τῆς Μνήματος Ἀγνὴ Μετάστασιν. ὅθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν ὑπ' Ἀγγέλων, τότε τὴν τὸ χαίρετε προσάψασαν.

Ὁμοιον.

Α Ληκτον καὶ θεῖαν χαρμονὴν, ἐπιγορηγῆσαι τοῖς Θεοῖς καὶ Ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὡφθησαν αὐτίραι Νόων Δυνάμεων, ἐκπληρῆσαι τὸ κέλευσμα τοῦ Θεοῦ Δεσπότη, ὃ ἐξεδαμβήθησαν φωνὴν τὴν εὐθεον, λέγαντες, ἀρδήτωςαν Πύλαι, Οὐρανοδρόμων τῇ Μητρί μου, αὕτη ἦδ ἡ Σκηνὴ ἐπερῶσιος.

Ὁμοιον.

Χ Αἶροντες Ἀπόστολοι Χεῖρε, τῇ ἐκ τῇ Αὐλῶν ῥημάτων ἐπακροώμενοι γὰρ, ὅθεν τὴν Μετάστασιν Ἀγνὴς Μητραῦανδρος, ὑπὲρ πλὴν πιστέμενοι, καὶ πρὶν ἀγνοῦντες, Τάφῳ παρῆλθον καὶ ἐκθαμβήμενοι, εὐδον ἀναβλέψαντες τῶτον, ἀποκεωθεῖν ἐννόουν, ἥς διηγοῦντο τὴν Μετάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α.

Πρὸς τὸ, Σὲ τὴν ἀναβαλλόμενον.

Ε τὴν ὑπερβάλλουσαν Μητέρα Θεῶ ἡμῶν, Τιμιωτέραν πάσης Κτίσεως, καθορῶν ὁ σὸς θεὸς υἱός, φίλος τε ἡγαπημένος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγου, κειμένην νεκρῶ ὑπτίαν, ἐπεφάνει γοεῶς, θρήνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγεν· οἶμοι, Μητράδε παύαντε! ἢ πορὶ μικρὸν πεθέαμαι, ἐν τῇ τῇ ἐλατῶν Ὀρεῖ, ἱκετεύσαν καὶ δεήσεις προσφέρω, τρέμοντα δὲ τὰ δαῖδρα κορυφὰς ὑποκλίνοντα, καὶ προκυβῶντά σοι. τὸν δὲ Γαβριὴλ τὸν Μέγα Ἀρχάγγελον κατακτάντα, καὶ μηνύοντά σοι τὸ μετάρσιον τῆς αἰῶδος, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι λέγοντα. πῶς δὲ νῦν, ὑπτίαν καὶ νεκρῶ βλέπωσιν; οἶμοι, τὸν ζεῶν, τὸν ἀπορφανισθέντα παρὰ σέ. οἶμοι, τὸν ὑπερηθέα σὲ τῆς Μητρός, καὶ Θεῶ μου γαλεῶς. πῶς οἶσω Μητρί; καὶ ἦδ παραδόξῳ πραγμάτων, καὶ ἀνεκδιηγήτων Θαυμάτων ὃ δύναμαι νοεῖν τὴν σαφήνεια. ὃ Θαυμάτων παραδόξων· ὃ Μητρί Θεόνυμφε, ὅπως μεγαλεῖα τὰ σά, Δέσποινα Θεοτόκε. ὅθεν Θεοαρχίῳ νύματι, πάντοθεν ἤρχοντο, οἱ Θεασῶται διὰ νεφῶν, ὀρῶντες τὸ Θεῖον Σκηνὸς σε νεκρὸν, ἐξεσηκότες γοεῶς, ἄσματά θεῖά σοι ἀνέμελλον, ὃ Δέσποινα ἐκβοῶντες, ποίας χερσὶ σε προσψάψαντες, κηδεύσωμεν τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; μεγαλυνόμεν τε πανευλαβῶς Πανάχαρτε Δέσποινα, αὐμνῶντές σου τὴν Θεῖαν Μετάστασιν.

Τὰ παράντα Ἰδιόμελα ψάλλονται, ὅτε ὁ λαὸς ὅλος ἀσπάζεται τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ τὴν Λιτὴν, ὃ δὲ ἀσπασμός γίνεται, ἔξω τῆς πύλης. Ψάλλονται δὲ, τὰ αὐτὰ ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς Λιτανείαις, ἐν αἷς δέονται τῇ τῇ Θεῷ ἡμῶν Μητρί, ἐν καιρῷ αὐχμῆς, καὶ λιμῆς, καὶ αἰφνιδίων θανάτων, καὶ τυραννείας ἀνέμων.

Ἦχος α.

Α Ράμετε δαιτυμόνες, καὶ τῆς Παρθένου ἐρασαί, ἐπὶ τῇ χαριτωβρῦτῳ Πανηγύρει αὐτῆς, μὴ συναρπαδεύετε συμβολία τῷ δράκοντι, ὡς ἡ πορνομήτωρ πάλαι ἐν Ἑδέμ. ὁ γὰρ δόλιος ἐχθρὸς, φθονεὶ τὴν Σωτηρίαν ἡμῶν, Ἀνασσα δὲ Κόρη ἀντιβραβεύσῃ ἡμῶν, ἀπάσι τοῖς Πιστοῖς, Δῶρα Οὐρανια.

Ὁ αὐτός.

Εὖτε τὸ Σύστημα τῇ Πιστῶν, Χειροφόροι Λαοὶ, καὶ τῆς Κύπρου οἱ βλαστοὶ, συνελθόντες πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πλησιάσαντες ἐν τῇ τῇ Κόκκῃ ὅρει, ἀπαιτετὴ τῆς Παρθένου Μοῦν πανευλαβῶς, αὐτῶν τῶν τῶν Πνευματικῶν, Οὐρανίων Πόμα καὶ ἡδὺ, Χάριτας Θεῖας παρὰ τῆς

24 τῆς Ἀχραιῆς, διὰ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος. νύμει δὲ ἡμῖν τὰ βρα-
βεῖα θαυμάσια, πλοσῖως καὶ παραδόξως τὰς χάριτας ἐπιχορηγῆται.
δεῦτε ἴδετε Θαύματα παραδόξα, πάθη ποικίλα, καὶ νοσημάτων ἀρρώ-
δηματα θεραπευόμενα· ψυχικῶν παθῶν τραύματα ἀπαλλαττόμενα,
σῆματα θεραπευόμενα· ψυχικῶν παθῶν τραύματα ἀπαλλαττόμενα,
κακουργειῶν ἔλκη δεινὰ ἰώμενα. Ἰδοὺ ἡ Ἀναστα, συσφίγγουσα πα-
ραλύτας, καὶ ἀναγείνουσα δαίμονας, λεωφὲς καθαρίζουσα, καὶ χαλὰς
ἀνιέρδουσα, καὶ πάντων τῶν χαλεπῶν παθῶν τὴν ἀπαλλαγὴν παρέχου-
σα, ἰάται τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ τὰ σώματα. κωφὰς εὐλάλῃς ποιεῖ,
καὶ τὰς ἐν θαλάσῃ κινδυνεύοντας παραδόξως αἰεὶ διασώζει. Δεῦτε ἔν
σκιρτίσατε μετ' εὐφροσύνης, καὶ χορεύσατε ἀγαλλόμενοι πνευματικῶς,
ἐπὶ τῇ Πανηγύρεϊ αὐτῆς, συνεορτάζοντες βοήσατε τῇ Κόρῃ· ὦ Παν-
σεβάσμιε Παρθεῖε, ὦ Παναγία, ὦ Δέσποινα ἀπειρόγαμε Μαρία,
Κυκλιοτίσσης. Εἰκὼν Θαυματουργοῦ, ῥῦσαι ἡμᾶς λιμῶ, καὶ λοιμῶτε
ἀνυμῶ, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης ἐπιβλαβῆς, τὴν σὴν δὲ προσάστω
κεκτημένον ἀγλαοφανῶς, φρενέμεθα κατὰ τὸ μέγα σε ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε τῇ Ὁρδοδόξῃ τὸ Σύστημα, πνευματικῶς συνελθόντες, συ-
νεορτάσωμεν, ὕμνους ἐξάδοντες, ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Πανηγύρεϊ,
κραυγάζοντες, Παναγία ὑπεράμωμε, στήλῃμα ἀρράγες, καὶ τεῖχος ἀ-
πολύορχητον τῆς Νήσου Κυπρίων. ἐξαιρέτως δὲ ταύτης τῆς Ποίμνης
σε, Κυκλιοτίσση. εἰμὴ γάρ σε ἔχημεν προσάτιν ἐπίκουρον, πάντως
γενόμεθα αὐτῇ κατὰ βρωμα δαιμόνων, Πανύμνητε. τί σοι προσενέγκω-
μεν ὑπὲρ πάντων Πανάμωμε Δέσποινα; τὴν Πίσιν βεβαίαν, Ἀχαιῆν
τὴν εὐλκερῇ, καὶ Ἐλπίδα, τὴν εὐδερμόν καὶ μόνιμον, δι' ὧν σωθῶν
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Μεγάλης εὐεργεσίας ἀπολαύειν μέλλοντες Πιστοί, πανευλαβῶς τῇ
Ἁγίᾳ Εἰκόνι προσδράμωμεν, τῆς Πανυμνήτης καὶ Θεομήτορος,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν μουσικῶς ἀγιαζόμενοι. Μήτηρ δὲ ἡμῶν ἡ Θετὴ, ἡ
τὰς ὑμῶν ἐφορῶσα καὶ ποίεσα ἔλεος, κλίνει ἑαυτὴν καὶ εὐχὰς δεχομένη
χοϊκῶν, πάσης ἐναντίας δυνάμει, ἀσφαλῆ δωρεῖται τὴν ἐπίβασιν.
Ταύτῃ ἐκβοήσωμεν εὐχαριστῶντες, ὦ Δέσποινα ἀντίλαβέ ἡμᾶς, καὶ
λύτρωσαι ἐκ τῶν πονηρῶν, σὺ δὲ εἰ προσάτις ἡμῶν, καὶ βοηθῆαι.

Ὁ αὐτός.

Ἀρῆλθεν ἡ πλάνη τῆς ἀρεῆς, τῆς σῆς Νηδύος ἀπώρου τιτοκῆας
Πανύμνητε. πάντες δὲ ὁρῶντες ἐν σοὶ, τὰ ὑπὲρ φύσιν παραδό-
ξα Μυστήρια, προστρέχοντες τῇ χαριτοβρύτῃ σε Εἰκόνι πόθω τε, καὶ
χαρᾷ, καὶ τῇ αἰτημάτων ἐκ ἀμοιβῶν τε, λυτρώμεθα τῇ δεινῇ ἡμῶν,
πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων.

Ἦχος

Ἦχος γ'.

Πᾶσι μὴ θαυμάσωμεν, τὰς μητρικάς σε χάριτας Παντιβράστι;
σώζεις δὲ ἡμᾶς, λιμῶ λοιμῶ τε, καὶ ἀνυμῶ, καὶ δαιμόνων ἀρρά-
των, καὶ κινδύνων ἀφαρπάξουσα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα,
διατηρῶσα ἐκ τῶν σκανδάλων τῶν πονηρῶν, καὶ φθορᾶς καὶ κακίας
διασώζουσα Κόρη, Σεβασμία διὰ τῆς Χαριτοβρύτης Εἰκόνος σε Θεῖας,
ἣν ὁ Θεὸς Ληκὰς αἰσιοφύσας σοι ἀπέδωκε. Χαριτοβρύτης ταύτης οὐ
κατεκόσμησας Θεῖας Χάρισι, προσφάουσα παναχραιῆσι χερσὶ
σε. διὸ ἀσπίλε δι' αὐτῆς σωθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

ἮΝασα Μαριάμ τῆς Κύρης τὸ καύχημα, καὶ πάντες τὸ λαὸν
τῆς Ὁρδοδόξῃς τὸ Σύστημα, προσπίπτουσαι μετὰ φόβου, οἱ
ἐν δεινοῖς ἀμαρτήμασιν. Μήτηρ δὲ ἡμῶν ὑπάρχεις Πανάχραιτε Δέ-
σποινα. Συγγενὲς ἐν φρονιᾷ μὴ ἐπιλάθῃ Ἀχραιτε. γυμνοὶ δὲ ἐσ-
μεν Θεῖας ἐπισκέψεως, Χαριτοβρύτε Κόρη, μὴ παρίδῃς φωνὰς ἀμαρ-
τωλῶν, ἱκετεύουσα τῇ τῇ ὅλων ἡμῶν Θεῷ, ὅπως γένηται ἡμῖν ἴλεως,
καὶ δωρήσῃται ἡμῖν ἀμαρτιῶν τὴν ἀφεσιν· καὶ δὲ ἔχεις τὸ δύνασθαι,
ὡς Μήτηρ ὕσα τῶν κτίσεων, ἐπίδειξον ἡμῖν ἀσφαλῶς τὴν ἐνέργειαν,
διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου Εἰκόνος Κυκλιοτίσσης, αἰανδρε Θεόνυμφε·
ἐπιβραβεύουσα, καὶ σώζουσα ἡμᾶς διὰ τὸ μέγα ἔλεος τὸ Τίσε, Πα-
νακλήρατε Θεόνυμφε, καὶ Σωτήρος ἡμῶν Χειρῶν.

Ὁ αὐτός.

ἘΠρεπε τῇ περὶ φήμῃ Νήσῳ τῆς Κύρου, τὴν Εἰκόνα ἔχον τῆς
Θεοτόκου, ὡς περὶ τινὰ Κόσμον Οὐράνιον, Θεταυρόν τε πολύτιμον
καὶ ἀσυλον. αὕτη δὲ κατεπλήττεται πάντας, τοὺς Χαριτοβρύτοις αὐ-
τῆς Θαύμασιν, συνεγείρει τὰς Πίσεις ἀσμάτων τῇ Θεοσπερίῳ, ὡς ἐ-
ρασὰς τῇ δωρημάτων αὐτῆς. ταύτῃ ἐκβοήσωμεν, Κυκλιοτίσσης Εἰκὼν
Θεόνυμφε Κόρη, σώζε ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ σε Πανύμνητε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

ἮΝτες οἱ ἐρασάι, τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Παρθενοῦ τε καὶ Ἀγνῆς,
Φιλόχειροι Λαοί, προτελθόντες μετ' εὐλαβείας, προσεγγύσατε
ἀδιστάκτως. ἡ γὰρ μητρίδος Ἀναστα, παρέσιν εὐμενῶς ἡμῖν τοῖς
φιλοτέκνοις, εὐεργετοῦσα καὶ ἰασαμένη ἡμῶν τὰ νοσήματα, λύουσα
τὰς σειρὰς τῶν ἀμαρτημάτων ἡμῶν. Ταύτῃ ἐκβοήσωμεν, προσδύμεν
ἀνακραζόντες· ὦ Παναγία Κυκλιοτίσση, φρόντισον, διὰ τῆς σῆς
Εἰκόνος, Σεπτῆς τε, καὶ Χαριτοβρύτης, ἐπευεργετοῦσα ἡμᾶς, καὶ κατα-
πλητίζουσα Πάντι με μουκῶν Κόρη. Δεῦτε οὖν, πανευλαβῶς ἐνα-
τεμίζοντες αὐτῇ, φωτισθῶμεν τῇ διανοίᾳ μουσικῶς πανηγυρίζοντες. ἰδοὺ
ἡ Μήτηρ ἡμῶν τῇ πιστῶν, ἡ πάσης τῆς κτίσεως Ἀναστα, ἡ τῇ
Ἁγ-

Δ

Descriz. del Monast. di Chicco.

Ἀγγέλων χαρὰ, καὶ Μεσίτεια ἀμαρτωλῶν, ἡ σώζουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τὸ τοῦτο αὐτῆς.

Ὁ αὐτός.

Λεῦτε τῇ Κυτείῳ τὸ Σῶμα Χειροφόροι Λαοί, οἱ τῷ Φωτὸς υἱοί, καὶ συνεορτάσαι τῆς Θεοπαίδος Ἀγνῆς, ἄρατε τὰς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, τὸν νῦν ἀνιπτάμενοι ἐπιγινώσκοντες μυσθεῖς τὴν δύναμιν. τί τὸ βάθος, τίς ὁ πλῆθος, καὶ τὸ ὕψος τῆς πανηγύρεως. ἡ δὲ σεπτὴ τῆς Θεομήτορος Εἰκὼν, Χαριτόβρυτος ἔσα, Κυτείῳ ἐστὶ τὸ ἀγλαΐσμα. Ὁρῶ δὲ τὸν καύχημα, Βασιλείῳ τὸ νῆκος καὶ τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν ὁρατὴ καὶ ἀοράτων. δόξα καὶ πλῆθος αἰώνων τῇ ἐπ' αὐτῇ πεπειθότων, πανευλαβῶν Χεισιανῶν. τῇ Μοναζόντων ἐστὶ τὸ σεμιολόγημα, τῷ Κόκκῳ Ὁροὺς τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερίων ἡ εὐφρόεια, καὶ τῆς Μοῦνης ταύτης ἡ πορσατὶς καὶ ἀντίληψις. πάντες δὲ τὸ Κόσμου, ὁ Κόσμος, καὶ Μοναζουσῶν καλλωπισμός καὶ εὐφρόεια. ἡ τῇ Ὁσίῳ εὐφημος τερπνότης, καὶ θυμηδία. ἡ κατὰ τὸ ὄνομα Κυκλιότις, καὶ κατ' ἐνέργειαν χαριτοπλοῦτος, Ἐλεῖσθε καὶ Ἀναοσα. καὶ γὰρ οἱ μὴ ἔχοντες ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις, πορσελδόντες ἀρύσασθαι ἀπολαβόντες ἑαυτοὺς, καὶ ἐμπληθεύετε τῇ δωρεῇ τῆς Ἀναδρῆς ἡμῶν Μητρός. Ἐλαιον ἀγαλλιᾶσθε, φωτισμὸν νοῦς καὶ διανοίας. ἔλαιον χρηστότητος, χάριτος Θεοφειγῆς τῆς Σοφίας. Ἐλαιον Ἀγιασμοῦ Μύρου Οὐραίου, Θεοδότου δωρεᾶς, καὶ τροφῆς πνευματικῆς. Τράπεζα γὰρ τῷ Λόγῳ ἐστὶν ἡ Πανάγος, ἐκτρέφουσα Θεὸν πενῶσας ψυχὰς. Ἀλλ' ὦ Παρθενομήτορ Κόρη, διὰ τὸ ἀχράντος Τόκῳ σε, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οτ' ἐδεσθε Νῆτος Κυτείῳ, ὑπεραίρεσθαι καὶ μεγάλα ἀνχεῖν, κομπαίξασα κατὰ νῦν καὶ διαίῳ, ὡς πεφυκὴ καθεῖδρα τῆς πρώτης Γεσινιανῆς. ἔχεις δὲ Κυκλιότις τῆς Θεομήτορος, ἰσοειόγραφον Ἀποστολικὴν Εἰκόνα, τῆς ἀσπύρας τὸν Κύριον ἡμῶν Τεκέτης. καδομολογημένη δὲ βόησον, κραυγάζουσα, καὶ ἀποδιδῶσα τῇ τῷ Θεῷ ἡμῶν Μητρί τὰς εὐχαριστήριους ὕμνους, μεγαλύνει ἡ δόξα με λέγουσα, τὸν Ἀνακτὰ Θεὸν τὸν ἀποδόντα μου, τὴν τῆς Θεομήτορος Χαριτόβρυτον ταύτην Εἰκόνα. τὴν ὑπόληψιν τῇ ἀξιώματι μου, καὶ ἀνάπαυσιν τῇ ἐμῶν κροτάφων, τὸ ὕψος τε τῇ ἀπείρῳ Θαυμάτι, καὶ βάθος τῆς ἀσπλάγχχιας, καὶ πλῆθος τῆς ἐμῆς πτωχείας, καὶ μήκος τῆς σωτηρίας. διὸ αἰτομενὴ βόησον. Ἀναδρε Κόρη, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Λαῷ σε διὰ τὸ Θεῷ Τόκῳ σε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Πορσελδόντες συνεγγύσατε, ὁ τῷ Θεῷ Λαὸς ὁ Ἅγιος, οἱ πεφωτισμένοι Πνεύματος Κυρεῖς ἡκατε, καὶ τῇ Πανάγῳ Μητρί τῷ Θεῷ ἡμῶν,

ἡμῶν, ὡς αὐτὰτε, ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῃ αὐτῆς Ἑορτῇ. ἡ δὲ Τῇ-λοτῆρα τῇ Οὐρανίῳ αἶω Ταγματῶν, καὶ ἀστυκείῳ Τιμητῆρα, Παρθεῖος καὶ Σεβασμία ταχὺς ἐστὶν εἰς ἀντίληψιν, καὶ ἀρωγὸς ἡμῶν ἐπίκερος, καὶ ἐκ ἰσχύσει ἡμῖν ὁ νοητὸς ὄφει, ὁ νῦν ὁ Ἀστέρας καταπαλαῖν ἡμᾶς, τῇ προστασίᾳ αὐτῆς. ἀλλ' ὦ Πανάχραντε Ἀγνῆ, μὴ ὑσείσης ἡμᾶς τὸς τὴν σὴν πορσασίαν κεκτημένους, τῆς Μητεικῆς σου Χάριτος. μὴ ἀποβάλλης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ, Κόρη Ἀχραντε, μήποτε καταχυνθῶμεν ἀδλίως, ὑπὸ τῇ δαιμόνῳ οἱ τάλανες. Πᾶ ἐστὶ τὰ ἀρχαῖα σε ἐλέη, ὦ Πανάμωμε Κόρη; πῶς δὲ πορὸς ἡμᾶς τοὺς αἰαζέας, καὶ τὰ σὰ μητεικὰ ἀπλάγχνα; καὶ πῶς φύγομεν οἱ δεινοί, τῆς σῆς πορσασίας ἐκ ἔτης; πῶς οἴσομεν τὰ παγγυλῆπα δεινὰ, ὦ Δέσποινα; τί γινώμεθα, ἀθετηθεύτες παρὰ τοῦ Πανακράτου; Σῶσον εὐόδοσον ὦ Ἐλεῖσα ποράγματι καὶ ὀνόματι, πορσάσασθαι καὶ ἀντίλαβὴ ἡμᾶς, τῷ ἀπώρῳ Τόκῳ σε, Ἀχραντε Θεόνυμφε.

Ὁ αὐτός. πλ. α.

Λεῦτε φιλέοργοι Λαοί, καὶ Θεόφρονες Πατέρες πορὸς τὴν Παρθεῖον δρᾶμωμε, νέμει δὲ τὰ βραβεῖα ὡς τῷ Θεῷ Μητρί, Εἰκὼν δὲ ταύτης χαριτωθεῖσα ἐξ αὐτῆς, τὰς χάριτας ἐπιχορηγεῖ ἡμῖν διὰ τῆς Θεοπαίδος, ἀπείρως καταπλητίζουσα πάντας βεβαίως. Πάθω ἐν πορσελδῶμεν τῇ Μητρί τῷ Θεῷ ἡμῶν, δέομενοι αὐτῇ ἐκτενῶς, κραυγάζοντες Παναγία τῷ Κύκῳ πορσάσασθαι, ἐξελεῖ ἡμᾶς, καὶ ρῦσαι Ποιμνὴν σὴν, καὶ λαὸν ἀναπολόγητον Κυκλιότις παναμώμετε, κατὰ βαλλε δὲ τῇ ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, τῇ παναλκιστῇ καὶ παντοκρατορικῇ, δυνάμει τῷ Τίῳ σε Ἀχραντε.

Ὁ αὐτός. πλ. β.

Χαίροις Ἀναοσα Ἀγνῆ, Μητροπάρθενε Θεοτόκε Κόρη. σὲ ἐκτενῶς μεν οἱ δέλοί σε, μετὰ πόθῳ ἐλκεῖν. σὺ δὲ πέφυκας, παλάτιον τῷ Λόγῳ πανύμνητε Κόρη, καὶ δὲ ἀνεδείχθης Δέσποινα, Οὐρανός καὶ Ναός τῆς Θεότητος. ἀπλάγχνα δὲ μητεικὰ αἰαλαβῶσα, καταπολέμησον ὡς ποτὶ ὁ Δαβὶδ, τὸν ὑψηλόφρονα Γολιάθ, ἐχθρὸν ἡμῶν τὸν παμπόνηρον, ἐσφενδονίσασα τῇ σφενδόνῃ τῆς σῆς δυνάμεως, καὶ καταβάλλουσα, τὴν ὄφρυν αὐτῷ πανάχραντε Δέσποινα. ἀλλ' ὦ ἐμψυχε Ναε, καὶ Κιβωτὲ ἀγιάσματος, ἐκπῖνον τὴν χεῖρά σε τὴν ἀμαχον, καὶ θραύσον τῇ ἐχθρῶν ἡμῶν τὰ φρυάγματα, σὺ δὲ εἰ Χεισιανῶν ἡ ἐλπίς, ἡ ἡδύνησα τὰ πικρὰ νάματα τῇ ἀμαρτιῶν ἡμῶν τῇ σῇ Χάριτι, ἡ ὁδηγῶσα ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, καὶ σώζουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ω Νεολαία τῆς Παρθεῖος τε καὶ Μητρός τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὦ Ἰερὸν Σῶμα, καὶ συνάθροισμα τῇ Πατέρων ὁ χορὸς, ἀγέληδον ἡκα-

τε γουπεῖως τῇ Πανάγνω, λέγοντες πρὸς αὐτήν, ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύει
 ὑμῶν μετ' εὐλαβείας, καὶ διανοίας καθαρᾶς. Ἀνασσα Δέσποινα ἡ ἐλ-
 λήσων, καὶ βοήθεια διὰ τῆς σεπτῆς, καὶ χαριτοβρύτου σου Εἰκόνας,
 πῆς ἡμῶν, καὶ βοήθεια διὰ τῆς σεπτῆς, καὶ χαριτοβρύτου σου Εἰκόνας,
 ἐλέησον Ποίμνην σὴν. ἡμεῖς γὰρ Λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου,
 σῶσον ἡμᾶς Πανάχραντε διὰ τὸ Τόκ σου.

Ὁ αὐτός.

Τὴν δεκάχорδον κινύραν τὸ Δαβὶδ, τὴν τὸ Σολομώντος χρυσὴν
 Κλίνην, ἐν ᾗ ἄνδρες ἐξήκοντα δυνατοὶ ἐκύκλυν αὐτήν· τὴν ἐπτά-
 φωτον τὸ φῶς λυχνίαν τὴν χρυσαυγίζουσαν, ἐν ᾗ τὸ λαμπαδίου ὁ
 Χριστός. τὴν τὸ Ἀαρὼν βλαστήσαντων Ῥάβδον, τὴν Στάμνον τὴν
 χρυσήν, ἧς ὁ Λόγος τὸ Μῶνα. τὸ τὸ Κόκκον Ὅρος σεπτὸν σεμνο-
 λόγημα, συνελθόντες ἀδελφοί, ὕμνοις ἐπαίνων, ἐγκωμιάζοντες εἴπα-
 μεν. Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, Κεχαριτωμένη Χαίρε Μήτηρ Θεῶν, Ἀρ-
 χαγγελικῶς αὐμνοῦντές σου δεόμεθα, φύλαττε Πανύμνητε ἀβλαβῇ
 Ποίμνην τὴν σὴν, ἐκ λύκων ἀοράτων λυγαινομενῶν αὐτήν, καὶ σῶσον
 ἡμᾶς πανάσωτε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

Πανύμνητε Ἀνασσα, Παρθενομήτηρ Κόρη Πανάμωμε, καὶ Δέσποι-
 να πάντων, ἐπίδε ἐπὶ λαὸν τοῦ πολλὰ ἡμαρτηκότος σοι, ἴδε τὴν
 ταπείνωσιν ἡμῶν, ἴδε καὶ τὴν κάκωσιν, πάντως ᾧ ἀπολώλαμεν Ἀ-
 χραντε. Θυμαίνωτον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, αὐχμῶ, λιμῶ, καὶ λοιμῶ διὰ
 τῆς Σεπτῆς Ἀγίας σου Εἰκόνας ἀπαλλάττεσθαι, ὅτι δύνασαι ὅσα θέ-
 λεις Πανάχραντε· μήποτε εἰπωσι τὰ ἔθνη, πᾶ ἐστὶν ἡ βοήθεια αὐ-
 τῇ; ἡρετήσω δὲ ἐν τῷ τῷ Ὅρει, ἐφιδρυθῆναι σου τὴν Χαριτοβρύ-
 τον Θεῶν Εἰκόνα, Πανακίρατε Κόρη ὡς ἐν Πόλεσιν Ἀγίοις, μὴ
 παλίδης ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν ταῖς σοῖς μητρικαῖς εὐεργεσίαις,
 ἐγκαίνια καθαρότητος πνεύματι ἡγεμονικῶ, τοῖς Οὐρανίοις δώροις
 καταπλητίζουσα τὰς σοὺς δόλως, ἀλλ' ὡς Κυκλιότις λεγομένη, καὶ
 Ἐλεῖσα περικύβη, σκέπε ποίμνην σου σεπτήν, Λαὸν τὸν Ὁρθόδοξον.
 κληῖρος ᾧ ἐκλεκτὸς τὸ Τίϋ σου ἱσμεν ἅπαντες. δέξαι τὰς δεήσεις ἡ-
 μῶν, ὑπὲρ λαὸν ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου, καὶ σῶσον Παναμώμη-
 τε τὴν κληρονομίαν σου, διὰ τὸ ἀφράς Τόκ σου.

Ἦχος Βαρύς.

Αὔτε φιλεόρτων τὸ Σύστημα, πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, τῇ Μη-
 τρι τῷ Θεῷ ἡμῶν ἕσσωμεν ἅσματα Ἑόρτια. ὑπὲρ ᾧ λόγον καὶ
 εὐνοίαν τὸ Θαῦμα αὐτῆς· πᾶσα δὲ γλῶσσα ἀπορεῖ εὐφημεῖν κατ' ἀ-
 ξίαν αὐτήν. χεῖλεσιν ἔν ἀνάξις περὶ αὐτὴν ἀτενίζοντες πρὸς αὐτήν,
 θερμῶς ἀνακράξωμεν· Παναγία Παρθένη, ρῦσαι ἀναπολόγητον κλη-
 ρον σου, εἰς σὲ ᾧ θάρρυντες σωζόμεθα πάντες.

Ἦχος

Ἦχος πλ. β'.

Παραδόξα σήμερον, πλύνται Θαύματα ἐν τῇ Μοῇ, τῆς Θεοτόκης
 καὶ Παρθένου Μητρός. τὰ Οὐρανια Τάγματα, περικυκλῶσι τὸν σεπτῶς, τὴν πανσέβαστον αὐτῆς μορφήν, ὡς οὐσα
 ἐξ αὐτῆς, πλήρης Χάριτος πεπλητικῶς. βαβαὶ τῇ χαρίτι, ὡς ἡ-
 ξιώθης Μοῇ τὸ Κόκκον; μεγάλα τὰ σὰ θαύματα, καὶ μέγιστα τὰ
 αὐχήματα. μακρόθεν ᾧ ἤκασιν ἐπὶ σοὶ ἐξ Ἀνατολῶν, καὶ Δυσμῶν,
 Βορρᾶτε καὶ Θαλάσσης, ὑοὶ φωτὸς, φωτοκρομίζοντες σοὶ ὄρα τιμὰ
 καὶ εὐδοξία, πνευματικῶς· ἅπαν γένος τῇ βροτῇ ἕκαστος κατὰ δύνα-
 ται, καὶ προσάρετιν ἢν κέκτηται ἀγαθῇ. τὰς παραδόξους θαυματουργί-
 ας, ἐν αἷς διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου, Σεπτῆς Εἰκόνας καταπλουτί-
 θησαν καταγγέλλουσιν, εὐμενῶς τὰς ἀπείρους Χάριτας κηρύττοντες,
 καθομολογῶσιν εὐλαβῶς τὰ ἐν αὐτοῖς ἐπιπλετθεῖσα Θαύματα, δο-
 ξάζοντες τὴν πανύμνητον Ἀνασσαν, καὶ Θεοπαῖδα Μαρίαν τὴν Ἀγνήν,
 ἐξ ἧς τὸ αὐτὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Χαίρετε ὅρη, καὶ τὰ βεῖα, τὰ
 Κόκκον δὲ μάλλον ἀγαλλιάσω τὰ τέτα δένδρα, καὶ τὰ τῇ ὀρέῳ πεύ-
 κη, οἷς ᾧ ὑπὲρ οὐρανὸν οἰκῶντο θεῖα ἀγεία καὶ σαρκολόγα ὄρνια, οὐκ
 ἡ ἐρημος βλαστῶν ἀνθρώπων ἀνεβλάστησεν, καὶ τὰ ὄρη κατοικίαι Ἀ-
 γίων γεγόνασι. Ὡς τῇ παραδόξῳ θεωρῶν· ὡς θαυμασίας ἀλλοιω-
 σεως· ὡς παραδόξῳ ταῦτα, καὶ ὑπὲρ ὧν ἐκπληττόμενα. διὸ μεγα-
 λυνουμέν τὸ Πανάγιόν σου Ὄνομα Ἀχραντε. Κηρύττωμεν τὴν Χάριν
 ἢν ἐδώρισθαι τῇ Ποίμνῃ σου ταύτῃ· καθομολογῶμεν αἰνῶντες, τὴν σὴν
 κρατίστην ἀντίληψιν, δι' ἧς ἔσωσας ἡμᾶς τῷ ἀφθάρτῳ Τόκῳ σου.

Ὁ αὐτός.

Ωφθῇ ἡ φωτῶν λαμπράς, τὸ Ἄρμα τὸ Λόγος, ἡ Παστὴς ἡ
 ἔμφυχος, ἡ Νοστή Τράπεζα, ὁ τὸ Γεδεὼν Πόκος, ἡ τὸ Ἀα-
 ρὼν βλαστήσαντα Ῥάβδος, ἐξ ἧς ἡ Σατιρεία ἡμῶν ἐβλάστησεν. ἡ
 Βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος μέναισα, ἡ Πανάγνος Ἀνασσα καὶ Ἀγνή, ἡ
 δαδωχῶσα ἐν τῇ Ἑορτῇ καὶ πανηγύρει αὐτῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ
 εὐφραίνουσα τὰς καρδίας πάντων τῶν Φιλεόρτων, διὰ τῆς Χαριτο-
 βρύτου αὐτῆς Θεῖας, καὶ Ἀγίας Εἰκόνας. Προτέλλωμεν οὖν αὐτῇ
 μετὰ πόθου καὶ φόβου, καταπαζόμενοι τοὺς παναχράντους αὐτῆς πό-
 δας, αἰτῶμενοι θερμῶς, τὴν λύσιν τῇ δειπνῶν πλημμελημάτων ἡμῶν,
 καὶ αἰώνιον ἀπόλαυσιν τῇ Οὐρανῶν, ἐκβαδόντες αὐτῇ μετὰ πίστεως
 καὶ πόθου καρδίας· Παντάνασσα Μαριὰμ, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς Ἐλεού-
 σα, διὰ τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνας Κυκλιότις, μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρὸς
 ἡμῶν, ἰσχυρὰ πρὸς αὐτοὺς. ἐμπλησον ἡμῶν τὰς καρδίας, θεῖαις
 χάρεσι τοῦ Τίϋ σου, διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἔλεος, Ἀχραντε Χριστιανῶν
 ἡ ἐλπίς.

Ὁ

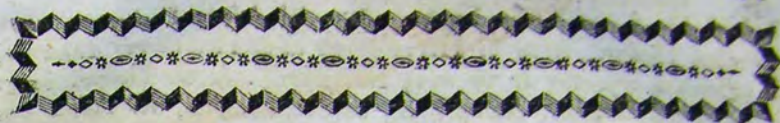

Ο αὐτός. πλ. δ'.

Ἡμερον ἡ αὐμόφευτος ἢ Παρθεύος, Δώρα Θεῶν ὡς Ἀνασσα ἐπι-
βραβεύει ἡμῖν τοῖς Πιστοῖς, ἡρετήσασα κατοικεῖν, ἐν Ὁρεσιν τό-
ποις τῷ Κόκκῳ. Σεπτῇ γὰρ Εἰκὼν ἐφίδρυται ἐνθάδε τῇ Μοιῇ, τῆς
Θεόπαιδος Ἀγνῆς· κάμπτοντες δὲ τὰ γόνατα ἡμῶν, παυελαβῶς προσ-
πίπτουτες καὶ ἱκετεύοντες προσεῖπωμεν ὧ Χαρίτοβρυτος Εἰκὼν, Ὁρ-
δοδόξων τὸ κλέος, Κυκκίότις Σεπτῇ, Μαρία Ἀνύμφευτε, σῶσον
χαρίτωσον πάντας ἡμᾶς, πλήρεις γὰρ μολυσμάτων ἐσμεν, ἔμπλεοι
οἱ πάλαι· ἀλλ' ἀπόπλυνον διασώζουσα τῇ δεινῶν ἡμῶν, τῇ μεσι-
τείᾳ σου Πανύμνητε.

Π.Ε.

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

Τ Η Σ Ύ Π Ε Ρ Α Γ Ξ

Σ Ε Β Α Σ Μ Ι Α Σ Κ Α Ι Β Α Σ Ι Δ Ι Κ Η Σ

Μ Ο Ν Η Σ

Τ Η Σ Ύ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ

Τ Ο Υ Κ Υ Κ Κ Ο Υ Ε Π Ι Φ Η Μ Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Η Σ,
Κ Α Τ Α Τ Η Ν Ν Η Σ Ο Ν Κ Υ Π Ρ Ο Ν.

Ἄρα βέβαια τῷ Θεῷ τὰ Χαρίσματα εἶναι γεμάτα χρη-
στότητος, ἢ πλειότητος καθ' ἑα εἰς τὰ λόγια τε, ἐπειδὴ
καθεὶ ἀπλείωτον Χάρισμα, ἢ ἀγαθὸν φέρεται ἀπὸ
τὸ ἄκρον τέλος, ἢ πλειοῦσιν ἢ πλειταρχικὸν ἀγαθόν,
ὡς αἰετα περὶ τότε ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐφιλοσόφησε,
λέγων· „ Πᾶσα δόσις ἀγαθῇ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, αὐξάνει
ἐν καταβαίνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῇ φωτῶν“. ἀμὴν τὸ πλέον ὑψη-
λόν, ἢ σεβάσμιον ὅπου ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡδὴ πλασθέντα,
δὲν μου φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ Σοφία· διὰ τί μετ' ἐκεῖνο
πλεῖσται εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπος, ἢ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον,
διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασεν, ἦγεν εἰς τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Πλά-
σουτος, καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὁμοιωθῇ τὸ ὑλικόν μὲ τὸ αἶνον,
εὐδύνων τὰς γνωστικὰς αὐτῆς, ἢ ὀρεκτικὰς δυνάμεις εἰς τὸ Θεῶν δέ-
λημα. ἢ αὖ ἡ πλειότης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πλειότερα, ἢ ὑψηλότερα
ἀπὸ τῆς τῶν ἄλλων ζώων πλειότητος, τῇ ἐν τῷ αἰδητῷ τότε Κόσ-
μῳ, καὶ ἐκεῖνο λοιπὸν ὅπερ τὴν πλεονέκει εἶναι καλλίτερον, αἰώτερον,
ἢ ὑψηλότερον ὅλων τῶν λοιπῶν πλειοτικῶν. Διὰ τὸτο ὁ εὐθεὸς Παῦ-
λος, ἀπαειδμήμενος τὰ τοῦ Πνεύματος Χαρίσματα, εἰς τὴν φώτῃ
τάξιν κατατάττει, ἢ τίθησι τὴν Σοφίαν, λέγων· „ ἐκάσῳ δίδοται
ἢ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον· ὡς μετ' γὰρ δίδοται
„ διὰ

διὰ τὸ Πνεύματος Λόγος Σοφίας, ἄλλω δὲ Λόγος Γνώσεως, κατὰ
 τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, ἐπὶ τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δὲ,
 Χαρίσματα ἱαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι. ἐν οἷς Πρῶτον ἔταξε
 τὸν Λόγον τῆς Σοφίας. Δεῦτερον δὲ, ὡς ὑποβεβηκότα, τὸν Λόγον τῆς
 γνώσεως. Τρίτον δέ, ὡς κατωτέρω, τὴν Πίσιν, καὶ ἐπειδὴ θεωρεῖται
 τὸν Λόγον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς Θαυμάτων, διὰ τὸτο τὰ ἐνεργήμα-
 τα τῆς Δυνάμεων, καὶ τὰ τῆς ἱαμάτων Χαρίσματα ἐν τῇ κατωτάτῃ
 τίθῃσι χώρα. Καὶ ὁ Ἡσαΐας ὁμοίως λέγει, ὅτι εἰς τὸν ἐκ τῆς ρίζης
 Γεωσαὶ αὐθήσαντα, πρῶτον ἐπαναπαύεται Πνεῦμα Σοφίας, καὶ Συνέ-
 σεως, καὶ ἐφ' ἑξῆς τὰ λοιπὰ Πνεύματα, ἦγον τὰ Χαρίσματα τῶ Πνεύ-
 ματος. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπαγγέλλεται ἐξαποσῆλαι Σοφὸς εἰς ἐκείνους ὅπῃ
 ἠθέλων πισύσῃ εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει ἕως. „ἰδὲ ἐγὼ ἀποσῆλω πρὸς
 ὑμᾶς Προφήτας, καὶ Σοφὸς, καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε,
 καὶ σταυρώσετε“. καὶ ὁ Δαβὶδ ὅταν ἐφοροκοπεύει εἰς τὸ κρεῖττον, καὶ
 καλλιότερον κατωρδύνωντας τὰς ἀρετὰς, εἰς τὴν Σοφίαν ἐκαυχάτο, καὶ
 ἔλεγε, πῶς νὰ ἐκατάλαβε τὰ Μαρτυρία τῶ Κυρίου ὑπὲρ τῶς Πρεσ-
 βυτέρας. αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς ἐσόφισεν αὐτὸν ὑπὲρ τῶς ἐχθρῶς αὐτῶ τὰς
 ἐντολάς τε. ὀλιωθήσας δὲ, καὶ ἐκκλίνας τῆς εὐθείας οὗδ', τὴν Σοφίαν
 εἶχε μείζονα κατήγορον, ὅτι τὰ ἀδελφὰ, καὶ τὰ κρύφια τῆς Σοφίας
 ἐδηλώθησαν εἰς αὐτὸν, αὐτὸς δὲ ταῦτα παρὶδὼν τοσοῦτον ἐξώκυλε,
 καὶ ἐγκρέμνησεν. Ὁ δὲ ὅς αὐτῶ Σολομών, ὁ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν Σο-
 φίαν, τὴν ἐκ Θεοῦ δωρηθεῖσαν αὐτῷ, Σοφὸς κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεῖς,
 πόσα ἐγκώμια πλέκει καταπύων εἰς αὐτὴν τὴν Σοφίαν, εἰς τὸ Βι-
 βλίον ὅπῃ ἐπέγραψε, καὶ τὸ ὠνόμασε Σοφίαν, ἀπὸ τὸ Ἐξέδομον Κε-
 φάλαιον ἕως τὸ Ἐνδέκατον, τήσας περὶ αὐτῆς τῆς Σοφίας παραγμα-
 τεῖαν ὀλόκληρον, ποσοτέπων, καὶ παρακινῶν πάντας, Βασιλεῖς τε καὶ
 ἰδιώτας πρὸς τὴν ἐκείνης περὶποίησιν, ὡσὰν ὅπου ὑπερέχει αὐτὴ ἡ
 Σοφία τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείων, καὶ τῆς Ὁρώνων, ὕψις τε καὶ εὐ-
 μορφίας, καὶ χρυσῆ, καὶ ἀργύρεα, καὶ παντοίας περιουσίας, καὶ τῆς λοι-
 πῶν ὅσα εἰσὶ τοῖς ἀνθρώποις περιωπείσαστα. Ταύτης τῆς Σοφίας τὸ
 ὕψος, καὶ τὴν δόξαν, καὶ τὴν ὠφέλειαν ὅπῃ δίδει εἰς τὸν Κόσμον νὰ
 ἠθέλαμεν ἐπιχειροῦν νὰ ἐρμηνεύσωμεν, ἔτε νῦν, ἔτε ἡ γλῶσσα, ἔτε
 ὁ χρόνος ἐξήρκεσεν αὐτῇ ἡμῖν. Διὰ τὸτο πέμποντες τοὺς φιλομαθεῖς
 εἰς τὰ ρηθεύτα τῶ Σολομόντος Κεφάλαια, παρακινῶμεν νὰ τρυφήσω-
 σιν ἐκ τῶν Παραδείσων τῆς ἐκείνης ἐγκωμίων, καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προ-
 ἄξιον εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ τινὰς τί παθὼν ὁ Παῦλος μετ' αὐτοὺς λοιποὺς
 Ἀποστόλους, καὶ μετ' ὅλον ὅπῃ γνωρίζοντες αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι πῶς εἶ-
 ναι ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι Σοφοί, τὸς ὁποῖους ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ πέμψῃ
 εἰς

εἰς τὸν Κόσμον, διὰ ἐκείνους ὅπῃ ἔχουσι νὰ πισύσῃ εἰς τὸ Πανά-
 γιον τὸ Ὄνομα, καὶ λέγουσιν αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι μετ' ὅλον τὸτο εἰς ἄλ-
 λους κάποιους τύπας, ὅτι ἡ Σοφία εἶναι καταργημένη, καὶ ἀπολλυμένη,
 καὶ προκείμενη ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σοφίαν, τὴν μωρίαν τὴν κηρύγματος,
 ὁμοῖον ποιῶντες τοῖς τὸ σκότος ἐπανύσῃ, καὶ τὸ φῶς διαβάλλουσι. Λέ-
 γουσι λοιπόν, ὁ μὲν εὖς ἀπὸ αὐτῶς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. ὁ Χει-
 νωδῆ, τῆς καταφρονεῖν ὁ Σταυρὸς τῶ Κυρίου. ὕστερον φέρει καὶ
 μαρτυρίαν πρὸς βεβαιώτεραν τὴν λόγῳ τότε ἀσφάλειαν, ἀπὸ τοῦ Ἡ-
 σαΐου, καὶ λέγει· γέγραπται ὅδ' ἀπολῶ τὴν Σοφίαν τῆς Σοφῶν, καὶ
 τὴν σύνεσιν τῆς συνετῆς ἀθετήσω· τῶ Σοφός; τῶ Γραμματεῖς; τοῦ
 συζητητῆς τῶ αἰῶνος τότε; ἐχὶ ἐμώρην ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τῶ Κόσ-
 μος τότε; τὸ ὅποιον σὲ φαίνεται νὰ εἶναι ὕβρις τῆς Σοφίας. Καὶ οὐ
 μόνον ὁ Παῦλος ἔχει τοιαύτην γνώμην παρ' αὐτῷ, ἀλλ' καὶ τὸς ἄλλους
 παρακινῶμενος λέγει, μηδεὶς ἐαυτὸν ἐξαπατάτω, εἰς τὴν δοκίαν Σοφῶς εἶ-
 ναι ἐν ὑμῖν, ἐν τῷ αἰῶνι τότε μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται Σοφός·
 ἡ δὲ Σοφία τῶ Κόσμος τότε μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ· γέγραπται
 γάρ, ὁ δραστήμιος τῶ Σοφῶς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῆς. καὶ πάλιν λέ-
 γει· Κύριος γινώσκει τὸς διαλογισμὸς τῆς Σοφῶν ὅτι εἰσὶ μάταιοι. Ὁ
 δὲ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐς σεσοφισμένους μύθοις,
 ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χει-
 νῶ δυνάμιν, καὶ περισσίαν· ἀλλ' ἐπὶ τῇ γενεῇ τῆς ἐκείνης μεγα-
 λειότητος. Ἐκ τῶτων ἔν τῇ δοκύντων διαβάλλειν τὴν Σοφίαν, ἠθέλει
 νὰ εἴπῃ τινὰς ὅτι ἀγωνίζονται οἱ αὐτοὶ Ἀπόστολοι νὰ προσάψωσι
 μῶμον, καὶ κατηγορίαν εἰς τὴν σφάταν τῆς ἀρετῆς, (διότι αὐτὸ εἶναι
 ἡ παιδεύσις τῆς Σοφίας) περισσότερον δὲ ὅπως εἰς τὸ νὰ ὁμοιωθῇ τι-
 νὰς μετ' ὅλον Θεόν. διότι τί ἄλλο πᾶν εἶναι ἡ Φιλοσοφία παρὰ
 τὰ νὰ ὁμοιωθῇ τινὰς μετ' ὅλον Θεόν κατὰ τὸ δυνατόν; Τὰ ὅσα λοι-
 πὸν εἶπον (λύσις) οἱ Ἀπόστολοι δεῦρ λαμβανόμενοι τοῖς τῶ τρόπῳ
 ἀπὸ αὐτῶ τὰ ἴδια λόγια τῆς Ἀποστόλων, ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ τινὰς τὴν
 ἐξηγήσιν τῶ νοήματος, αἰσῶς καὶ ἔχη προσοχὴν μετ' ἀκρίβειαν. Δύο
 λογίων εἶναι ὁ τρόπος τῆς Σοφίας. ὁ εὖς τρόπος λέγεται ἀπλῶς
 Σοφία, καὶ Σοφία Θεῶ· ὁ δ' ἄλλος, Σοφία τῶ Κόσμος τότε, καὶ τοῦ
 αἰῶνος τότε. λέγεται καὶ ἀνθρωπίνη, καὶ Σοφία τῶ λόγῳ ὀνομάζεται,
 ἦγον μόνον μετ' ὅλον συνίσταται, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια. καὶ ἡ
 μετ' ὅλον, καὶ ἀπλῶς Σοφία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὅποια ἀπὸ τὰ κτίσμα-
 τα γνωρίζει τὸν κτίστην, καὶ ἐρμηνεύει νὰ τὸν λατρεύμεν ἀναβιβάζου-
 σα τὸν ἑν ἡμῶν ἀπὸ τὴν κατὰ ὕλην εἰς τὸν αἰὸν τεχνίτην, καὶ
 δημιουργὸν τῆς ὁρατῆς πάντων, καὶ ἀόρατων. Ἡ δευτέρα εἶναι ἐκείνη, ἡ

ὅποια εἰς τὰ κτίσματα μόνον ἐναπομένουσα, καταβιβάζει εἰς τὴν κτίσιν τὴν δόξαν τῆς κτίσαντος, καὶ ἀποπλανᾷ τὸν ἀνθρώπον μακρὰν ἀπὸ τὸν Ποιητὴν τῆς, δαλύσσει μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τῷ τῷ, καὶ τῷ παρόντι Κόσμῳ, ποῖς εἰς τὰ εὐδία, καὶ φθαρτὰ ἐπτοημεύσι, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι καὶ αἰῶνι πὶ Κόσμῳ καταργημένην, καὶ ἀπολλυμένην, ὡς ἀπολέσασθαι τὸς ἐξακολουθήσαντας αὐτῇ. Διὰ τὴν πρώτην Σοφίαν λέγει ὁ Παῦλος πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ τὴν νὰ γνωεῖται ὁ Κόσμος μετὰ τὸ μέσον αὐτῆς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἐφανερώσει τὸ γνωστὸν αὐτῷ τοῖς ἀνθρώποις, τὰ δὲ ἀόρατα αὐτῷ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ἥπε ἀίδιος αὐτῷ δύναμις, καὶ θεότης· ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῇ Σοφίᾳ τῷ Θεῷ, ἐκ ἔγνω ὁ Κόσμος διὰ τῆς Σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, διὰ τῆς μωρίας τῆς Κηρύγματος σῶσαι τὸς πιστεύοντας. Διὰ τὸν δεύτερον τρόπον τῆς Σοφίας λέγει, βλέπεται τὴν κλήσιν ἡμῶν Ἀδελφοί, ὅτι καὶ πολλοὶ Σοφοὶ κατὰ σάρκα, καὶ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τῷ Κόσμῳ ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τὸς Σοφὸς κατακλύνη. Ποῖος Σοφὸς ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος; ὅχι ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχον τὴν ἀληθινὴν καὶ Θεῶν Σοφίαν· δὲ ἐννοεῖ ἐκεῖνος ὅχι. ἀλλ' ἐννοεῖ ἐκεῖνος, οἱ ὅποιοι νομίζοντες, καὶ φανταζόμενοι πῶς νὰ εἶναι Σοφοί, διὰ τὴν νὰ καταλάβωσι τὴν γνώσιν τῆς κτίσματος, ἐμωρανθήσαν περὶ τὴν κτίσιν, καὶ ἡλλαξαν τὴν δόξαν τῷ ἀφάρτῳ Θεῷ, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου. Οἱ τοιοῦτοι λέγονται Σοφοὶ μὲν, ἀλλὰ κατὰ σάρκα, διότι μόνον τὰ σαρκικὰ δογματίζουσι, καὶ τὰ ἀνθρώπινα, μετὰ συλλογισμὸς τῆς ἐντέχνου Σοφίας, μηδὲν ὅλως συγχωρῶντες τῷ Πνεύματι· διὰ τῆτο, καὶ ψυχικὸς τὸς ὀνομάζει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος. Ψυχικὸς δὲ ἀνθρώπος καὶ δέχεται τὰ τῷ Πνεύματος τῷ Θεῷ, μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ καὶ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. Οἱ τοιοῦτοι ὅταν ἀκούσωσι τὰ θαύματα τῆς Πίσεως ἡμῶν, μνηστειζόμενοι, καὶ περιεγελῶντες τὸς Κήρυκας λέγουσι· τί αὐτῶν θέλει, τί ζητεῖ, τί πράττει, τί συγχίζει ὁ ἀπερμολόγος ὅστις; τί θέλει νὰ λέγῃ, καὶ νὰ κηρύττῃ; ἢ πάλιν τὸς τοῖσδε κήρυκας οἱ τοῖσδε λεγόμενοι Σοφοί, φοβερίζοντες τὸς ἀγγελεύουσι καταπαύων, καὶ φωνάζουσιν· αὐτοὶ εἶναι ὅπῃ αἰακῶνι, καὶ συγχίζειν, καὶ πράττον ὑμῖν τὴν πόλιν, καὶ πάντα ἡμῶν τὰ δόγματα ὀνομάζουσι μανίας, καὶ μωρίας, τὰ ὅποια ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τὴν ἐκείνων ὀφληλὴν, καὶ μετῴρων νομιζομένην Σοφίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὅτι τὸ μωρὸν τῷ Θεῷ, σοφώτερον τῆς ἀνθρώπων ἐστὶ. διὰ τὴν ἐκεῖνο ὅπῃ αὐτοὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κάμωσι μετὰ ὅλην τὴν Σοφίαν, ἤγουν τὸ νὰ λυτρώσωσι τὸς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἐδῶλων, καὶ ἀπὸ τὰ αἰχρὰ ἔργα νὰ τὸς φέρωσιν εἰς τὴν Θεογνω-

γνωσίαν, καὶ σωφρονισμόν, ἐδυνήθησαν, καὶ ἠμπόρεσαν οἱ παρ' αὐτοῖς νομιζόμενοι μαροὶ, καὶ ἀδελφεῖς, ἐξεδουλημένοι, καὶ ἀγενεῖς. Ὅταν λέγωσιν λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι τὴν Σοφίαν ἀπολλυμένην, καὶ καταργημένην, ἐννοῶσιν ἐκεῖνην, ὅπῃ χωρίζει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, ἡ ὅποια μετὰ τὴν νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, λέγεται φθαρμένη, καὶ ψευδής, πρὸς αὐτίδιασολὴν τῆς Θείας, καὶ ἀληθινῆς, ἥτις ἐκ ἀφαιρηθήσεται τοτὲ ἀπὸ τῆς περιποιεμένων αὐτῆς. Καὶ ὅταν πάλιν λέγωσιν οἱ Ἀπόστολοι πῶς δὲν εὐαγγελίζονται ἐν Σοφίᾳ λόγου, ἐννοῶσι μόνον περὶ τῆς ἐν λόγῳ μόνῳ, καὶ κορυφαίας κειμένης, ἡ ὅποια τὴν ἀκοὴν γοητεύσασα, καὶ ἐπ' ὀλίγον τέρψασα, καὶ γλυκαῖα, ἀπῆλθε μὴδὲν βελτιώματα ἐπ' ἀρεταῖς τὸν ἀκούοντα· διότι αὐτῷ ἤθελε διορθωθῇ ὁ Κόσμος μετὰ ταύτην εὐπεχρον Σοφίαν, δικαίως αὐτῷ ἤθελεν ἀναφέρεισθαι ἡ καύχησις εἰς τὰς ἀνθρώπιναις τέχνας. ἀλλ' ὁ λόγος μὲν καὶ τὸ Κήρυγμά μὲν (λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) ἐκ ἔστιν ἐν πενθοῖς ἀνθρώπινης Σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἀποδείξει Πνεύματος, καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ Πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν Σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεῷ. Δὲν ἀρνεῖται ὅμως τὴν ἀληθινὴν Σοφίαν οἱ Ἀπόστολοι, διότι εἰς ἄλλο μέρος πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Παῦλος· „Σοφίαν λαλῶμεν ἐν τοῖς πλείοις, Σοφίαν δὲ καὶ τὸ „αἰῶνος τότε, ἐδὲ τῆς ἀρχόντων τῷ αἰῶνι τῆς καταργημένης, ἀλλὰ „λαλῶμεν Σοφίαν Θεῷ ἐν Μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προέειπεν ὁ Θεός παρὰ τῆς αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν“. Τὸ δὲ, ἐμῶνται ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τῷ Κόσμῳ τότε, δηλοῖ ὅτι ἀπέδειξεν αὐτὴν μαρὰ, μὴ δυνήθησαν νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐκατόρθωσεν ὁ Σταυρός, καὶ οἱ ψαράδες οἱ Ἀπόστολοι ἔκαμαν, καὶ ἐκατόρθωσαν, μετὰ τὴν δύναμιν τῷ Θεῷ, καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ παρακινεῖ νὰ εἶναι εἰς τὴν μωρίαν οἱ εὐσεβεῖντες, δὲν ἐννοεῖται τῷ ἀπλῶς μόνον, ἀλλὰ λέγει ἐν τῷ αἰῶνι τότε. „εἰς τοῖς δοκεῖ Σοφὸς εἶναι ἐν τῷ αἰῶνι τότε, μαρὸς γενέσθω, „ἵνα γενήται Σοφός“. ὥσῳ νὰ ἔλεγε τρόπον τινὰ, ὅποιος κατὰ τὴν γνώμην τῷ Κόσμῳ σοφιστεύεται, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ μετὰ ἀκρίβειας μετὰ λόγον, καὶ ἀπόδειξιν, τὰ ὑπὲρ φύσιν διδάγματα τῆς Εὐσεβείας, ἐκεῖνος βέβαια ἀρνεῖται τὸ Κήρυγμα τῷ Σταυρῷ. Διὰ τῆτο λοιπὸν ὅποιος καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὸς τοιαύτας φαντασίας, καὶ νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὸς βιασικὰς συλλογισμῶν, ἀναγκαζόμενος νὰ καταλάβῃ τὰ ὅσα δὲν εἶναι καταληπτὰ, καὶ νὰ ποροδράμῃ μετὰ ἀπλότητα, χωρὶς τινὰ περιέργειαν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῷ Δεσπότη Θεῷ τῆς ὅλων, καὶ νὰ δεχθῇ, χωρὶς τινὰ πανουργόδιον ἐξέτασιν, τῆς Πίστεως, (διότι ἡ τοιαύτη Σοφία δὲν εἶναι ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν) καὶ μετὰ τῆτον τρόπον γίνεται Σοφὸς ὁ τοιοῦτος, ὅστις καὶ αὐτῷ

εἶναι ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ σώζεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ καθὼς προσά-
ζει ἡ Πίστις μας καθεὶ εὐα πιστὸν, νὰ γίνεται νεκρὸς ἐὰν θέλῃ νὰ
ζήσῃ, καὶ ἡ νεκρωσις αὕτη δὲν βλάπτει, μάλιστα καὶ ὠφελεῖ· ἐπει-
δὴ καὶ γίνεται αἰτία ζωῆς· πέποιεας λογῆς προσάξει νὰ γίνεται καὶ
τινὰς μωρὸς εἰς τὸν πόντον Κόσμον, ἤγουν κοντὰ εἰς τὰς Φιλοσόφους
τὸ Κόσμον, διὰ τὴν ἀπὸ τῶτο γεννᾶται ἡ ἀληθινὴ Σοφία τῆς αἰ-
ωνίης ζωῆς. Τότε δὲ γίνεται μωρὸς ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν Κόσμον, ὅταν
καταφρονῶντας τὴν ἔξωθεν Σοφίαν, νὰ εἶναι βεβαιωμένος πῶς δὲν
τὸν ὠφελεῖ παντελῶς ἡ ἔξω Σοφία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τε,
διὰ μέσσω τῆς Πίσεως τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἀλλὰ πρὸς τί τέλος ὁ λόγος
μας ὅτος πορεύεσθαι, καὶ ἐμάκρυνεν ὅτως; ὁμῶς τὸ πρᾶγμα τὸ συμ-
βαλὼν, μὲ ἀναγκάζει ὅπως τὸν λόγον μεθοδεύσαι. καὶ διὰ τί; διότι
πολλοὶ ὅπως λέγονται εὐσεβεῖς, καὶ καυχῶνται εἰς τὴν δύναμιν ταύ-
της, θαύματα δὲν πιστεύουσιν. ὦ τῆς ἀσεβείας! καὶ ὅταν δὲν πισύων-
ται τὰ θαύματα, μήτε τὰ Μυστήρια εἶναι ἄξια Πίσεως, ἐπειδὴ ὑπὲρ
αὐτῶν εἶναι καὶ ἐκεῖνα, καὶ τὰτα. Ἀκούσατε λοιπὸν κατὰ τὸ παρὸν τὴν
διήγησιν τῆς περιγραφῆς, καὶ τότε χάριτι τῆς Παναγνῆς Μητρὸς θείας
μεν φανερώσῃ, καὶ περὶ τῶν θαυμάτων ἐξηκριβομένως. Δέσποινά Θεο-
τόκε, προηγῶ ἡμῖν, καὶ γενῶ βοηθός· δὸς λόγῳ δύναμιν ἡμῖν.

Δὲν εἶναι ἀμφισβητούμενον εἰς τὰς Ὁρθόδοξας καὶ προσκυνητὰς τῆς
Ἀγίας Εἰκόνας, πῶς εἶναι τὸτο ἔργον Θεῶν, ἡ τιμητικὴ λέγω τῆς
Εἰκόνων προσκυνησις, παραδεδομένη ὑπὸ τῆς Θεῶν Ἀποστόλων, καὶ
αὐτῶν τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐπειδὴ πρῶτος αὐτὸς τὸ ἔχον τὸ
ἐαυτοῦ ἐκτύπωμα ἱερὸν Μανδήλιον πρὸς Αὐγαρον ἐπέμψεν, καθὼς
ἐν τῇ περὶ Εἰκόνων ἀρχαίᾳ Λόγῳ τῷ Δαμασκηνῷ ἐμφέρεται αὐτοῖς
ρήμασι. „λόγος αὐτῶν εἰς ἡμᾶς παραδεδομένος κατέστιν, Αὐγαρον
„τὸν Ἐδέοις Ἀνακτα φημί, τῇ τῷ Κυρίῳ πρὸς Θεῶν ἐκπυρσευθέν-
„τα ἔρωτα ἀκοῇ, ἀποσταλκεῖναι Πρέσβεις τὴν ἐαυτῶν ἐξαιτῶντας ἐ-
„πίσκεψιν. εἰ δὲ ἀρνηθεῖν τὸτο δράσειν, τὸ τότε κελεύει ὁμοίωμα
„ζωγράφῳ ἐκμάζασθαι. ὁ γινώσκων τὸν πάντα εἰδότη, καὶ πάντα ду-
„νάμενον, τὸ ράκος εἰληγεῖται, καὶ τῷ Προσώπῳ προσευεγκάμενον,
„ἐν τῷ τῶν οἰκείων ἐναπομόρξασθαι Χαρακτῆρα, ὃς καὶ μέχρι τῶ
„νῦν σώζεται“. Καὶ ὁ ἱερὸς δὲ καὶ Θεῶν Ἀπόστολος Λεκάς ἰσόρησε
αὐτῆς προσάγειν, καὶ τῆς Κορυφαίων Ἀποστόλων, καθὼς δέχεται τὸτο
ἔχει μόνον ἀπὸ τὸν βίον τε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεῶν Δαμασκηνόν, καὶ
ἀπὸ ἄλλων μεταγενεστέρων. Συμπεραίνεται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἄλλων τι-
νῶν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν ὑπόμνημα τῶ μεταφραστῆ Συμεῶνος, ὅπως κά-
μνει εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Λεκά, εὐδα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ. „ὁ δὲ
„τῆς

Ἡ Θεοτόκος καὶ ἱερὸν Λεκά, ὡς ἀγγέλλει, ἰσορῶσαι τὸ Θεῶν αὐτῆς ἀντί-
τυπον. Ἀλλ' εἰς δὲ αὐτῆς Τρεῖς Σανίδες κηρύττει, καὶ τὸν Συγγραφεῖα.

ἢ ἄλλων ἐπὶ χερσίν, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τὸ προσλήμματος τὸ
 „ ἐμὲ Χερσὶ τύπον, τὸν τε τῆς αὐτοῦ Τεκνύτης, καὶ δόσης τὸ πρόσλημ-
 „ μα, Χαρακτῆρα ὡρῶτος ὅτος κηρῶ καὶ χρώμασι βάλλας, ἐν Εἰκό-
 „ νι τιμᾶσθαι μέλει καὶ νῦν παραδέδωκεν “. ὁ δὲ ἀκόλουθον εἶναι νὰ
 ἱστόρησεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀπόστολος καὶ ἄλλας Εἰκόνας Δεσποτι-
 κάς, καὶ Θεομητορικές. ὁ λόγος ὅμως εἶναι περὶ τῶν τεσσάρων ἐκείνων
 Εἰκόνων τῆς Θεομήτορος, ὅπου φαίνεται ἐγγράφως, ὡς εἶπομεν, εἰς
 τὸν βίον τοῦ, νὰ ἔδειξε ταύτας πρὸς τὴν Παρθένου ἐπὶ ζωῶν, ἀφ’ ἧς
 πᾶς ἱστόρησεν, εἰς τὰς ὁποίας εὐαγγελισθεῖσα καὶ ἡ Παρθένος, εἶπε
 τὸ περιελατόμενον ἐκείνο. „ ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος δι’ ἐμοῦ
 „ μετ’ αὐτῆς “. διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐπλήτησαν ὡς εἰκὸς ξεχωριστὴν χά-
 ριν αἱ τρεῖς αὗται κατ’ ἐξοχήν. ἐξ ὧν ἡ μὲν μία, ἡ καὶ πρῶτος ἱσ-
 ρηθεῖσα, ὡς φασὶν, ἡ μὲν τὸν Μορογενῆ αὐτῆς ὡς ἔχουσα, Ἐλεῦσα
 ἐπιγράφεται, ὡς δεομένη τῷ Υἱῷ αὐτῆς ἵνα ἐλεῇσθαι ἡμᾶς. ἡ δὲ ἐτέρα,
 ἡ καὶ ἔχουσα τὸν Μορογενῆ ἐξ ἀεισερῶν, λέγεται Ὀδηγήτρια, ὡς ὁ-
 δηγῶσα ἡμᾶς, ἡ τὸν Ὀδηγῶντα ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν
 φέρουσα. Ἡ τρίτη δὲ, ἡ ἔχουσα τὸν Μορογενῆ ἐκ δεξιῶν, Ἐλεῦσα καὶ
 αὐτῇ γράφεται, ἡ ὡς ἐλεῦσα ἡμᾶς, ἡ ὡς τὸν ἡμᾶς ἐλεῶσάντα γεν-
 νήσασα, καὶ ἐν ἀγκαλίαις φέρουσα. Αὕτη λέγεται καὶ Ἐλεῦσα τῷ Κύκ-
 κῳ, διὰ τὸ ὅπως ὀνομαζόμενον Ὅρος τῷ Κύκκῳ, τῷ μετονομασθέντος
 Κύκκῳ. ὅπερ ὕστερον ὡς δοκεῖ προστετέθη, πρὸς διαφορὰν τῆς ἄλλης
 Ἐλεῦσης. διὰ τὸ ὅποιον ἴσως αὐτίον, καὶ Κυκκίότιον ταύτην ἐπέγρα-
 ψαν εἰς τὸ Ἀργυρεὺν Κόσμημα, γενόμενον κατὰ τὰς χιλιάς πεντα-
 κοσίαις ἐβδομήκοντα ἐξ χρόνου ἀπὸ Χερσὶ. καὶ μὴ θαυμάζε εἰς τὴν
 ἐπιγραφὴν διὰ τὸ, καθὼς ἡ διὰ θαλάσσης ἐλθούσα Θαυματουργὸς
 Εἰκὼν τῆς Θεομήτορος ἡ ἐν τῇ Βασιλικῇ Μονῇ τῆς Ἰβήρων, Πορταί-
 τισα ἐπιγράφεται, ἐπειδὴ ἐγγὺς τῆς πόρτας ἐστὶ, καθὼς καὶ ἡ δέλη-
 σεν, ὅτι καὶ αὕτη Κυκκίότιον ἐπιγράφει. ἐπειδὴ ἐξελέξατο εἰς κα-
 τοικητήριον τὴν κατὰ τὸ Ὅρος τῷ Κύκκῳ Ἰερῶν Μονῇ, ἐν τῇ Νήσῳ
 Κύκκῳ. ὅτι καὶ ἡ Ὀδηγήτρια ἡ ἐν τῇ μεγάλῳ Σπηλαίῳ ὄσα,
 Σπηλαιότιον λέγεται. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ τῶν τεσσάρων σεπτῶν Εἰ-
 κόνων τῆς Θεομήτορος, λεγόμενα καὶ γραφόμενα. Ὁ δὲ τῆς Περιγρα-
 φῆς Συγγραφεὺς, γράφει τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ ἐπιδόναι τῷ Ἀ-
 ποστόλῳ Λακᾷ τὰς σαναίδας τῶν τεσσάρων τῶν Εἰκόνων. τὴν μίαν πρῶ-
 τον, τῆς δίχα τῷ Μορογενῆ Εἰκόνας, καὶ τὰς λοιπὰς δύο ὕστερον, κα-
 θὼς τὸτο φαίνεται καὶ ἐν τῇ Ζωγραφίᾳ. Μία δὲ ὁλόκληρος εἶναι τῆς
 Εἰκόνας ἡ σαναὶς καὶ ἀσηπτος, ὡς καὶ ὁράται. Πρῶτον δὲ φησὶ τὰς τρεῖς
 ταύτας Εἰκόνας πεμφθῆναι εἰς Αἴγυπτον παρὰ τῷ Θεῷ Λακᾷ, ἴσως
 διὰ τὰς ἐκεῖ ὄντας Ναζαράις, καὶ βίον Ἀγγελικὸν ὡρῶτος διὰ τὸ
 Εὐαγ.

Εὐαγγελιστῶν Μάρκου μετονομασθέντος Πιστῶς, κατὰ τὸν Φίλωνα Ἰδαίου, καὶ τὸν Παμφίλου Εὐσεβίου· ἐξ Αἰγύπτου δὲ πάλιν, ἢ μετὰ τῆς Ὀδηγήτριας Ἀγίας Εἰκόν, ὑπὸ τῆς Εὐσεβίων Βασιλείῃ ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καταπεθεῖσα εἰς τι εὐαγὲς Μοναστήριον, τῆς Ὀδηγήτριας ἐπονομαζόμενον, καὶ ἀπειρα ἐποίησε Θαύματα. Κατὰ δὲ τὸς χρόνους τῶν Εἰκονομάχων Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, λέγουσιν ὅτι ἐτέθη ἐν τινὶ Κιβωτίῳ ἀσφαλτωθεῖν καλῶς, καὶ ἐρρίφθη εἰς θάλασσαν, καὶ μετ' ὅσον ἐξέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, λαμπρῶς ὑποδεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· καὶ κειθεὶς πάλιν ἐκομίσθη εἰς τὸ Βυζάντιον (ὡς τῆς φήμης διαδοθείσης) διὰ προσαγῆς τῆς μετὰ ταῦτα Βασιλευσάντων Ὀρθοδόξων Βασιλείων. Ἡ δὲ Ἐλεῖσα λεγομένη, ἢ δίχα τοῦ Μονογενοῦς, ἔκ οἶδα ὅπως ἐφέρθη, ὡς λέγει, πρῶτον εἰς Ἀττάλειαν, ἔτα ὑπὸ τῆς Περσῶν κυριευθείσης τῆς Ἀτταλείας, ἐφέρθη εἰς τὴν Νῆσον Κύπρον, διὰ τὸ εἶναι πλησίον. Κακείνης δὲ ὑπὸ τῆς Σαρακηνῶν κατακυριευθείσης, ἐκομίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, διὰ τὸ ἀκμάζειν ἐκεῖ τότε τὴν Σοφίαν, πρὸς τὸ ἔχειν αὐτὴν τὰς σοφῆς Ἀθηναίους, ὡς λέγει, βοήθειαν. τὴν δ' ἐπεί, ἥτις καὶ ἐπεγράφη ὕστερον Κυκκίότισσα, τὴν ὕσαν ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ, διὰ τὰς ἐκείσε καταδρομὰς, ἠθέλησάν τινες τῆς Εὐσεβίων κομίσαι εἰς τινὰ Νῆσον πρὸς φύλαξιν. ὅθεν καὶ λαβόντες αὐτὴν εὐλαβῶς, ἔδωκεν ἐν πλοίῳ, καὶ ἐπλεον· θεία δὲ παραχωρήσει Σαρακηνοὶ τυχόντες, αὐτὰς ἠχμαλώτισαν, καὶ ἔλαβον καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ παντὸς τοῦ ἄλλου ὄλβου· ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἀκατανοήσιμος καὶ ἀρρήτοις τρόποις τὰ πάντα πανσόφως οἰκονομῶν, ὁ πατήσων καὶ πάλιν ἰάμενος, εὐθὺς τότε κατέβαλε τὴν ὄφρυν τῆς ὑπερηφάνων Σαρακηνῶν· πλοῖα γὰρ Βασιλικά ἀνέφανισαν τῆς Ῥωμαίων, αἱ καὶ συλλαβόντα αὐτοὺς, αἰχμαλώτους ἤγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἔδωκεν ἐν τῇ Παλατίῳ.

Καὶ ταῦτα μετὰ τὸν Συγγραφεῖα ἐν συντομίᾳ εἶπον· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὥστε πάντα τ' ἄλλα κειμήλια τὰ Θεῶν, καὶ Ἱερὰ Λείψανα, διὰ συνδρομῆς τῆς Εὐσεβίων Βασιλείων ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Βασιλεύσαν, ἔγωγε καὶ αἱ Ἁγίαι Εἰκόνες διὰ τὴν ἐν αὐταῖς χάριν, καὶ τὰ δι' αὐτὰς ἐνεργήμενα ἀπειρα Θαύματα, ἀπήχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Πῶς δὲ πάλιν, ἢ μετ' ὡς λέγεται εὐρέθη εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Εὐαγὲς Μοναστήριον τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ἢ Ὀδηγήτριας, ἢ δὲ Ἐλεῖσα ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ, ἢ δὲ Κυκκίότισσα ἐν τῇ Κύπρῳ, ἄλλοι ἄλλα λέγουσιν, ἅπερ γράφειν ἔκ ἀναγκαῖον.

Πλὴν ἐπεὶ ὁ λόγος ἡμῶν ἐστὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ τοῦ Κύκκου Χαλκοβούτου Εἰκόνης, εἰπωμεν πάλιν, κατὰ τὸν Συγγρα-

γραφείᾳ τῆς Περιγραφῆς, ὀλίγα. εὔτε τῆς κατὰ τὴν Ἱερῇ Ἐκκλησίᾳ παλαιᾷ Ζωγραφίᾳς, δεικνύσης τὰ περὶ τῆς ἀποκριτικῆς τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, καὶ ὅσα διὰ τῆς ἀκοῆς παρελάβομεν. Εὐείπεται, ὡς προείρηται, ἐν τῇ Βασιλικῇ Παλατίῳ ἢ ἐκ δεξιῶν ἔχοντα τοῦ Μονογενοῦ Σεβασμίου Θεομητορικῆς Εἰκόν, ἢ καὶ μέγα ἔχοντα τὸ αἰδέσιμον διὰ τὸν Ἱστοιογράφον Ἀπόστολον Λεκά, διὰ τὸ ὅτι οὗτος καὶ ἐτιμᾶτο ὑπερβαλλόντως ὑπὸ τῆς Εὐσεβίων Βασιλείων, φυλαττομένη καλῶς ὑπὸ τῶν κατὰ καιρὸς Βασιλευσάντων, ὡς μέγας τις Θεσαυρὸς, καὶ καύχημα τῶν Ῥωμαίων, καθὼς καὶ ἔστι τῇ ἀληθείᾳ. Κατὰ δὲ τὸ ἑξακισχίλιον πεντακοσίων πεντηκοσὸν ἔτος, καὶ ἐπέκεινα τῆς τοῦ Κόσμου Κτίσεως, κατὰ τὸς χρόνους τῶν Κομνηνῶν Βασιλέων, περὶ αὐτοῦ που σχεδὸν τὸ ἑξακισχίλιον ἑξακοσίων, ὅτε ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος ἐβασίλευε, καὶ ἦν ὑπὸ τὴν Ἐπικράτειαν τῶν Ῥωμαίων πάλιν ἡ Κύπρος, ἐπέμπετο ἐν τῇ Νήσῳ παρὰ τῷ Βασιλεῶς ἄρχοντες, ἀξιώματα ἔχοντες Δουκῶν. Ἀρφιβαλλόμενον δ' ἐτέθη τὸ ἔτος, ἐπεὶ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀμφιβάλλεται, οἱ μὲν γὰρ τὸν Κομνηνὸν Ἰσαάκιον λέγουσι, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ὅς τις δύο ἔτι μόνον ἐβασίλευσεν· εἰ δὲ καὶ ἔχειν ἔτος καὶ τέκνα, Ἰωάννην καὶ Μαρτίαν, ἀλλὰ διὰ τὰ μετολλαβήσαντα περισσιν, καὶ πολυχρονιότητα ζητῶντα, δὲ ἀκολουθεῖν νὰ ἦτον ὁ Ἰσαάκιος ὁ ἔτι ὀλίγον βασιλεύσας, ὡς ἔρηται. Λοιπὸν ἀληθέστερον εἶναι πῶς ἦτον ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, (ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν ἔχει συγγατέρα μονογεῆ) ἐπεὶ εἰς τὸν καιρὸν τούτου φαίνεται νὰ ἦτον Μανὴλ ὁ Βουτομήτης, τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Συγγραφεὺς νὰ ἐχρημάτισε Δέσπας τῆς Κύπρου. πλὴν ἐν Σ'. καὶ ια'. καὶ ιδ'. Βιβλίῳ Ἀννης Κομνηνῆς Καισαρίστῃς τῆς Πορφυρογεννήτης, ἔκ ἐμφέρεται ὡς Δεξὸς ὁ Βουτομήτης Μανὴλ, ἐν Κύπρῳ ὅμως ἐπορεύθη, καὶ τὸν ἀποστατὴν Ῥαφιομάτην ἐνίκησε, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Κύπρον, ὅτε πρὸς Βελιδείνον τὸν Ῥῆγα Ἱεροσολύμων ἐπέμφθη παρὰ τῷ Βασιλεῶς Ἀλεξίῳ. ὥστε ἡ Δεξὸς ἐχρημάτισε Κύπρον, εἴπερ καὶ μὴ, ἐν Κύπρῳ ὅμως καὶ ἦλθε, καὶ διέτειψε, Στρατηγὸς ὢν αἰετος, καὶ ἀξία πετιμμενός μεγιστη, καὶ συμπεραίνεται ἐκ τούτου ἀληθὲς εἶναι τότε Βασιλεῖα ὑπάρχου τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον, ὡς καὶ ἀπεδείχθη.

Οὗτος ἔν ὁ Βουτομήτης Μανὴλ διατείβων ποτὲ ἐν Κύπρῳ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μενῇ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους ἐν τῇ Λευκασίᾳ, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῷ Ἠλίῳ καύσιν, καὶ τὸ πνιγνὸς τοῦ αἵματος, ἐπορεύθη μετὰ καὶ ἄλλων ἀρχόντων εἰς τόπους ψυχρὰς καὶ ἀερώδεις πρὸς φυλακὴν τῆς υἱείας, καθὼς εἶχον συνήθειαν νὰ κάμνουν τὸ τοιοῦτον τῆς Κύπρου, εἰς τὸν καιρὸν ὅτε ἐγεγόντο ὑπερβολικαὶ καύσεις. Ἡλθον λοιπὸν εἰς τὸ μέρος τῆς Μυριανδύσης, καὶ ἐκεί διατείβοντες,

πολλὰς ἐπορεύοντο εἰς τὰ πλησίον ὄρη καὶ τὰς ὁρυμῶνας, κυνηγῶντες, καὶ τὰς ἵππους γυμνάζοντες.

Ἦσαν δὲ τότε εἰς τὰ ὄρη τῆς Κύπρου, καὶ εἰς τὸν Ἀκάμαν τὸν περιβόητον μάλισα, πλήθη Μοναχῶν αἰαχωρητῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸ Ὄρος τὸ Κόκκω, τὸ μετονομασθέντος Κόκκω, ἐγγὺς οὖτος τῆς Μουσουλμάνης, εὐρίσκειτο Μοναχὸς τῆς ἐνάρετος, Ἡσαΐας ὀνόματι, γυμνὸς καὶ ἐν ἀπηλαίῳ τινὶ κρυπτόμενος. Τῶτον ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, διώκων ἀγέμια, ζῶα ἔτιω καλέμεσα, ὁ Βυτομίτης Μαννὴλ εὗρε μόνος μόνον εἰς τὸ Ὄρος, κεκοπιακῶς ὢν ἐκ τῆς κυνηγίας, καὶ περίλυπος διὰ τὸ μονωθῆναι τῆς οὐδὲ πλανηθέντα. Ἠρώτησεν ἔν αὐτὸν λέγων, τίς εἶ σύ; καὶ πῶς ἡ κατοικία σου; ὁ δὲ ἐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ, ἀλλ' ἔφυγε, μὴ θέλων γνωσθῆναι. ὁ δὲ καταφρόνησιν ἑαυτῷ νομίσας τῶτο ὁ Δῶξ, ἔμνον ὕβρισε τῶτον, κακόγερον ἀποκαλῶν, καὶ τοῖς ἀρχεσιν μὴ πενθόμενον, ἀλλὰ καὶ ἔτυψεν αὐτὸν αἰλιῶς, ὑπὸ τῆς θυμῆς παροξυνθεὶς, καὶ ἐπὶ γῆς αὐτὸν ρίψας τοῖς ποσὶ κατελάτιζε. Ταῦτα πάχων ὁ Ὄσιος, ἐδόξαζε κλαίων τὸν Θεόν, ὡραία ὅμως τῇ φωνῇ εἶπε καὶ ὡρὸς τὸν ἀρχοντα.

Οὐκ ἀρκεῖ σοι, ὦ ἄνθρωπε, ἡ τοσαύτη εὐτυχία, καὶ ἡ ἀπόλαυσις „ τῆς ἡδέως τῆς Νήσου, καὶ ἡ τῶν Πόλεων, καὶ Κωμῶν κατοικία, ἀλλὰ „ καὶ ἡμᾶς τῆς ἐν ἐρήμοις ἐνοχλεῖς αἰατιῶς, καὶ κακοποιεῖς ἔτιω, μη- „ δεὺ ἀδικηθεὶς; ἀπελθε ἀπ' ἐμῆς, καὶ πάντας ἀποδώσει σοι ποιηρόν „ τὸ ἀνταπόδομα ὁ Κύριος, ὅτι αὐτὸς δῆλος εἰμὶ ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλός. „ Ὁ δὲ Δῶξ, ὑπὸ τῆς θυμῆς νικώμενος, εἰς ἐδεὸς ταῦτα ἐλογίσατο, ἔπε ἐλυπήθη τὸ σύνολον, ἀλλὰ τὸν ἵππον βιάζων, εὗρε τὸς συντρόφους αὐτῷ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν κόμην, ὅπου διέτεινον ἀναπαύομενοι. Δεὺ ἐ- „ πέρασε μεταξύ πολὺς καιρὸς, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Λευκοσίαν ὁ Δῶξ „ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἀδελύησεν ἀδελφείαν βαρυτάτην, καὶ χεδὸν ἀνίατον, τὴν λεγομένην Διδαργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἐννοῶν, ἐκλαίει ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν Κύριον εἰς βοήθειαν. ἔτιω ὃ πάντες οἱ ἄνθρωποι πάχοντες, καὶ οἱ πλείοσι μάλισα, περιπίπτοντες εἰς συμ- „ φορὰς καὶ ἀδελφείας, ἐνδυμῶνται τῷ Θεῷ, καὶ μετανοοῦσι, κατὰ τὸ „ „ ἐν θλίψει ἐμνήθημένον σου. „ Τότε δὴ τότε ἐνεθυμήθη καὶ ὅσα ἐποίη- „ σε τῷ Μοναχῷ Ἡσαΐᾳ ὁ Δῶξ, καὶ οἷον ἀπανθρωπίαν αἰατιῶς ἔδει- „ ξε ὡρὸς αὐτόν, καὶ ἐγνώρισεν ἀληθῶς, ὅτι διὰ τὴν ἀμαρτίαν αὐτὴν παιδύεται. ὁ δὲ καὶ προσήγατο τῷ Θεῷ μετὰ δακρύων, παρακαλῶν- „ τας νὰ τῷ χαρίσῃ τὴν υἱείαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος ζητῶντας νὰ λά- „ βῃ τὴν συγχώρησιν, ὑποχόμενος μετὰ χαρὰς νὰ κάμῃ τὴν ἱκανοποίη- „ σιν ὅπως ἡθελε διορίσῃ πρὸς αὐτόν ὁ Ὄσιος. Ταῦτα δὲ τῷ Δεσπότη ἐκ βάθους καρδίας εὐχομένης, ἐπήκουσεν ὁ Θεός, τῷ δὲ Ὄσιῳ ἀπεκαλύφθη ἅπαν-

ἅπαντα, καὶ ὅτι τὰ γινόμενα Θεῷ ἦν Οἰκονομία, ὅπως ἡ ἐν τῷ Βασιλικῷ Παλατίῳ εὐερισκομένη Θεομητορικὴ Εἰκόνα, ἡ παρὰ τῷ Ἱερογράφῳ ἱσορηθεῖσα Λακκά, ἔλθῃ διὰ τῷ Δεσπότη ἐν Κύπρῳ, ἐπεὶ τῶτο ἐστὶ θέλημα Θεοῦ, καὶ ἔτιω ἀρέσκειται ἡ Ἱπέραρνος Δίαισινα. διὸ καὶ ἐκελευσθὲν τῷ Ὄσιῳ ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἵνα κανονικῶς προ- „ σάξῃ ἐρχομένῳ τῷ Ἀρχοντι, ὑπηρετήσῃ τῇ Θεῇ ταύτῃ Οἰκονομίᾳ τῷ ἐλθεῖν δηλαδὴ τὴν Θεομητορικὴν, καὶ Χαριτόβρυτον Εἰκόνα ἐν Κύ- „ πρῳ δι' αὐτῷ, ὅτι ἄλλως ἔσυχωρηθήσεται, καὶ εἰς τῶτο μὴδὲ δι- „ λιάτω, ὡς δὴ δυνάται. τὰ γὰρ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδύνατα, παρὰ τῷ Θεῷ δυνατά. Ταῦτα, ὡς ἐπροσάχθη ὁ Ὄσιος, εἶπε τῷ Ἀρχοντι, τῷ ζητῶντι μετὰ δακρύων συγχώρησιν.

Ὡς δὲ ὁ Δῶξ τῶτο ἤκουσεν, ὅπως ἐξεθαμβήθη, καὶ μετὰ κλαυθμοῦ, ἔκραξε. „ συγχώρησόν μοι Πάτερ, ὅτι ὑπὲρ δύναμιν τὸ ἐγχείρημα. „ τίς ἦδ' εἰμὶ ἐγὼ, ὁ πάντων τῶν Βασιλικῶν Ἀρχόντων ἔσχατος, ὅς „ τις πολμήσω τοῖς τὸν τί εἶπεν τῷ Βασιλεῖ; ἀδύνατον τῶτο Πάτερ, „ καὶ ἄλλη ἔσω μοι ἡ ἱκανοποίησις. Ἀλλ' ὁ Ὄσιος, εἰ θέλεις, εἶπε, συγχωρηθῆναι, τῶτο ποιήσον, καὶ ἔξεις πάντως βοηθόν τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ ἐγχείρημα. ἐπεὶ ἔτιω μοι ἀπεκαλύψεν. Εἰς ταῦτα τὰ λόγια καὶ ἄλλα πλείονα ὅπως παρὰ τῷ Ὄσιῳ ἤκουσε, θαρρῆστας ὁ Ἀρχων, ἐσυγκатаύευσεν νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τῶτο, ὅσον τὸ δυνατόν, πλὴν ἐζήτη- „ σεν ἀπὸ τὸν Ὄσιον νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλεύσαν, εἰς τὸ ὅποιον ἔστρεψε καὶ ὁ Ὄσιος, μόνον νὰ ἀπολαύτῃ τὸ ποθέμενον. Οὕτω γὰρ συνταξάμενοι τότε ἀμφοτέροι ἀνεχώρησαν.

Ἐλθόντος δὲ τῷ ὡρεσμένῳ καιρῷ, ὅτε ἐμελλεν ὁ Δῶξ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπελθεῖν, ἐμήνυσεν τῶτο τῷ Γέροντι κατὰ τὴν συμφωνίαν. ὁ δὲ ἐλθὼν μετὰ χαρὰς, καὶ εὐχάμενος, εἰσέβησεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ πλεύσαντες καλῶς, ἐφθασάν Θεῷ εὐδοκῆντος εἰς τὸ Βυζάντιον. Τότε δὲ ὁ μετ' Ὄσιος μὴ σέβωντας νὰ εὐρίσκειται εἰς ἀσπητίαν ἀρχον- „ τικά, ἐπορεύθη εἰς τόπον ὀλίγου ἡσυχον, καὶ γνώριμον εἰς τὸν Ἀρ- „ χοντα. ὁ δὲ Μαννὴλ ἐπορεύθη εἰς τὰ Βασιλικά εἰς προσκύνησιν τῷ Βασιλεῖ, διὰ νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτόν ὅσα ἦτον αἰαγκάια, καὶ νὰ δώσῃ λόγον κατὰ τὸ σύνθηρες τῆς καλῆς αὐτῆς διοικήσεως, καὶ ὅχι μό- „ νον ἅπαξ ἐπορεύθη εἰς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ δις καὶ πολλάκις, πλὴν „ ἐκ ἐτόλμα περὶ τῆς υποθέσεως ἐκείνης λαλῆσαι λόγον. ἐζήτη ὅμως τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, διὰ τὴν ἐγνώριζε, καθὼς ἔλεγεν εἰς τὸν Ὄσιον, τὸ φαινόμενον, ὁ δὲ ἐσώπα τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενος. Ἀλλὰ τί τὸ ἐντεῦθεν; ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ διαφόρων φροντίδας πεισιχιστεμένος, ἀ- „ ναγκαζόμενος μάλισα καὶ ἀπὸ ἐχθρῶς, ὅπως ἤγεραν ὡς ἐναντίοι το-

λέμεν, καθὼς τὸτο συμβαίνει πολλάκις εἰς τοὺς Βασιλεῖς, ἐκίνησε κατ' αὐτῆς, θέλωντας νὰ τὸς τιμωρήσῃ διὰ τὰ ταπεινώσεν. Ὁ δὲ Ὁσιος μὴ ὑπομένωντας νὰ ὑπερῇται πόσον καιρὸν τὴν ποθυμένην ἡσυχίαν τε, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀρχόντα ἐκεῖνον ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς Κύπρον, παραγγέλλας αὐτῷ νὰ φυλάττῃ τὴν υπόχεσιν ὅπως ἔκαμε, καὶ εὐέλσκωντας τὸν καιρὸν ἀρμόδιον, νὰ ἀναφέρῃ τὸτο τῷ Βασιλεῖ, ἐπειδὴ τὸτο εἶναι τῆς Θεοτόκου τὸ θέλημα. Ταῦτα ἀκούων ὁ Δεξὲς ἐλυπεῖτο, μὴ θέλωντας νὰ πέμψῃ ἄσφακτον τὸν Ὁσιον, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸ θέλημά τε. ὅθεν ἐπειδὴ νὰ κρατήσῃ ἐκεῖ τὸν Ὁσιον δεὺς ἦτον δυνατὸν, ἐφόρᾳξεν εἰς Ζωγράφον ἐπιτηδεῖον, καὶ ἰσόρησε δύο Ἀγίας Εἰκόνας, εἰς τὴν μίαν τὸν Δεσπότην Χειρὸν, ἐπὶ Θρόνῳ καθήμενον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν Ἀγίαν Τεράδα, κατὰ τὸν τύπον τῆς φιλοξενίας τῆς Ἀβραάμ, καὶ κάτωθεν τὴν Θεοτόκον, καὶ πρὸς τὰς πόδας αὐτῆς ἐκ δεξιῶν τὸν Μοναχὸν Ἡσαΐαν, καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν Βυτομήτην Μαννὴλ, καθὼς ὁ Συγγραφεὺς λέγει, καὶ αὐτὰς μετ' ὁ Δεξὲς δίδωντας εἰς τὸν Ὁσιον, καὶ χρήματα ἱκανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναῦ, τὴν ἔδωκεν ἀδειαν κλαίωντας, καὶ παρακαλῶντας τοὺς νὰ εὐχεται διὰ λόγους, χωρεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν υπόχεσιν. Ὁ δὲ Γέρον ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἐφθάσεν εἰς τὴν Νῆσον Κύπρον. Θεὸς βοηθεῖα, καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν αὐτῆς κατοικίαν, ἐχάρετο μετὰ τὴν ποθυμένην ἡσυχίαν τε, ἐλυπεῖτο δὲ διὰ τὴν ἐσράφην ἄσφακτος.

Οὕτως ὅν εὐευσκόμενος, βλέπει πάλιν κατ' ὄναρ ὅπερ καὶ πρότερον, καὶ φωνὴν ἤκουσε λέγουσαν· μὴ λυτὴν Γέρον· ὀλίγη γὰρ παρελθόντος χρόνου, ἐλεύσεται πρὸς σέ ἡ Χαριτόβρυτος τῆς Θεοτόκου καὶ Θαυματουργὸς Εἰκὼν, οἷς ὁ Κύριος γινώσκει τρόποις, καὶ ὡς ἀρίσκειται ἡ Ὑπεράγιος Δέσποινα. Ταῦτα χρηματίζεις δι' ὀνείρα ὑπὸ Ἀγγελικῆς ὀπτασίας ὁ Ὁσιος, ἤρξατο κτίζειν Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Ὑπερουσίου Τεράδος, ὡς ἐκελεῖσθαι, ὅν καὶ ἀπαρτήσας, ἔθετο ἐν αὐτῷ τὰς δοθείσας παρὰ τῷ Δεσπότη Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ τὰς ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὅρει δεχόμενος, κατέστησεν ἐκεῖ Μοναστήριον, καὶ ἐκ ἔπαυσεν ἀδιαλείπτως εὐχόμενος, ὅπως τελειωθῶσι τὰ τῆς ὁράσεως. Καὶ ἔτι μετ' ὁ Ὁσιος· ὁ δὲ Θεὸς, ὁ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν, μὴ θέλων μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἐσέρηται τὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γένος μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἄλγος, ὑπερηθῆναι καὶ τῆς Θεομητορικῆς ταύτης καὶ Χαριτόβρυτος Εἰκόνας, ἀκούσας τὴν ὁκονόμησεν.

Ἦσαν θυγατέρες τῷ Βασιλεῖ Ἀλεξίῳ, κατὰ τὰς Ἰσοεικὲς, εἰ καὶ ὁ Συγγραφεὺς θυγάτηρ, φησὶν, ἢ Μονογενὴς τῷ Βασιλεῖ, ἴσως δὲ καὶ τότε μία ἢ θυγάτηρ τῷ Βασιλεῖ ἢ πρωτογενὴς, ὡς μήπω γεννηθεῖσάν τῃς ἄλλων. αὕτη γὰρ ἢ τῷ Βασιλεῖ θυγάτηρ, ἢ καὶ πολλὰ ἀγαπομέ-

μεύη τῷ Βασιλεῖ, ἀδελφεύσασα δεινὴν καὶ αἰάτην νόστον τὴν Λαζαρί-
νην Λιθαργίαν, ὁμοίαν ὡς ἀφοίρηται τὸ ὄντος ἐν τῇ Νήτῳ Κύτρω
Δακός, ἡλέγχοντο πᾶσαι αἱ τῇ Ἱατρῶν μέθοδοι, ἀδυνατούσαι εἰς
θεραπείαν τὸ πάθος. τοτέτων ᾗ συνδραμούντων Ἱατρῶν, οὕτως ἐδουή-
θη θεραπεύσαι τὴν τῷ Βασιλεῖος Ουγατέρα, ἀλλὰ ταύτης χάριν θα-
νεῖν αὐτὴν ἐψηφίσαντο. Ἦλγει ἐπὶ τέτοις ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκ τῆς
λύπης πολλάκις ποταμίδον ἔχυνε τὰ δάκρυα, οἷα Πατὴρ τῆς Κόρης
φιλόσοργος. Ἐτυχε δὲ τότε κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐν τῷ Παλατίῳ καὶ
ὁ Βυτομήτης Μανηλ, καὶ βλέπων τὸν Βασιλέα περὶλυτον, ἐκκυδρω-
παζεν ὡς εἰκός καὶ αὐτός· ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶτον ἰδὼν, εἶπεν·

„Οὐδεὶς δύναται ἐλεῆσαι με, λέγων μοι τὴν ἰατροίαν τῆς Ουγα-
„τρός μου; Τότε ἀπεκρίθη καὶ ὁ Δὲξ τῷ Βασιλεῖ, μόνω πε ὄντι, καὶ τῷ
„καιρῷ ὡς ὄντος ἀρμοδίν· ἐγὼ, εἶπεν, ὦ Δέσποτα Βασιλεῦ, ἐν Κύ-
„πρῳ τὴν αὐτὴν ἐδοκίμασα ἀδελφείαν, καὶ εἰ μὴ ἐβοήθητέ μοι ὁ Κύ-
„ριος, δι' εὐχῶν τινὸς Μοναχῆ Ἡσαΐου, πάλαι αὖ ἐπεδύνηκα, ὅθεν
„καὶ ἐξαγγέλλω σοι νῦν τὴν ἰατροίαν τῆς Ουγατρός σου, καὶ Κυρίας ἡ-
„μῶν, καὶ ἐὰν ποιήσης ὡς λέγω σοι, ταχέως ἰαθήσεται. Ταῦτα τῷ
„Βυτομήτῃ λέγοντος, ὑπόχεται ποιῆσαι πάντα ὁ Βασιλεὺς, καὶ προί-
„τρεπεν αὐτὸν λαλῆσαι, ὅπως ταχέως γενηταὶ ἡ θεραπεία τῆς Ουγα-
„τρός τοῦ. ὅθεν ὁ Μανηλ τὴν ἐντολὴν τῷ Γέροντος ἐνδυμύμενος, βλέ-
„πων μάλιστα καὶ τὴν γενομένην θεῖαν οἰκονομίαν, ἔλεγε θαρρύντως τῷ
„Βασιλεῖ· „γνωστὸν ἔστω σοι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τῷ
„Γέροντος ἐκείνῳ καὶ Ἀγίῳ Ἀνδρῳ, ἀναγγέλλαι σοι, ὅτι τὸτο ἐστὶ τὸ
„δέλημα τῷ Θεῷ, καὶ τῆς Θεοτόκου Παρθένης, ἀποσείλαι τὴν εἶσιν
„ἐν τῷ Παλατίῳ Θεομητορικὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἐν τῇ Νήτῳ Κύτρω
„πρὸς τὴν κατοικίαν αὐτῆς, κατὰ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν αὐτῇ Θεῖαν
„Ὀπτασίαν· ὅπερ ἐὰν μὴ ποιήσης, εἴς σε καλὸν σοι ἀποβήσεται,
„ὅδε ἡ Ουγατὴρ σου ἰαθήσεται· κακείνος δὲ ἦλθε μετ' ἐμῶς, θέλων
„δηλωσαί σοι τὴν Θεῖαν Προσαγὴν δι' ἐμῶς. ἐγὼ δὲ μὴ τολμῶν τοιού-
„τῳ τι εἰπεῖν τῇ Βασιλείᾳ σου, ὡς μηδὲ τῷ καιρῷ τῷτο καλέσσαντος,
„ἀνέχωρτε πάλιν, ἐντελόμενός μοι μετὰ ἐπιτιμίας τὸ ἀναγγέλλαι
„σοι πάντα, καὶ ὡς βέβηκε ποίησον.“

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἔμεινε περὶλυτος, πλὴν ὑπέχετο ἐὰν
ἰαθῇ ἡ Ουγατὴρ αὐτῆς, τῷτο ποιῆσαι, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ δακρύων
ἐκραξεν· „εἰ τῷτο ἐστὶ σὸν δέλημα, Θεοτόκε Παρθένε, τίς εἰμὶ ἐγὼ
„ὁ εὐπλής τοῦ ἐναντιωθῆναι τῇ σῇ βελῇ, Κυρία μου Δέσποινα; πλὴν
„τῷτο δέομαι ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, ἵνα λυτρώσῃς τὴν Κόρην μου
„ἐκ τῆς αἰατῆς καὶ δεινῆς ἀδελφείας, καὶ πάντως ἀποσείλω ἐτίμως τὴν
„ἐν τῷ Παλατίῳ μου Σειττὴν Εἰκόνα σου ἐν τῇ Νήτῳ Κύτρω.“ Ταῦ-
τα

Ὁ Δὲξ αὐτὰ παρὰ τῷ Βασιλεῖ τῷ Ἀγίῳ Εἰκόνα.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΥΚΚΟΥ ΜΟΝΗΣ.

44
 τὰ ὁ Βασιλεὺς συνταξάμενος, εὐδὺς ἡ νόσος ἐφυγαδενέτο, καὶ ἡ ἀ-
 θεὸς αὐτῷ ἀνέστη, καὶ ἐν τῷ ὀλίγῳ ἐθεραπεύθη τελείως ἡ νόσος
 νεκρὰ καὶ ἀναιδής. Θαυμάσιος ὅμως ὁ Θεός, ὡς ἐνδόξως ποιῶν τέ-
 ρατα, κατὰ τὸ εἰρημεῖον. Ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς, τῆς Θυγατρὸς αὐτοῦ
 θεραπευθείσης, ἐπελάδιστο ὅπερ καὶ συνετάξατο, μὴ δέλων μάλιστα
 τοιαῦτα ὁμοιωθῆναι, τῆς Θεομητορικῆς λέγω ταύτης Εἰκόνος·
 ὁ δὲ Θεός, ὅς οὐδὲ μνηστὴρ, κατὰ τὸν εἰπόντα, τί ἐποίησεν;
 ἀδινεῖ ὁ Βασιλεὺς ὡς παραβάτης τῆς υποχρέου, ἢ καὶ ἐνδυμνηθεὶς
 διὰ τὴν ἀδελφείαν, ἐκάλεσεν εὐδὺς αἰετον Ζωγράφον, καὶ ἐνετείλατο
 αὐτῷ ἰσορῆσαι Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, κατὰ πάντα ὁμοίαν τῇ ἐν τῇ
 Παλατίῳ Τετάρτῃ Εἰκόνι, βεβλόμενος ταύτην ἀποστείλαι ἐν Κύπρῳ.
 Ἀλλ' ἡ Θεοτόκος, εὐδὲ αὐτῇ ἀρεσκομένη ἐν ταύτῳ, ἐφαίνε κατ' ὄναρ τῇ
 Βασιλῇ, μετ' ἀπειλῆς λέγουσα· „Βασιλεῦ τὴν σὴν Εἰκόνα ἔασον
 „ ὅδε, τὴν δ' ἐμὴν ἀποστείλον ταχέως ἐν τῇ Νήσῳ πρὸς τὸν Μονα-
 „ χὸν Ἡσαΐαν, ὅπως ἡ ἐγὼ ἀρέσκομαι“. Εἰς ταῦτα εὐπρόσκατος γενό-
 „ μενος ὁ Βασιλεὺς, ἐξηγέρθη τῷ ὕπνῳ ἐμφοβός, καὶ εὐδὺς ἐφόρταξε
 τοῖς περὶ αὐτὸν εὐτρέπισται τὸ βασιλικὸν πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον με-
 τὰ πάσης τιμῆς τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, ἐκόντι ἀέκοντι θυμῷ, καὶ εὐλα-
 βήτινα Τερομόναχον, διὰ Καθηγέμενον, ὡς λέγουσι, χρηματὰ τε ἰ-
 κανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναῦ, ἀπέστειλε πάντα πρὸς τὸν τότε Δῆκα τῆς
 Κύπρου, φρονίσων αὐτῷ διὰ γράμματος, ἐγχειρίσαι ταῦτα τῇ Μο-
 ναχῷ Ἡσαΐᾳ, τῷ ἀσκημένῳ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Κύπρου, συνεργῶν
 αὐτῷ ἐν πᾶσι, καὶ ὑπακῶν τοῖς παρ' αὐτὴν λεγομένοις· ὥστε πάντα
 γεγονόσι, κατὰ τὸ βασιλικὸν ἐπίταγμα. Ἐλθούσης δὲ τῆς Θεομητο-
 ρικῆς καὶ Χαριτοβρύτης Εἰκόνος ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, ἀπείρα εὐδὺς
 ἐγενότο Θαύματα, καὶ ἐπληρώθη τότε ἡ Προφητεία τῆς Ἡσαΐας, ἡ
 ἐν Κεφαλαίῳ κδ'. λέγουσα· „διὰ τὸτο ἡ δόξα Κυρίου ἐν ταῖς Νήσοις
 „ ἔσται τῆς Θαλάσσης, τὸ ὄνομα Κυρίου ἐνδοξὸν ἔσται“. Ὁ δὲ Ἡσαΐας
 λαβὼν αὐτὴν εὐλαβῶς παρὰ τῶ Δεκά, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὡς ὁ Βασι-
 λεὺς ἐκέλευεν, ἤρξατο κόπτειν τὸ ὄρος, καὶ κτίζειν ἐν αὐτῷ Ναὸν
 μέγαν, εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ τὴν Σειπτήν Εἰκόνα ἀπέθετο,
 καὶ κελία ἐτι πρὸς ἀνάπαυσιν τῶ Μοναχῶν, ὥστε καὶ τελείας, καὶ
 Ἡγέμενον ἐν τῇ Μονῇ καταστήσας, καὶ τυπικὸν ἐν αὐτοῖς διαταξά-
 μενος, πῶς δεῖ τὸς ἐν τῇ Μονῇ διάγειν Μοναχούς, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς
 ψυχικὴν σωτηρίαν ἀποβλέπουσιν, ἐφρόντισεν ὑπερὸν καὶ περὶ τῆς Ζωο-
 τροφίας τῆς ἐν τῇ Μοναστείῳ, γράψας τῷ Δεκά ὅσα ἦν ἀναγκαῖα.
 Ὁ δὲ Δῆξ ἐδωρήσατο χάριν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῇ Μονῇ δύο
 Κώμας, πλησίον αὐτῇ ὄσας, ὄνομα τῇ μιᾷ Μήλον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ
 Μηλικίον· καὶ πάλιν ἑτέρῳ εἰς τὸ μέρος τῆς Λευκοσίας, Περιστέ-
 ρῳ.

Τὸ Πλοῖον ἐλθὼν ἐν Κύπρῳ προσδέχεται, ὁ Ἡσαΐας μὲν τῶ Δεκά, τῷ Ἁγίῳ Εἰκόνι, καὶ παρ' αὐτῆς λαμβάνει τὰ χρυσοῦς καὶ ἐρχομένων αὐτῶν ἐν τῇ Μονῇ τὰ καὶ τῷ ὁδῷ δυνάμει, κλίνουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν.

ρῶνα καλεσμένην· ἅπερ πάντα καὶ διὰ Χρυσόβουλου ἐπιβεβαιώσας ὕστερον
 ὁ Βασιλεὺς. Διὰ τὸτο γὰρ δικαίως καλεῖται καὶ Βασιλική Μονή· τὴν
 Γερὸν Μοναστήριον, ἐπειδὴ διὰ βασιλικῶν χρημάτων ἐγένετο, καὶ ὑπὸ
 βασιλικῶν δωρημάτων οἱ ἐν αὐτῇ ἐτρέφοντο, καὶ καὶ πάντα Λατῖνοι,
 κυριεύσαντες τὴν Κύπρον κατὰ τοὺς χιλίους ἑκατὸν ἐννεήκοντα χρόνους
 ἀπὸ Χρυσῆ, ἐκ τῆς Μονῆς ἀφείλυντο· καὶ τὸ κάλλος δὲ τῆς Μονῆς
 καὶ ὁ Ναὸς, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ σκεύη, Βιβλία, Τερά· Ἀμφια,
 Διαθήκαι, Χρυσόβουλα, καὶ ὅσα ἄλλα, διεφάρησαν ὑπὸ τῶ γενο-
 μένου ἀφνω ἐμφρηστῆ, κατὰ τὸ ἑξακχιλιεσὸν ὀκτακοσιεσὸν ἐβδομη-
 κοστὸν τέλειον ἔτος ἀπὸ Κόσμου γενέσεως, χιλισμῷ δὲ τετακτοῦ ἐξη-
 κοστῷ πέμπτῳ ἀπὸ Χρυσῆ, ὅτε καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Δυτικῆς
 ἔτι ἡ Κύπρος ἦν, ἀγκαλὰ καὶ διαφόρων· φησὶ γὰρ ὁ Βασιλεὺς
 Ἀγγλίας· Ριχάρδος κυριεύσας αὐτήν, ἐπώλησεν εἰς τοὺς Τερπλάρας.
 ἔπειτα δὲ πάλιν εἰς τὸν Γάλλον Γεώργιον, τῷ ὁποῖοι ὁ ἀδελφὸς ἐλέγετο,
 κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ τίτλον, Ρήξ, ἢ Βασιλεὺς, καὶ διὰ τοῦτο
 φαίνονται μέχρι τῶ νῦν ἐν Κύπρῳ Παλάτια Ρηγῶς, καὶ ἄλλα πάλιν
 διεφθαρμένα τῆς Ρηγῶνας καλεσμένα, ἐπειδὴ τὰ Δουκὸς κτίσματα
 δὲ λέγονται ποτὶ Ρηγῶς, ὡσὰν ὅτε ὁ Ρήξ ἐννι τῷ Δακὸς αὐτῷτε-
 ρος, καὶ τῷ Ρηγῶς πάλιν ὁ Βασιλεὺς. Ὑστερον δὲ πάλιν ἤλ-
 θεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Γεννησιῶν ἡ Κύπρος, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς
 χεῖρας τῆς Ἑνεῖς, ἕως τοὺς χιλίους πεντακοσίους ἐβδομήκοντα χρόνους
 ἀπὸ Χρυσῆ, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ὀθωμανῶν, κατὰ τὸν
 Γεωγράφον Μελέτιον, κυριεύοντων ταύτην καὶ μέχρι τῶ νῦν, ὅθεν καὶ
 δεκαποσάρων ὄντων ἐν Κύπρῳ Ἐπισκόπων πρότερον, οἱ Λατῖνοι ὁπῶ
 ἐποίησαν, πένταρας τῆς Ῥωμαίων, καὶ πένταρας τῆς Λατίνων· τὸν Λευ-
 κοσίας Ἀρχιεπίσκοπον Λατίνων, πλὴν ἐχὶ Κύπρον, ἀλλὰ Λευκοσίας
 μόνον ὀνομαζόμενον, τὸν δὲ Σωλίας Ῥωμαίων. Ἀμμοχέστου Λατίνων,
 Καρπασίων δὲ Ῥωμαίων. Νεμεσῆ Λατίνων, Κεραίων δὲ Ῥωμαίων.
 Πάφου Λατίνων, Ἀρσενόης δὲ Ῥωμαίων· καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ
 τῆς Ῥωμαίων, οἱ Λατῖνοι πάλιν εἶχον τὴν προεδρίαν, κατὰ τὸν Συγ-
 γραφεῖα τῆς εὐρεθείσης Περιγραφῆς. Ἐγὼ δὲ ἐν ἄλλοις αἰέγων, ὅτι
 ἐὰν μὴ ὁμολόγῃ καὶ χεῖλεσι καὶ γράμμασι φρονεῖν ὅσα ὁ Πάπας,
 οἱ χειροτονεῖσθαι μέλλοντες Ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸ βελομένῳ ἐξέσιν ἰ-
 δεῖν ἐν τῇ Βιβλίῳ περὶ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχειουσάντων τῶ
 Γερῶ Δοσιδῆς, ἑδαιῶς ἐλάμβανον ἄδειαν παρὰ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ τῆς Νή-
 σος τῶ χειροτονεῖσθαι. ὅθεν καὶ Ἰωσήφ ὁ Βρυένιος, ὁ διὰ τὴν Σοφίαν
 καὶ ἀρετὴν περὶ ὧντος, σφοδρῶς κατὰ τῆς Κοπεῖον φέρεται, προδότης
 ἐν τούτῳ καλῶν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος τῆς Ανατολικῆς Ἀγίας
 Ἐκκλησίας· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Συνοδικῶς οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι,

ἃ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἀπέκοψαν τότε τὰς Κυτεῖας τῆς Ἐκκλησίας, εἰ καὶ ὕστερον προσκλαυόμενοι καὶ μετανοήσαντες ἀπέδεξαντο, ἀπολογημένους τὸτο ποιεῖν ὡς οἰκονομίας χάριν, καὶ ἀληθεύειν τὸτο δοκεῖ, ἐν τῷ σωζομένῳ μέχρι τῶ νῦν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Λατινικοῦ, καὶ Ἑλληνικῆς Ἰσῆς, τῷ δωδεκῷ τοῖς προσκλαυόμενοις Κυτεῖαις γράμματος, παρὰ τῷ τότε Πάπᾳ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Τετάρτῳ. Νῦν δὲ ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν ὧσις τῇ Ἑθνικῶν τῆς Κύπρου, πένταρες ἐν αὐτῇ εἰσὶν Ἀρχιερεῖς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, καὶ Νέας Ἰερουσαλῆμ, (ὁ καὶ μακαριώτατος λεγόμενος, διὰ τὸ Αὐτόνομον, ὃ ἔλαχεν ἡ Κυτεῖων Ἐκκλησία, ἐξ Ἀποστολικῆς παραδόσεως, καὶ ἐπιβεβαίωσε τὸτο διὰ Κανόνων ἡ Ἱερά καὶ Οἰκουμένη Τεῖτη Σύνοδος, τὰ ἀρχαῖα ἔσθῃ, καὶ τὰς τῇ Πατέρων Ὁρεῶν ἀκατασκήνους μένειν διακελεύσασα, διὰ τὰς ἐνοχλῶντας τότε τῆς Ἀντιοχείας προστάτας.) καὶ οἱ τρεῖς Μητροπολίται, ὁ Πάφῳ, ὁ Κιτίῳ, καὶ ὁ Κυρηνείας.

Ἐπανεστὶ ἐν οἱ Κύπριοι, ὅτι μὴ ὄντες πλέσιοι ἀπὸ χρήματα, πλεῖστον ἀπὸ Θεῆα ἀληθῶς Ἀναθήματα, καὶ Σεβάσματα, οἷον ἐστὶ τὸ ἐν Λευκαρίῳ τίμιον ξύλον, ὅπερ ἔδετο κτίσασα τὴν ἐν τῷ Ὄρει Μονὴν ἡ Βασιλὶς Ἑλένη, ἐξ Ἱερουσαλῆμ ἐπανακάμπτουσα, καὶ τότε ὑετὸς ἐγένετο, ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη τῆς αὐτομειρίας ἐπικρατοῦσης, δι' ἣν καὶ ἡ Νῆσος σχεδὸν ἐρήμωται, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον· καὶ ὁ ἐν τῷ Ὁμιῶν Ἄγιος Κανόνας (τὸ χονιὸν λέγω ἐκεῖνο μετ' ὃ τὸν γλυκύτατόν μοι Δεσπότην, τὸν Θεοφύλακτον Ἰησοῦν ἔδεσαν οἱ παρὰ ὁμοῖοι) θαυμάσια ἀπερα πλῆθον, καὶ εἰς τὰς δαμονιζομένους μάλισα ὡς φεικτόντων τῇ δαίμονων τὴν αὐτὴ δύναμιν, καθὼς καὶ αὐτοὶ μαρτυροῦσιν οἱ δαίμονες ἐκ τῇ ἀνθρώπων ἐξερχομένων. Ἀφήνω νὰ λέγω τὰς εὐερισκομένας Θωματῶν γὰς Εἰκόνας· ἀφήνω νὰ λέγω τὸ Ἀποστολικὸν τῷ Ἱερῷ Φιλίππῳ Κρανίου, καὶ ἄλλα Ἁγία Λείψανα, καὶ μάλισα τὸν ἐν τῷ Κύκκῳ εὐερισκόμενον Ἁγίου Ὁρόνιον, ἐκ σπινθῆδος ὄντα, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ἐντέχνως μέρη Ἁγίων Λειψάνων πολύτιμα, ὡς μεμαρτυρημένα, καὶ εὐωδίας πλήρη· ἀφήνω νὰ λέγω τὸν εἰς τὴν σκάλῃ τῆς Λάρνακος Πόλεως μέγιστον Ναὸν τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ, ἀρχαιοτάτου, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκ τῇ χρόνῳ αὐτῷ ὡς λέγεται, ἐν ᾧ καὶ τὸ Ἱερὸν Μνημεῖον τῷ Δικαίῳ αὐτῷ Παύλῳ, ὡς Κιτίῳ Ἱεράρχῃ χρηματίσαντος· ἀφήνω νὰ λέγω τὸ πλεῖστον τῆς Ἀμμοχῆς σπηλαίου, εὐδα τὸ Ἀποστολικὸν τῷ Ἁγίῳ Βαρνάβᾳ εὐρηται Λείψανον, μετὰ τῷ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίῳ Εὐαγγελίῳ, ἐν τοῖς χρόνοις τῷ Αὐτοκράτορος Ῥωμαίων Ζήνωνος, δι' ὃν καὶ Ἀποστολικὸς Ὁρόνος λέγεται, ὃν ἔχει ὁ Μακαριώτατος Κύπρος, καθὰ καὶ ὁ ζηλωτὴς Δοσίθεος, ὁ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης μαρτυρεῖ ἐν Βιβλίῳ ἐπεὶ τῇ Ἱεροσολύμοις Πατριάρχῃς αὐτῶν, ὅτε καὶ τῷ Κραφῆως Πέ-

τρῆ τῷ Ἀντιοχείας ἐνοχλῶντος τὰς Κυτεῖας, Βασιλικῶς ὑπὸ τῷ Ζήνωνος ὤρισται. „ἔχειν τὸ αὐτομειρίας καὶ αὐτόνομον τὴν τῇ Κυτεῖαι Ἐκκλησίαν, κατὰ τὰς Θεῆας Κανόνας, καὶ τὴν ἀρχαίαν παραδοσιν“. Ἐγγὺς τῷ Ἀποστολικῷ τότε Μνημειῶτος μέγιστος καὶ ἀρχαῖος Ναὸς καθοράται, τῷ Ἀποστόλῳ Βαρνάβᾳ, ἐπιτεκνωθεὶς καὶ ὅτις ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μακαριώτατου Κύρ Φιλοθέου, ὡς καὶ τοῖς πᾶσι δὴλοι· ἀφήνω νὰ λέγω καὶ τὸν Ναὸν τῷ Θωματῶν Στυλιδῶνος, εἰς Τεμυσοῦντα τὴν Ἐπισκοπὴν αὐτοῦ. Ταῦτα πάντα παρατρέχω, ἐπειδὴ σκοπός μοι ἐστὶ καὶ λόγος περὶ τῆς Χαριτοβρύτου Θεομητορικῆς Εἰκόνας, τῆς Ἑλεῖσης τῷ Κύκκῳ, καὶ Κυκκιστοῦς ἐπιγραφομένης, ἡ ὁποία ἀληθῶς ἐστὶ καὶ σωτηρία τῇ Κυτεῖων καὶ καύχημα· ὅθεν καὶ πάντες ἔμνον Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ Ἑθνικοί, εὐερισκόμενοι εἰς τινα πείρασιν ἢ κίνδυνον, Παναχία μου τῷ Κύκκῳ ἐπιβοῶσιν· ἔπα πολλὸ τὸ αἰδέσιμον τῆς Ἱεῖας ταύτης Εἰκόνας μαρτυροῦσιν οὐ μόνον οἱ αὐθροῖοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ αἰαίδητα ξύλα· μέχρι ᾧ τὸ νῦν φαίνονται δένδρα ὑποκλινῇ, εὐδα τὸ φῶτον ἐξέβη τοῦ πλοῖος ἡ Θεομητορικὴ αὐτῇ Εἰκὼν. Ἀλλὰ τί τὸτο πρὸς τὴν κατεκάσθη πλέμενα ἀπειρα θαύματα ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, εἰς τὰς μετὰ Πίστιν αὐτῇ ἐπικαλεμένους, καὶ εἰς αὐτομειρίας μάλισα; ὥστε, εἰ μὴ ἦν ἐν τῇ Κύπρῳ ἡ Ἁγία Εἰκὼν αὕτη, πάσαι αὐτὴ ὑπὸ τῆς αὐτομειρίας ἀπώλετο, καθὼς ποτὲ καὶ ἐρημώθη, ὡς μὴ γενομένης ὑετὸς ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη, καθὰ προέφηται· μάλισα δὲ τὰ νῦν ἀπώλετο αὐτὴ ὡς μὴ δυναμένη ἀντίχειν ὑπὸ δύο φοβερῶν δεινῶν μαζίζεσθαι, τῆς αὐτομειρίας καὶ τῆς ἀκείρας. Εἰ δὲ προβάλλοις, καὶ πῶς ἔδωκε διαλαμβαίνεσθαι περὶ ταύτης τῆς Μονῆς οἱ Ἱσοεῖκοι, ἔπε μὴν περὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ Ἁγίας Εἰκόνας ὡς παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Λακᾷ ἰσορηθεῖσης, γινωσκέτω, ὅτι ἔσχατος τοῖς Ἱσοεῖκοις τὰ τοιαῦτα συγγράφειν, ἔπε ᾧ περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας γράφει τι, Βασιλικῆς Μονῆς καὶ αὐτῆς λεγομένης, διὰ τὸν Κτίτορα Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνόν, καλεσμένης περὶ αὐτῇ, διὰ τὸ ἐκλειπὸν ἐν αὐτῇ χρηματίσαι τὸν ἐπ' ἀρετῇ διαλάμψαντα Ὅσιον Νεόφυτον, καθὰ καὶ ἡ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαλωμένη ἐκείνης Διαθήκη, ἡ μέχρι τῶ νῦν σωζομένη ἐν τῇ Μονῇ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγεληθῶδες Γράμμα, γεγόμενον κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔτος τῷ Σωτήριον· ἔπε περὶ τῇ ἄλλων εὐαγῶν Μοναστηρίων, καὶ μεγάλων, καθὼς εἶναι φανερόν εἰς τὰς ἀναγινωσκοντας τὰ Ἱστορικά· ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῆς Σεπτῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνας γράφεται τι, τῆς ἐν τῷ Κύκκῳ, καθὼς ἔδωκε περὶ τῆς ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, ἔπε μὴν περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀδωνί τῆς Πορταϊτίσης· ἀρκῶσι ᾧ αἱ Κτητορικαὶ Διατάξεις καὶ συγγραφαὶ εἰς τὸ δηλῶσαι ἐκάστης Μοναστηρίου τὰ προνόμια καὶ κη-

μήλια. Εἶδεν τὶς εἶποι, καὶ πῶς οἱ Λατῖνοι κυλεύσαντες τὴν Κύκκον
 δεῦ ἔλαβον τὴν Ἀγίαν ταύτην Εἰκόνα; ἀποκείμενη εἰς αὐτόν· κα-
 θὼς κυλεύσαντες καὶ τὸν Μωρέαν, δεῦ ἔλαβον ἐδὲ τὴν ἔσαν ἐν τῇ
 Μεγάλῃ Σπηλαίῳ. ἴσως δὲ ὁ ταῦτα προβάλλων, ἀγνοεῖ τὴν ἦν
 Ρωμαίων εὐλαβείαν, οἱ τινες προθύμως στέργουσι τῆς ζωῆς στερηθῆ-
 ναι, ἢ ἦν τοιαύτων Σεβασμάτων. Φαίνονται μάλιστα καὶ ἐν Κύπρῳ κα-
 τὰ τὸ Ὅρος τῶ Κύκκῳ πολλὰ Σπήλαια, εἰς τὰ ὁποῖα πολλὰκις και-
 ρῶ καλοῦντος ἐκρυπτον τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καθὼς καὶ νῦν ποιεῖσιν οἱ
 ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες ἐν καιρῷ καταδρομῆς, ἔχοντες μετὰ στοχασμῶ
 ἄλλην Ἀγίαν Εἰκόνα ἴσην ἐκείνης, καὶ κατὰ πάντα ὁμοίαν, τὴν ὁποίαν
 θέτουσιν ἐν καιρῷ χρείας εἰς τὸν τόπον ἐκείνης, κεκαλυμμένην ἔσαν
 καὶ αὐτὴν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενην. Διὰ τὸτο ἴσως καὶ ἐδὲ ἐκόσ-
 μησαν αὐτὴν πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ δια-
 φερεῖν τῆς ἄλλης· μετὰ δὲ τὴν ἦν Ἑθνικῶν ἐπικράτειαν, ἐξ ἔτη πα-
 ρήλθον, καὶ ἐκοσμήθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, Ἦγμενύοντος τότε Γρηγο-
 ρίου. Ἦν δὲ καὶ ἐξ ἀρχῆς κεκαλυμμένη, ὥς μὴ ἔσαν κεκοσμημένη, καὶ
 μέχρι τῶ νῦν δὲ πάλιν ἐστὶ μετὰ Μανδύος, διὰ τὸ Ἅγιον Πρόσωπον
 τῆς Θεομήτορος, καὶ τὸ Διαπύον Χεῖρ· τὸτο δὲ ἀφείδη ἀκόσμητον·
 κεκαλυμμένην ὅμως ἐστὶ, καὶ ἔδειε τολμᾷ ἀνακαλύψαι τὸτο, ὥς παι-
 δευθέντων διὰ τὴν τόλμαν πολλῶν, τῆς αἰτίας ἀγνοούμενης, καὶ ἴσως
 διὰ τὴν αὐτῇ ἀπιστίαν, καθὼς καὶ τὸτο ἔπαθε καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας
 Γεράσιμος ὁ Σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ Ἀγιώτατος, κατὰ τὰς χιλιάς ἐξα-
 κοσίαις ἐννεήναια ἐννέα· πυνδενδεῖς ὅμως μικρὸν, πισεύω ἐκραξέ μετὰ
 δακρύων τὴν Ἱεροτυρίαν ταύτην εἶναι τὸ Ἀποστόλου Λακκᾶ, καὶ ζητεῖ
 διὰ τὴν τόλμαν συγχώρησιν, ἧς καὶ ἔτυχεν ὡς μετανοήσας· διὰ τὸ
 ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐβεβαίωσεν ὑπερὸν τὸτο διὰ τὸ ἴδιον Γράμματος, ὅ-
 περ καὶ κατασφωδῆσεται ἐν τῇ πέλει, καὶ τοι ἀσαφὲς ὄν, διὰ τὸ γε-
 φῶδες τῆς συντάξεως, μετὰ καὶ ἐπὶ τῶν Πατεριάρχικων Γραμμάτων.

Φαίνεται ὅμως ἐν τῇ Ζωγραφίᾳ πῶς εὐρίσκειτο ἀσκητῆς ἡ Ἀγία
 εἰκὼν ἐν τῇ Παλατίᾳ τῶ Βασιλέως, ἐμβαλλομένη δὲ ἐν τῇ βασι-
 λικῇ πλοίῳ ἐκαλύφθη πάντοθεν διὰ ἀσφάλειαν, καὶ ἔκτοτε ἦν ἐπὶ
 κεκαλυμμένη μετὰ μανδύος οἰκονομικῶς. Ὅταν δὲ ἀλλάσσωσι τὸ λεγό-
 μενον τὸτο Μανδύον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, ὅπως ἐξάμενοι τὴν ὑπε-
 ρείαν ταύτην ποῖσι μετὰ φόβου, καὶ τρόμου. Ἐγὼ τολμᾶν ἐν τοῖς
 τοιαῖς ἐ δέλω, (ἔμαθον δὲ ἐξ ὧν ἔπαθον) ἕκαστος δὲ ποιῶτω ὡς
 βέλτεται, καὶ ὅμως καὶ δύναται· ἐδὲ γὰρ ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης
 Ἀντιοχείας Σύλβεστρος, ἐτόλμησε τὸ τοιαῦτον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι,
 ὅτε ὁ Ἀλεξανδρείας Κοσμάς, ὅτε ὁ πρὸς αὐτὴν εὐλαβέστατος Ἀρχιε-
 πίσκοπος τῆς Κύπρου Φιλόθεος.

Ὁν.

Ὅπως εὐλογημένοι οἱ τοιαύτης ἐκάστω ἀπολαύοντες Χάριτος, καὶ
 Μακάριοι οἱ εὐλαβῶς πειπτυούμενοι, Ἐπέραντι Διάσπονται τὴν Ἀ-
 γίαν ταύτην καὶ Θεῖαν Εἰκόνα. Χάρις δὲ ἀληθῶς ἐξεχύθη ἐν αὐ-
 τῇ, διὸ καὶ ἀπείροις μεγαλύνεται Θαύμασι, καθὰ καὶ πᾶσι Συνόδικα
 μαρτυροῦσι Γράμματα, γενόμενα κατὰ τὸ χιλιεσὸν ἐξακοσιοστὸν ἰβ-
 δομηκοστὸν δευτέρου ἔτος τὸ Σωτήριον, ἐν ᾧ τρεῖς περὶ ἐχόντων Πα-
 τειάρχαι, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος, ὁ Ἀντιοχείας Νεόφυτος,
 καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, παρόντες κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν τότε ἐν
 Κωνσταντινὸν πόλει, ὅτε παρὴν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Νικηφόρος·
 ὁρῶντες δὲ καὶ Μητροπολίται ὑπογεγραμμένοι ἐν τότε διαφόροι ἐκ τῶ
 Οἰκουμενικῷ Κλήματος, καὶ Λεόντιος ὁ Κυρηνίας, οἱ τινες ἐπιβεβαιώσαν
 τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῶ Κύκκου ὡς Σταυροπήγιον, καὶ ἀνεσώχλητον
 εἶναι παρὰ πάντων Ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν διακελεύονται μετὰ βαρυτά-
 των ἐπιτιμίων, ἀρκεμέν καὶ τὰ κατὰ καιρὸν Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου,
 τῷ Κανονικῷ μόνον Μνημασίῳ, ὡς ἀποφαίνονται. Βλέπε δὲ καὶ ταῦτα
 τῶ Θεῖαν Οἰκονομίαν, καὶ θαύμαζε, δοξάζων καὶ τότε τὴν Ἐπέρα-
 ντον Διάσπονται· ἐπεὶ δὲ παρὴν τότε συνεδριάζων τοῖς λοιποῖς καὶ
 ὁ Ἀλεξανδρείας ἐν Κωνσταντινὸν πόλει, φρονόμησεν ἡ Ἀγία Θεότοκος,
 καὶ ὁ μόνον ἐβεβαίωσεν ὅσα καὶ οἱ λοιποὶ Πατεριάρχαι, ἐλθὼν ἐν ταῖς
 ἀποστολικῆς χάρι, ὁ αἰδίδμος ἐκεῖνος Πατριάρχης Ἀλεξαν-
 δρείας Γεράσιμος, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεομητορικὴν Εἰκόνα (ἧς αὐτόπτης
 ἐγγεῖτο) παρὰ τῶ Ἀποστόλου Λακκᾶ ἰσορηθῆναι ἐμαρτύρησεν, ὡς δη-
 λοῖ τὰ γραφόμενα. σώζονται γὰρ ἐν τῇ Μονῇ τὰ Γράμματα ταῦτα
 μέχρι τῶ νῦν, καὶ πᾶσι ἴσα τῶν κατεσφωδῆσθαι ἐν τῇ Κώδικι.

Ἐχει δὲ τὸ Ἱερὸν τὸτο Μοναστήριον μετόχια, καὶ ἐν ἄλλοις διαφό-
 ροις τοποῖς, οἷον ἐν Κωνσταντινὸν πόλει, ἐν Φιλιππῶν πόλει, ἐν Σμύρ-
 νῃ, ἐν Ἀτταλείᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῇ Χει-
 ρισιανῶν κυβερνόμενον ἐν τοῖς χρόνοις τότε, μετὰ τὰ λεγόμενα ταξίδια.
 Ἐν Κύπρῳ δὲ ἔχει ταῦτα· τὸ τῶ Ἀγίου Γεωργίου εἰς Πεντάγειον, ὅτε
 καὶ δωρησάσθαι τῇ Μονῇ παρῶντων τῶν τε Δέσκα λέγουσι, καὶ Γεωργίου
 ἐκ τότε καλεῖσθαι συμπεραίνουσιν, ὅς τις καὶ τὰς νεορομύλας ἐχάριστα
 τῷ Μοναστηρίῳ, ὅτε παρῶντων ἐκτίσθη παρὰ τῶ Ἡσαΐα, καὶ τὸ τῶ Σω-
 τήρος, τὸ λεγόμενον Παῖδιον, ὅτε ἑτέρος τις ὑπερὸν τῇ Μονῇ ἐδωρή-
 σατο· τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶ μεταγενέστερα, οἷον τὸ τῶ Ἀρχαγγέλου, ἐγ-
 γὺς τῆς Λευκοσίας, τὰ ἐν Μεσαυρίᾳ, καὶ τὰ ἐν Πάφῳ, ὁ Σίντις
 λεγόμενος, καὶ τὸ Πολέμι. Ἀρμόδιον ἐστὶν νὰ γράψωμεν λοιπὸν καὶ
 περὶ τῶ Ἀγιασματος τῆς Παναχίας, εἰς τοῖον μέρος, καὶ πῶς εὐρέθη.

Μοναχὸς τις πορευόμενος εἰς ἐργασίαν τῆς Μονῆς ἐν καιρῷ θεί-
 ρος, καὶ ἐλθὼν αὐθεν τῆς Βασιλικῆς, περιβόλιον αὐτῇ εἰς τότε

Descriz. del Monast. di Chioce.

G

κα.

καλέμενον Πυργί, ἀποκαμῶν δὲ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῷ Ἡλίῳ, κατε-
τρύχετο ὑπὸ τῆς δίψης, καὶ ἔπεσε χαμαὶ λιποθυμῶν· ὅθεν δεηθεὶς
τῇ Θεοτόκῳ θερμῶς καὶ μετὰ δακρύων, εἶπε· Παναγία Θεοτόκε σῶ-
σόν με, ὅτι ἐκ τῆς δίψης ἀπόλλυμαι. Εὐθὺς ἔν η' ταχύς εἰς ἀντίλη-
ψιν, καὶ αὐτὴν μετὰ Πίσεως ἐπικαλεσμένων ἐπρόφθασεν αὐτὸν· καὶ
ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ, κτύπητον μὲ τὴν χεῖρα σου τὸν λίθον
ἐφ' ὃν κάθησαι, καὶ εὐερίσκεις ὕδωρ· ἦν δὲ ὁ λίθος παμμεγέθης εἰς
τόπον αἰκμον καὶ πελείας αὐτῶν. Ὁ δὲ ἔτω ποιήσας, εὐθὺς, ὡς ἦν
Θαυμασίῳ σε Δέσποινα! ἀνέβλυσεν ὕδωρ γλυκύτατον, ἐξ οὗ ἔπινε,
καὶ ῥωνύμενος αἰεὶ καὶ ἐπορεύετο χαίρων, καὶ γραφεὶς εἰς τὴν Μονὴν,
ἀνῆγγελεν ἀπαντα τοῖς Πατράσιν· Ἐκτοτε ἔν μέλει τῆς σήμερον,
ἐκεῖ γίνονται Θαύματα χάριτι τῆς Θεοτόκης, καθὼς σαφέςατα μαρ-
τυροῦσιν καὶ οἱ ἱαθεύτες, ἐξ ὧν ἐστὶν εἰς Ἱερομόναχος Μελέτιος τῆνο-
μα, ὅς τις ἔπαχε κεφαλὰ γλίαν μεγίστην τοσούτου σφοδρῶς, ὅσον καὶ
ἐπείδη ἡ κεφαλὴ τῆ ὄλη, καὶ ἀπελπίσθεις ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινου δύ-
ναμι, ἐφορῶρεξεν εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ αὐθεν Ἀ-
γίασμα, καὶ λαβὼν ὕδωρ ἔλασε τὴν κεφαλὴν τε, καὶ παρευδύς, ὡς
τὸ Θαύματος! ἐκ τῷ πάθος ἀπληθείᾳ.

Ἐπεὶ δέ τις Μοναχὸς Ἀντώνιος καλέμενος, κωμοδρόμος τῆς Μο-
νῆς, πληγωθεὶς εἰς τὸν εὐα πόδα αὐτοῦ, ἔλκει θανατηφόρῳ, τίσον
ὅπως ἐλεπρώθη ὅλον τὸ ποδάριόν τε, ἐξόδευσεν εἰς Ἱατρὸς πλείστα,
καὶ μὴ εὐρὼν καμίαν θεραπείαν ἢ ἱατρείαν τελείαν, εἰς τὴν μονήμην
αὐτῷ ἦλθε τὸ Ἀγίασμα, καὶ προσδραμὼν μετὰ δακρύων καὶ θερμῆς
πίσεως, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸ Πανύμνητον Ὄνομα τῆς Θεομήτορος,
ἐφθασεν εἰς τὸ Ἀγίασμα, καὶ λαβὼν ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ, ἐπλυνε τὸν πό-
δα τε, καὶ εὐθὺς ἀπεκατέστη ὑγιής, καὶ ἀπῆλθεν ἀγαλλόμενος, καὶ δο-
ξάζων τὴν Ὑπέραγνον Δέσποιναν.

Ἐπεὶ δέ τις Μοναχὸς Παρθεύσιος ὀνόματι, κατατρυχόμενος ὑπὸ
ἀοθενείας τῷ πυρετῷ, ἐπέκεινα ἦν δεκατετάρων μηνῶν, εὐθὺς ὅπως ἔπινε,
νιψάμενος ἐκ τοῦ Ἀγιάσματος, τὴν ὑγείαν ἔλαβε. Τί ἔν ἀπαριθμῶ
εὐ κατ' εὐ, ὅπως ὁσμήραι ἀποτελῶνται, μὲ τὴν δύναμιν τῆς φειτα-
ρῆς καὶ Θεοπαίδος Δεσποίνης, ἀναρίθμητα καὶ ἀνεκδιήγητα τέρατα καὶ
θαυμάσια ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀγιάσματος, ὥστε ὅς τις προσέλθῃ εἰς αὐ-
τὸ μετὰ θερμῆς πίστεως ἐλευθερεῖται (ὡς ἦν Θαυμασίῳ σε Μήτηρ
ἀπείραυδρε οἷα ἐδωρήσω τῷ Ἀγιάσματί σε!) ἀπὸ κάθε αἰάτου πά-
θος, ὅπως ἠδεδυν ἔχη.

Ἐτι ἀφῶν νὰ λέγω καὶ τὴν Μονὴν καλεσμένην, καὶ ἐπιλεγομένην,
ἐκ οἷα ὅπως, τῶν Ἱερέων, ὡς ἐν αὐτῇ καθοράται γεγραμμένον,
ἡ Μονὴ τῶν Ἱερέων, διάσημον τὸ πάλαι Μοναστήριον, καὶ ἀρχαῖον,
ὡς

Οἱ Προσερχόμενοι τῷ Ἀγιάσματι τῆς Θεοτόκης, καὶ θαυμάτων
ἀδυνειῶν ἀπαλαττόμενοι.

1. Λίθος ἐκ τοῦ ὁποῖο βρῖναι τὸ Ἀγίασμα.

ὡς κτισθεὶς ἐγγὺς τῆς Βασιλείας τῆ μεγάλης Κωνσταντίνου παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Εὐτυχίᾳ, συνεργὸν ἔχοντος καὶ τὸν Μέγαν Νικόλαον, ἐπὶ Λαϊκὸν ὄντα, καὶ ἀπὸ εἰδωλικῶν Ναὸν μιᾶς τινὸς Θεᾶς τῇ Ἑλληνῶν, εἰς Ναὸν μέγιστον καὶ κάλλιστον τῆς Θεοτόκου παρ' αὐτῇ αὐτοκτομήθευται, ὡς μέχρι τῶ νῦν ὁράται, εἰ καὶ μὴ ἡ αὐτὴ οἰκοδομή· καὶ τότε δὲ δείκνυται παρὰ τῇ ἐκείσε εὐερισκομένῳ, ἐν ᾧ ἰδίως προσήνυχτο ὁ Μέγας Νικόλαος, Προσευχῇ λεγόμενος μέχρι τῆς σήμερον. Τὰ τοιοῦτα τὸ πάλαι διάσημον Μοναστήριον, διαφανεὲς καὶ ἐρρημωθεὶ, ἐγένετο μετόχιον τῷ Κύκῳ, καὶ αὐτοκτομήθη παρὰ τινος Νικηφόρου, Ἡγούμενῳ ἐπιγραφομένῳ Κύκῳ, καὶ Μονῆς, ὅστις καὶ Ἀρχιεπίσκοπος ἐχρημάτισε Κύκῳ ὕψερρον. Οἶδα ὅτι ἀπιστήσεται τοῖς γραφομένοις οἱ ἀναγινώσκοντες, καθὼς ἠπίσαν καὶ γὰρ πλὴν ἀπέλθων ἐκείσε, ἐζήτησα πειτέρως ἐγγραφόντι πρὸς βεβαίωσιν τῇ λεγομένῳ ἀλλ' ἔδεν ἔχειν ἔλεγον οἱ ἐκείσε Πατέρες. Πειερχόμενος γὰρ τὸ σκευοπλακίον Θεωρίας χάριν, εὖρον ἐκεῖ παρερρίμμενον, ὡς ἀγνοούμενον, μικρόν τι πετράδιον, ἐν μεμβρανῶσι παμπάλαιον, καὶ ἀναγνὼς αὐτὸ Ἑλληνικὸν ἔχον ὕψος, ἔγνων μέρος εἶναι ἐκ τῶ Βίβ τῇ Ἁγίᾳ Εὐτυχίᾳ, ὡς ἄλλον Μωϋσεῖα αὐτὸν ἐπαινεύοντος τῷ Συγγραφίᾳ, καὶ καθὼς Μωσεῖ δέδωκε βοηθὸν ὁ Θεὸς τὸν Ἀαρών, ὅπως τῇ Ἁγίᾳ Εὐτυχίᾳ διδάσκοντι ἐν Κύκῳ, ἐδόθη βοηθὸς ἐκ Θεῶ ὁ Ἱερός Νικόλαος, λεγόμενος. Καὶ πρὸς πίσωσιν τίθημι αὐτολεξί τὰ ἅπαντα ὡς ἐπὶ εὖρον ἐκείσε ἀπαρμεύωτα. „καὶ καθάπερ τῷ Μωϋσεῖ φησὶ ἐδόθη βοηθὸς ὁ Ἀαρών, ὅπως καὶ τῇ Εὐτυχίᾳ ἐδόθη ὁ Συστρατιώτης Νικόλαος· μετ' αὐτῶν, ὅπως καὶ τῇ Εὐτυχίᾳ ἐδόθη ὁ Συστρατιώτης Νικόλαος· μετ' αὐτῶν, ὅπως τὸν Ναὸν τῆς ἀκαθάρτου Θεᾶς κατέβαλε, καὶ κάλλιστον τέμενος τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἀνήγειρε, καὶ ἐκ τῇ λίθῳ τῆς Θεομάχου, καὶ ἀκαθάρτου Θεᾶς, τὸν ὀρώμενον Ἁγιον Οἶκον ὠκοδόμησεν. Εὐτύχιος μὲν τὰς λίθους ἤνεγκε, Νικόλαος δὲ ἐλαξεύσατο, καὶ ἀμφοτέροι ὠκοδόμησαν· καὶ ἡ Θεοτόκος Ἀγνή καὶ ἀμόλυντος ἐνοίκησε, Νικόλαος τῆς Λυκίας τὴν Προεδρίαν ἐμπιστεύεται, ὁ δὲ Μακάριος Εὐτύχιος ἐνταῦθα κατέμεινε ἐν τοῖς πόνοις, τῇ καρπῶν αὐτοῦ ἀγαλλόμενος“. Καὶ ταῦτα μὲν ἐξ ὧν ἐτύχουμεν Γραμμάτων ἰκανὰ πρὸς πίσωσιν.

Καιρὸς δὲ δηλῶσαι καὶ περὶ τῶ γενομένου πρώτου ἔμπρηστος, καὶ ὅσα ἐκόλυσθα, ἐπὶ δὲ καὶ τινὰ Θαύματα συγγράψαι, καὶ ἅπαντα εὐρακα μάλιστα, καὶ ὅπως τέλος ποιῆσαι· ἐπεὶ ἔδεν εὐκαιρῶ γράφειν πλείονα, καὶ ταῦτα ὅτι ἐν βίᾳ ἔγραψα. Εἴθε δὲ ἀποδεχθεῖν τὸτο εὐμενῶς ἡ Ὑπεράγνος Δέσποινα, καὶ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς αὐτῆς Ἰησοῦς ὁ Θεοῦ υἱός, ἰλασθεῖν διὰ πρεσβειῶν τῆς Μητρὸς αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις μου, καὶ παράχοι μοι τελείαν τὴν συγχώρησιν, καὶ ἐπὶ τῷ φοβερῷ αὐτοῦ βί-

βήματος ἀκαταίχυντον τὴν παράσασιν, ὅτε ἐλεύσεται κτείνει ζῶντας καὶ νεκροὺς, κατὰ τὰς Γραφάς. Τρεῖς δὲ, ὧ Πατέρες Σεβασμίοι, δεχόμενοι τὸτο φροδύμιον, (καὶ τοὶ μὴ γινόμενον ὡς ἐξηγήσατε κατὰ πάντα ἀπλοϊκῶς, ἀλλ' ἐν ἑδὲ πάλιν Ἑλληνικῶς, μεταξὺ δὲ τῶτων, κατὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, ἀποκλίνον ποτε μεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτήρα, ποτε δὲ εἰς τὸν ἀπλοϊκώτερον, ὡς καὶ ἐδυνήθημεν, καὶ ὡς φιλοκρήσθη ἡ Πανταίαισα.) εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμῶς πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὴν ἀειπάρθενον Δέσποιναν, μὴ ἀμνημονῶντες τῆς ρημάτων μα, ἀλλὰ φυλάττοντες τὰς Μοναστηριακὰς Παραδόσεις, καὶ Ἑκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας ὡς παρελάβετε, καὶ μάλιστα ὑμεῖς οἱ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως Γέροντες, καὶ οἱ κατὰ καιρὸς Προεσῶτες, φροντίζοντες πάντοτε διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἱερᾶς Μοναστείας, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ ταύτῃ Μανδρᾷ περικυκλωμένης, ὡς λόγον ἀποδώσαντες ὑπὲρ αὐτῆς, καθὼς ὁ Θεὸς λέγει Ἀπόστολος. Καὶ ταῦτα μεν περὶ τῶτων ἱκανά.

Ὁ δὲ ἐμφωρισμὸς ὅπως ἐγενέτο, κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, τὸν καὶ μαρτυροῦντα, ὅς τις συνέγραψε πάντα διὰ καὶ πιστεύεται ἄξιος· ἐπεὶ δὲ μετὰ τὸν ἐμφωρισμὸν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη παρήλθον, ὅτε συνέγραψεν αὐτὸς πάντα ταῦτα, καὶ διώρθωσε καλῶς ὡς γράφει, πλὴν δὲν φανερώνει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ εὐλογημένου, καὶ ὅπως ἀξιομακάριστος διὰ τὸτο ὅπως συνέγραψεν, ἀγκαλὰ καὶ διὰ τὴν φροδοκίαν τε καὶ διόρθωσιν ὅπως λέγει, δεῦν χρεάζεται μαρτυρίαν τινὰ, ἐπειδὴ μαρτυρῶν τὴν γραφόμενα. Συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Μονὴν διὰ τὰ ἀπειρα τῆς Θεοτόκου Θεάματα πανταχόθεν ἀδελφεῖς, καὶ δαμονιζόμενοι, καθὼς καὶ τὰ νῦν, ποθέντες νὰ ἀπολαύσων τὴν υγίαν τὴν ἦν δὲ καὶ πτωχὸς τις ἐν τῇ Μονῇ τότε, ἀδελφεὶς ὢν, καὶ τελείως ληθαργός, ὅτε καὶ κατὰ φθόρον τὸ διαβόλη, ἐγχώριος τις ἐκ τῆς πλησίον Κωμῶν, ἐπορεύθη εἰς τὸ Ὅρος εὐρεῖν ἀγριονέλι, ὅπερ καὶ κατὰ συγκαλείαν αὐτῶν, ἐπέθηκε πῦρ τῷ διώξει τὰς μελίους. Αἴφνης δὲ ἐκ τῆς πυρὸς ἐκείνης φλόξ μεγάλη ἐγενέτο, καὶ τὸ βόρειον μέρος πυρπολήσασα, ἔφθασε καὶ μέχρι τῆς Μονῆς. Ἦν δὲ ὁ ληθαργὸς τότε κοιμώμενος παρὰ τὰς πόδας τῆς Θεοτόκου, καὶ βλέπει ἐν ὁράματι τὴν Ἱεράρχην Δέσποιναν, λέγουσαν αὐτῷ· „ἐγέρθητι ταχέως, καὶ λαβὼν τὴν Εἰκόνα μου, φεύγε, καὶ σώζε.“ Ἐξυπνὸς ἐν γενόμενος ὁ ἀδελφὸς, καὶ διατάμενος ἑαυτὸν μετ' ὑγῆς, τὸ δὲ πῦρ ἐγγίσαν τῇ Μονῇ, λαμβάνει τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ὃ τὸ Θαύματος! καὶ ἔρχεται ἕως τῆς Πεύκης, ὅς ἦν ἀπὸ τῆς Μονῆς πρὸς τὸ Νότιον μέρος, καὶ ἐπέθηκεσθαι αὐτὴν ἐν τῇ Πεύκῃ, καὶ καὶ τὰς ρίζας οἱ Εὐσεβεῖς ἀνέσπασαν δι' εὐλάβειαν. ἔστι δὲ νῦν ἄλλος τις μέγας, ὡς ὁράται, ἐγγὺς τῷ τόπῳ, καὶ

εἶδα ἦν ἐκεῖνος. Διατάμενοι δὲ μετὰ ταῦτα καὶ οἱ ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες τὴν φλόγα, μηδενὸς ἄλλου φροντίζοντες, ὠρμησαν τὰ λαβεῖν τῆς Ἀγίας Εἰκόνας ἐκ τῆς Ναῦ, μὴ εὐρόντες δὲ αὐτὴν ἐδαύμαζον, καὶ ἀπορῶντες ἐδρήνουν ἀπαρηγόρητα. Ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πῦρ ἔμεινεν ἐν τῇ Ναῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν Μονὴν ὅλην ἐπυρπόλει, ἔσται κατασκευασμένη ἐκ ξύλων, ἔφευγον κλαίοντες, τὴν ἐαυτῆς σωτηρίαν πραγματευόμενοι. Πυρποληθέντος δὲ τῆς Μοναστείας, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ Βιβλίων, Εἰκόνων, Κεκηλίων, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἔμελλε πλητιάται τὸ πῦρ ἔσθαι ἡ ἡ Ἀγία Εἰκόνα, παραχρῆμα ὑπὸ Θεῆς δυνάμεως ἐπαυσατο φεῶ ἀπὸ βέβη. Τὸτο ἰδόντες οἱ Πατέρες ἔτρεχον πλησίον ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ θεωρῶσιν αἴφνης ὑγῆς τὸν πρῶτον ἀκίνητον, καὶ ἐν τῇ Πεύκῃ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ πίπτοντες κατὰ γῆς ἔχουν ποταμὸν δάκρυα, λυγμένοι μετὰ τὴν φθορὰν τῆς Μονῆς, χαίροντες δὲ διὰ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, πῶς δὲ ὑπερήθηται ταῖς ὀφθαλμοῖς.

Ταῦτα ἀκροθεύσα εἰς τὸν Κρατῆντα τότε τῆς Νήσου, καλέμενον Ρ'επιέρ Νηλαζανία, κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, διηγούμενος δὲ μάλιστα πάντα τὰ γενόμενα, καὶ τὰ τὸ φρονῶν ἀδελφεὺς καὶ ληθαργὸς, ἠθέλησε τὸ ἀναικοδομηθῆαι τὴν Μονὴν δι' εὐλάβειαν· ἀλλ' ἡ τότε Σύγκλητος, διὰ τὸ εἶναι τὴν Μονὴν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Μυετανόσεως, ἥτις ἦν προῖκα αὐτῆς, ἐζήτησε δι' ἰδίων ἀναλωμάτων ἀναικοδομηθῆαι τὴν Μονὴν· συγκατανεύσαντος δὲ εἰς τὸτο τὸ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐδύς, καὶ χρήματα ἐδόθησαν ἱκανὰ τοῖς Μοναχοῖς, ὧν ἀρχηγὸς ἦν τότε Δυκάς Ἱερομόναχος, καὶ Συμεὼν Μοναχός. Ἐν μηνὶ δὲ Ἰουλίῳ γενόμενος τὸ ἐμπρησμὸς, εὐδύς ἀπ' ἀρχῆς Ἰουλίου, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἤρξαντο τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ναῦ, καίτινων κελλίων, πλεωθεύτων μέλει τῷ τέλει Δεκεμβρεῖς μηνός, κατὰ τὸ ἑξακιχίλιον ἐβδομηκοντὸν τέριον ἔτος, συνδραμόντων πολλῶν εἰς τὴν οἰκοδομήν, καὶ πάντων χεδὸν τῶν Χριστιανῶν βοηθησάντων. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη, ἔσται ἐκ ξύλων, ἐκ οἷδα ὅπως, ὑπ' ἄλλου ἐμφωρισμοῦ πάλιν δεύτερον ἐπισυμβαίτος, καθὰ καὶ φροεῖρηται, εἴτε ἀπ' ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἅπαντα διεφάρη, ἡγμενεύσαντος τότε Συμεῶνος Ἱερομονάχου. Κατὰ τὸ χιλίον πεντακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, οἰκοδομήθη ὁ Ναός, καὶ τὰ Φοινικωτὰ λεγόμενα Κελία, τὰ πρὸς Δυσμὰς, καὶ σώζονται μόνον ἐκ τῆς οἰκοδομῆς ἐκείνης ὡς παλαιὰ, καὶ τὸ Τραπεζαρεῖον· ἐπειδὴ τὰ φρὸς Ἀνατολὰς, καὶ τὰ κατὰ τὸ Νότιον μέρος εὐεσκόμενα νῦν Κελία, οἰκοδομήθησαν παρὰ τὸ ἀειμένης Ἡγμενίου Μελετίου, κατὰ τὸ χιλίον ἐπτακοσιοστὸν ζωτήριον ἔτος, καὶ ἐπέκεινα. Ἡ δὲ μεγάλη φαινόμενη Σπέρνα, ἐγενέτο παρὰ τὸ μετ' αὐτῆς ἡγμενεύσαντος Μακαρίου Σωφρονίου, ἐπιστάτουτος ἐν τότε τοῖς πασι, καὶ

τῷ Μακροῖς Σκευοφύλακος Χεισοδότῃ, παῖτων τε τῶν Πατέρων μοχ-
θῶντων, καὶ ἐξαίρετος τῷ μαίστορος Χεισοδότῃ, κατὰ τὸ χιλιοστόν
ἑπτακοσιοστὸν ποταρακιστὸν πέμπτον ἔτος, ὅτε πορευάμενος τῆς Μονῆς
ὁ οἰκονόμος Παρθεῖος Ἱερομονάχος. Τότε ἀποδομήθη καὶ τὸ πλησίον
τῆς Ἐκκλησίας Κελλίον· καὶ ταῦτα μετ' εἰδήσεως μικρὰς χάριν ἐ-
γράφησαν ἐν συντομίᾳ, περὶ τῆς ἐλευσεως τῆς Ἀγίας Εἰκόνος εἰς
Κύκκον, καὶ τῶν ἀκολοθησάτων δύο πυρκαϊῶν. Τὸ δὲ Λεΐφωρον τῷ
Οὐσίῳ Ἡγασί, ἐχ' εὐρέθη τὸ σύνολον, εἰς ὃν τόπος, εἰς ὃν ἐτάφη
ἐστὶ γνωστός, ἀλλὰ καὶ αἱ Κτητορικαὶ αὐτῇ Διατάξεις ὑπὸ τῷ γενομένῳ
ἐμφορητικῷ διεφθάρησαν.

Ἀλλὰ καιρὸς ἦδη καίτινα διηγήσασθαι Θαύματα τῆς Παρθεῖς,
διὰ τῆς Ἀγίας ταύτης καὶ Χαριτοβρύτης πλειοτέρας Εἰκόνος· πάντα δὲ
εἰπεῖν τὰ καθεκτάην γινόμενα, ἀδύνατον, ὕψος ᾧ Οὐρανῷ, καὶ βά-
θος Γῆς τίς ἐξιχνιάσει; Ψάμμον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἄστρα Οὐρανῷ
τίς ἐξαειδήσει; εἰ ᾧ ἐπιχειρήσῃ συγγράψαι ὅσα ἀκήκοα, καὶ
ὅσα εἶδρα, πάντως ἐπιλείψομε ὁ χρόνος διηγούμενον. Ἀλλὰ ποῦ-
τον καὶ θαυμασμὸν ἄξιον ἐστὶ, πῶς ἀπαντὰ τὸ Σεβασμιον τῷτο Μο-
ναστήριον εἰς τόσα ἀπαραίτητα ἔξοδα, καὶ καταδρομαὶς τῶν ἐξωθεν
πῶς εὐεισκόμενον ἐν ἑπ' δυσβάτῳ τόπῳ καὶ ἀπαρμυδητῷ, κατὰ τὰ
σωματικά, ἔχει πάλιν ἱκανὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν; πῶς οἱ ἡμίονοι,
τὰ τῆς Μονῆς λέγω Μυθάρια, ἀκαταπαύστως κοπιᾶζοντα τῆς τρα-
χύτητος τῶν Ὀρέων, πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων κομιδὴν, εἰδὲν εἰσβλά-
πτονται; καὶ μὴν οἱ στρατοκόποι αὐτοὶ, καὶ μάλιστα ἐν κυρτῷ χειμῶνος,
πῶς ποσάτων ἀπερχομένων προσκυνητῶν μετὰ παιδίων, εἰδὲν δεσπὸν ἐν
ταῖς δυσχερείαις, καὶ τῇ τραχύτητι τῆς οἰοποιίας πάχυσιν; εἰδέ τι
καὶ συμβαίη ἐν τοῖς κρημοῖς, παραδόξως πάλιν βοηθῶνται οἱ πίπτον-
τες, καθὼς ποτὶ γέγονε νηπίῳ τινὶ κρημνισθέντι, καὶ παραδόξως φυ-
λαχθέντι. Συνέβη δὲ τῷτο αὐτὸ καὶ ἐν τῷ φωτοφάλτῃ Χρυσανθῶ
τῷ Ἱερομονάχῳ, πετόντι εἰς κρημνιστὴν τόπον, καὶ κίνδυνον ζωῆς ἀπει-
λῶντα, ἐξ ἧς παραδόξως ἐσώθη διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς αὐτὸς μαρτυ-
ρεῖ. Τίς νὰ δευρὴν τὰ εἰς τὰς ἀοθενεῖς ἀπειρα Θαυμάσια, καὶ τὰ
εἰς τὰς δαιμονιζομένους; μάλιστα τὰ γινόμενα εἰς τὰς ἐν Θαλάσσει
πλείοντας, καὶ εἰς κίνδυνον ἐρχομένους; πῶς εὐθὺς παραδόξως λυτρῶν-
ται τὴν Θεοτόκον ἐπικαλέμενοι; καὶ ἀρκεῖ αὐτῇ πάντων εἰς μαρτυρίαν,
ὁ ναυαγῆσας ἐκεῖνος, καὶ ἐπὶ ψιαδίῃς εὐδον τῆς Θαλάσσης καθισθείς,
καὶ τῇ δὲ ἀκῆϊσε περιφερόμενος, ὅς τις καὶ ἐσώθη εὐθὺς διὰ τῆς Θεο-
τοκῆς, ἐπικαλεσάμενος τὴν ἐν Κύκκῳ Χαριτοβρύτην Εἰκόνα αὐτῆς·
διὸ καὶ ἐλθὼν ἐμόνασε, κατὰ τὴν υπόχρεσιν· Γρηγόριος ἔπος ἐστίν.

Ἐπεὶ δὲ τις Μοναχὸς Ἰάκωβος τὸνομα, Ζωγράφος τὴν τέχνην,
ἔχων

ἔχων εὐδον τὰ δαίμονα ποιητὸν χρόνος ἱκανός, καὶ εἰς Κύκκον κατη-
τήσας, σώζων σκοπὸν διὰ τὰ προσέστη εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ
τὰ προσκυνησὴ αὐτὴν, ὅπως τύχῃ ἰάσεως, μετ' ἐστὶν πίστεως ἐκεί-
νου ἐπὶ κτήνος καθήσας, ἐλθεῖν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, μετὰ καὶ
ἐτέρων Χριστιανῶν. Ἐξερχόμενος δὲ τῆς Λευκοσίας τῆς Χώρας ἔξω-
θεν, ἦκου φωνὴν οἱ συνοδοιπόροι τοῦ ῥηδεύτος Ἰακώβου, λέγονται·
Ἰάκωβε, πῶς βάλεις τὰ ὑπάγης; στέφον ὀπίσω, καὶ μὴ πηγαίης.
ὅπερ γέγονε δις, καὶ τρεῖς· ἦκουσαν μετὰ τὴν φωνὴν, τινὰ δὲ ἐχ' ἐλ-
θῶν, ἐπεὶ καὶ ἐλάλει ἔσωθεν αὐτῷ ὁ δαίμων. Φοβηθέντες ἔν, ἠβί-
λουτο σραφῆναι εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρῶντες δὲ τὸν αὐθροπὸν ἡσυχον ὄν-
τα, καὶ μηδὲν τὸ σύνολον παραττόμενον ἢ λαλῶντα, ἔλαβον θάρρος,
ἐλπίζοντες εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπικα-
λέμενοι, ἐβαδίζον τὴν ὁδόν, καὶ ἐλθόντες ἕως ἡμεῖς τὰ ὄρη, ἦκου
πάλιν λαλῶντα τὸν δαίμονα, καὶ σενοχωρῶντα τὸν Ἰακώβον, καὶ λέγον-
τα· Ἰάκωβε, τί κακόν σοι ἐποίησα; τώρα πόσος, καὶ τότε χρόνος
ὅπῃ συνευείσκημαι σὺν σοί, καὶ θέλεις νὰ ὑπάγης εἰς τὴν Παναγίαν
τῷ Κύκκῳ, διὰ τὰ μὲ ἐξελάσῃς; ἢ θάρρεις πῶς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ Εἰ-
κὼν, ὡσὰν τὰς Εἰκόνας, ὅπῃ ἰσορεῖτε σεις; ἕως τῷ νῦν εἰς κανεὶα
κρημλὸν δὲ σὲ ἔρριψα, ἔτε εἰς ὕδωρ, οὔτε εἰς πῦρ, καὶ διὰ τί σὺ
θέλεις νὰ μὲ κακοποιήσῃς; ὅμως ἤξευρε πῶς δὲ σὲ ἀφῆνω νὰ προ-
σκυνησῇς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα. Οἱ δὲ σύντροφοι τοῦ Ἰακώβου, ἐβίαζον
τὸ ζῶον ὅπου ἦτον ἐπιβεβηκώς. Ἀφ' οὗ ὅμως ἐφθάσαν εἰς τὸ Ἱερὸν
Μοναστήριον, καὶ πεζεύσαντες εἰς τὴν πύλν τῷ Μοναστηρίῳ, ἐξηγόντο
τὰ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπέζησε μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἰακώβος, καὶ ἐκάθητο.
Ἐλεγον ἔν αὐτῷ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ὕπαγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ σὺ νὰ προσκυνησῇς, ὡς ποιῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐβλήθη δὲ δις καὶ
τεῖς ἀναισθήναι, ἀλλ' ἐκ ἡδύνατο εἰς τὸ παντελὲς σαλευθῆναι· ἀλλ' ἐγι-
νε πόσον βαρὺς καὶ ὀγκώδης, ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος, ὥστε νὰ
ἦτον τίς λίθος μέγας ἀκίνητος. Ἐβλήθησαν δὲ πλείονοι ὁμοῦ τοῦ
ἐγείρει αὐτὸν, ὅμως οὐδὲ νὰ τὸν κινήσῃ ποτὶς ἐδυνήθησαν. Ἐμεινε
δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν πύλνν τρεῖς ἡμέρας, ὕστερον δὲ μετὰ μεγάλης κόπης
καὶ βίας, ἐφθασεν ἕως τῆς Πύλνης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκεῖ ὁμοίως
τὸν ἐμπόδισεν ὁ δαίμων πλείως, καὶ ἐκ εἰς αὐτὸν εἰσελθεῖν· ἔλεγε
γάρ, ἐκ εἴωσεν εἰσελθεῖν. Ἀμποδῶν δὲ αὐτὸν καὶ ἐβίαζον ἵνα ἐμῇ
ἔσω τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐστάθη δὲ καὶ εἰς
τὴν Πύλνν μερικὰς ὥρας ἐμπόδιζόμενος, ὕστερον δὲ μετὰ μεγάλην σπ-
νοχωρίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐλθὼν ἐμφορῶν τῆς
Ἀγίας Εἰκόνος προσκυνησεν, ὁ δὲ δαίμων φείτῃ τὴν διάκρισιν τῆς
Λειτουργίας, ἔρριψεν αὐτὸν χαμαὶ; καὶ ἐλείπῃς ἐπαράξει, καὶ σφα-
δαῖς

δρως ἐπάραξε, καὶ εὐθέως ἐξ αὐτῷ ἀνέχωρσε, τὴν συμφορὰν αὐτῷ ὁδωρόμενος, καὶ λέγων· ὑπάγω ὅτι διώκει με ἡ δύναμις τῆς Ἁγίας Εἰκόνης διὰ τῆς Θεοτόκου. (ὡς ἦν ἀνέλιξις αὐτῶν καὶ ἀπείρων θαυμασίων σου Δέσποινα!) ἠγέρθη δὲ ταχέως ὁ αἰώνιος Ἰάκωβος ὑγιής, καὶ σωφρονῶν, ὕμνος καὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπων τῇ Θεομήτορι, ὅς τις μετὰ τὴν θεραπείαν ἰσότησειν Εἰκόνας πειλογὰς, μάλιστα εἰς τὴν Κύκκον.

Τίς δὲ ἀειδμήσαι δύναται τὰ ἐν ταῖς αὐομβείαις παραδόξως φαινόμενα ὑδατῶδη νέφη; τίς εἰπεῖν ἰχύει, τὴν ἀποσροφὴν ἥν ἐν ἀκαθαρσείαις ἔσων γυναικῶν. καὶ τί λέγω ταῦτα; ἀληθῶς τινὲς στείραι ἔπκον· ἀλλὰ λόντι παλδίον ἐγενέτο εὐλαλον, καὶ ἔπερον ὥστε νεκρὸν κείμενον ἔμφορσεν τῆς Θεομητορικῆς ταύτης Εἰκόνης, πθεραπευμένον ἐδείχθη. Ὡς ἔξυς Θαύματος! ἔσταν μάρτυρες ἥν Θαυμάτων πάντων καὶ κήρυκες οἱ ἐν ἀδελφείᾳ γενόμενοι σκλάβοι τῆς Θεοτόκου, καὶ οὗτος καὶ ὁ ἐκ Κασοείας Ἀργύρης, ὅς τις ὑπὸ τινος πάθους καταπνιγόμενος, καὶ εἰς κίνδυνον ζωῆς εὐερισκόμενος, περιέμετο ὡς δῦλος κατὰ τὸ σύνθηδες τῇ τραχήλῳ τὸ Κολάειον, ἐν τῇ Μοῇ τότε εὐρεθεὶς ὡς προσκυνητῆς, καὶ παραχρῆμα ἠλευθερώθη τὸ πάθος, ἰχώρων πολλῶν ἐκχυθέντων ἐκ τοῦ σώματος.

Καὶ ὁ στρατοκόπος δὲ Γεώργιος συντείψας τὸν πόδα αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὑγιὴς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀπέδεχθη. Φαίνεται καὶ χεῖρα τις σιδηρὰ, εἰς μνήμην τοῦ γενομένου πρὸς τινὰ Ἑθνικὸν Θαύματος. ἔτος γὰρ κινήσας τὴν χεῖρα κατὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνης, ἔλαβεν εὐθὺς τὴν παιδείαν τῆς χειρὸς αὐτῇ ἱερὰν δεικνύσης. ὁ δὲ καὶ πάντες φέιττεσιν οἱ Ἑθνικοὶ, Παναγίαν τοῦ Κυκκου ἀκρόντες. Καὶ Ἑθνικός τις, Σατράπης μέγας τῆς Νήσου, ἀκύνων περὶ τῆς Ἁγίας Θεομητορικῆς Εἰκόνης πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, καὶ ὅτι ἐνεργεῖ εἰς πᾶς αὐομβείας, αὐχμὺς τότε ἐν τῇ Νήτῳ ὄντος, διὰ παιδείαν ἥν κατοικούντων, ἐκάλεσε τὸν Ἠγέμενον, καὶ μετ' ἀπειλῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀκύνω πῶς πλωῶς τὸν Κόσμον καλόγερε μὲ εἰς σαρρέττι ἀπ' ἐχέως· ὅμως μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἤξευρε, αὐτίως καὶ δὲ γίνῃ βροχή, θέλω αὐτοῖς εἰς τὴν κεφαλὴν σου τὸ σουρέττι σε, (ἐννοῶντας τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα,) καὶ ὑπερον νὰ σὲ θανατώσω. Ταῦτα ὁ Ἠγέμενος ἀκῆσας, ἠλθον εὐτρωμος εἰς τὴν Μοῆν, καὶ νησεύων ἐλιταύεε μετὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνης περιερχόμενος. ἦν δὲ ἐν Μυελανθῶσῃ ὅτε ἠγγικεν ἡ διωρεῖα, καὶ λοιπὸν δέόμενος τίπτει κατὰ γῆς ἔμφορσεν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, χύνων ποταμὸν δάκρυα, ὥς ὑγρὰ θῆναι τὸ ἔδαφος, καὶ εὐθὺς, ὡς τῆς ἐν τῇ Χαλειτοβρύτῳ Εἰκόνι σε μεγάλης Χαρίτος Ὑπέρραγνε Δέσποινα! νέφος μικρὸν ἐφάνη περὶ τὸ μέσον τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ σκό-

1. Τὸ Κολάειον, δι' ὃ οἱ ἐποχιδέντες σκλάβοι ἐλευθερύνται ἐκ τῶν Παδῶν, διὰ τῆς αὐτῶν Πίσεως.

Παιδίον ὡσεὶ νεκρὸν Κεῖμνον, ἐμποροῦν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης. ἡ δὲ Μητὴρ αὐτῆς, ὑγιὲς ἀνέλαβεν αὐτό. καὶ Παραλυτικὸς τις ἐν Κωνσταντινπόλει, τῇ ὑπιδέσει τῆς ἱερᾶς Μανδύς τελείως Θεραπεύεται.

1. Ἡ τὸ Παιδίον αὐτῆς ὑγιὲς λαβύσα γυνὴ, ὡς Τετυνηκὸς ὄν.
2. Ὁ ἐν Κωνσταντινπόλει ἰαθείας ἀδελφὴς, Παραλυτικὸς ὢν.

Θαύματα τῆς Θεοτόκου, καὶ οἱ Πατέρες Λιτανεύοντες ἐν καιρῷ ἀνυχμῆς.

1. Ὁ Σπαιρὸς κατασηλασμένος, ἐν ᾧ τίθεται ἡ Ἁγία Εἰκών.
ὅταν ἡ Λιτανία γίνεταί.

Ο' ὧδ' αὖ τῶ Σαράπης πεμφθεὶς, καὶ μετ' αὐτὸν πλῆθος στρατιωτῶν καὶ τῆς Μονῆς, καὶ ὅτε ἐπλησίασαν, (ὡς τῶ Θαύματος.) μέγας ὑπὸς γέγονεν, ὥστε ὀξείσασθαι πάντας.

σκότος πολὺ ὕψερν, ὥστε καὶ ἐκινδύνευσαν ἐκ τῆς μεγάλης βροχῆς. Τότε γὰρ θαυμάσας καὶ ὁ Σαράπης, ἔδωκεν Ὁσιωτῶν Βασιλικὴν εἰς τὸν Ἑγμένον, ἀντιποδίσας νὰ περὶέρχεται τὴν Νύκτα, λιτανεύων μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος. Καὶ τότε μετὰ πάσαι ἐγένετο.

Τὸ δὲ νεωστὶ συμβῶν ἐν τῇ καταδρομῇ τῷ Βασιλικῷ Σαράπῃ, (ὁ πεκὴρ Πασιᾶς ἐστὶν ὅτος) καὶ ἐν ὧρα θέρης, καθὼς οἱ πάντες γινώσκουσιν, ὡς τῷ Ἡλίου τότε ὄντος ἐπὶ τὸν Λέοντα, πῶς ὁ θαυμάσαι μοι, ὅπως ῥέει μοι τὸ δάκρυον γράφοντι; Ἐπεμπεύ ἐκεῖνος ὁ ἐρασιχρήματος (ὁ υπερίμπασης ἐστὶν ὁ λεγόμενος) τὸν ἀνώτερον τῆς αὐτοῦ ὑπηρετῆς ἐπὶ τὴν Μονὴν, ἀπειλῶν τὰ ἀλέθια. Ἐγὼ δὲ τότε, καὶ τοὶ ἀδελφῶν, πλὴν ποροτροπῇ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀγίῳ Κύρῳ Κυρίῳ Φιλοθέῳ, ἐπορεύθη τὸ ζητεῖν τὸν τῆς Μονῆς Οἰκονόμον, ὃν περ εὐρὼν ἐδήλωσα πάντα τὰ αὐτῷ ἀγνοούμενα, καὶ κλειόμενα ποροεπίμψαμεν ἄνθρωπον, γράψαντες τοῖς ἐν τῇ Μονῇ ὄντιν, ἵνα πρὸς τοῖς ἀλλοῖς, τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα φυλάξωσι μάλιστα εἰς τὴν ἀσπληαίαν, ὅπως ποροεπίμψωμεν, ποροεχόντες καλῶς εἰς πάντα μετὰ ἀκαταπαύστων δεισιπείων. Ἐφέρετο ἔν ἐν ἀσπληαίῳ τινὶ ἡ Ἀγία Εἰκὼν, λιτανεύονταν τῇ Πατέρων μὲ δάκρυα· ἀλλ' ἅμα τῷ περὶ ἡμῶν ἐν τῇ ἀσπληαίῳ, ἐγένοντο βρονταί, καὶ ἀσραπαὶ φοβεραὶ, καὶ παραδόξως Θαύματος! ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀκαταπαύσως, ὥστε καὶ τὴν Κύρῳ ὅλην ἐπύραξαν, καὶ βροχὴν βαρυνταίαν γέγονεν ποσῶτον, ὅσον ἔδεν ἐν χειμῶνι. ὅθεν ἐκ τότε ἐνταυτέρῳ ὡς οἱ ποροεχόντες ἀκαμπτοὶ καὶ σκληροὶ, καὶ μεγάλως ἐδεύοντο οἱ Ἐθνηκοὶ ἄπαντες, χρήμασιν ὀλίγοις μένον ζημιώσαντες καὶ τότε τὴν Μονὴν. Δεῖον δὲ γράψαι καὶ τὸν ὕψερν πυρπολισμὸν τῆς Ἀγίας Μονῆς, καὶ τὸν ἀνάκαισμον αὐτῆς, καὶ ἔτι τέλος ποιῆσαι.

Κατὰ τὸ χιλιεσὸν ἐπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος ἀπὸ Θεωνίας, κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον, ἐπυρπολήθη ἡδὴ τείων ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ἐξ ὀλοκλήρου, (ὅς οἶδα ὅπως,) ὁμῶς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποροστατεύοντος τῷ ἀνῶθεν Οἰκονόμου Κυρ Παρθενοῦ, φυλάξεως αὐτῆς τῆς Ἀγίας Εἰκόνος, ὁμῶς μετὰ τῆς λοιπῶν Εἰκόνων, καὶ ὀλίγων Κειμηλίων. Κατὰ δὲ τὸ χιλιεσὸν ἐπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος, ἀνδοικοδομήθη αὐτῆς διὰ ποροστασίῶν τῆς Θεομήτορος, παρὰ τῷ αὐτῷ Οἰκονόμῳ, ὑπομείναντος τῷ αἰδίδιμου θλίψεως καὶ σενοχωρίας, καὶ κόπης ἐκ ὀλίγης ποσῶτον ἀγαπῆς ποροστατεύει ὁ Ὑπεράγιος Δέσποινα τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν, διατηρῶσα καὶ σκέπασα αὐτήν, καὶ αἰεὶ φροντίζουσα ὑπὲρ αὐτῆς· ὡς καὶ σαφές ἐστι αὐτῇ τῇ Μονῇ ἡ ἰδία Θεοτόκος ἀπέδειξε· μετὰ δὲ τὸν πυρπολισμὸν ἐρχομένην, ἐὼρων μακρόθεν εὐδὸν τῆς Ἐκκλησίας φῶτα φαίνοντα· τλη-

Descriz. del Monast. di Chicco.

H

σιὰ.

σιάζοντες δέ, ἔδεδ' ἐθεώρουν, περὶ μέσον ἀληθῶς σαφές, τῆς Θεοτόκου ἐπισκέψεως πρὸς τὴν Μονὴν τῆς· ὡς καὶ τὸ παρὸν Τροπάειον τῷ δευτέρῳ Κανόνος, ὅπῃ ἐν τῇ τέλει τῆς Βίβλου καποστρώθη, φανεροὶ εἰς τὴν πέμπτην Ὡδὴν.

„Νέον ὦρθε καὶ τότε, τῇ πυρποληθείσῃ Μονῇ Παναμίωμε, φώτα ἐν εὐσήμεσι ἡμερῶν κατὰ νύκτα ἐξάπτοντα, καὶ Γυνὴ ὠραία πεπολιτῶσα τὸν Ναόν σου, λαμπροφόρος τ' ὀφθαλμοῖς οἷς ἠθέλει.“

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐβλεπον οἱ καθ' αὐτοὶ τὸν βίον Πατέρες, Γυναῖκα περιβεβλημένην τὸν ἥλιον, πάνυ ὠραίαν καὶ ὑπέρλαμπρον, περιερχομένην τὴν Μονήν, (ὡς βεβαίῳ τὸ αὐθεν Τροπάειον.) αὐοικητομένη δὲ αὐτὴν ἐκ βάθρων ὁ αἰμυλῆτος, πρῶτον μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ θῶλῃ τρίχορον, εἶτα τὸ Ἡγουμενεῖον πάνυ ὠραίου μετὰ θῶλῃ, ὡς ὁράται νῦν, μετὰ τὴν σειρὰν τῆς αὐῆς, καὶ κατὰ Κελλίῳ, καὶ τὰ πρὸς Νότον Κελλία περὶ ἄρχοντα, πρὸς τότε τοὺς τραπεζαρεῖον, μαγειρεῖον, μαγειρίον, φῆρον, καὶ κελλάρια, ὅμῃ καὶ τὰ πρὸς Ἀνατολὴν ἀποβλέποντα Κελλία. Ὑπέμεινε δὲ ὁ αἰοδῖμος περιεσάσεις, καὶ κινδύνους μεγάλους, ἐπεὶ ἀπαρτίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξαίρηντες ἐγκρεμνίσθη ὁ θῶλος, πλακύνοντας ὑποκάτωθεν καὶ τὰς οἰκόμενες, (ἐκ οἷδα δὲ εἶπε ἀπὸ ἀνεπιτηδεύσεως καὶ κτιστῶν, ἢ διὰ τὴν δειξὴν καὶ ἕτερον Θαύμα ἢ Θεοτόκος·) ὅμως δὲ τῇ δυνάμει καὶ χάριτι τῆς Πανυμνήτης ἀβλαβεῖς ἐτηρηθήσαν, ὡς καὶ τὸ Τροπάειον φανεροὶ τὸ κηρύττει, ὃν καὶ τότε ἐκ τῆς ἑκτῆς Ὡδῆς τῷ αὐθεν Κανόνος.

„Ξεῖνον ὄντας ἐδείχθη, οἱ καταχωνύμενοι ὑπὸ τῷ κτίσματος, τῆς Μονῆς σου Κόρη, ἣν ἐξελέξω Εἰκόνας εἰς οἰκητὴν τῆς Κυριακότητος, σῶσι ἐφάνησαν καὶ ζῶντες, τῇ σῇ χάριτι μόνῃ Πανδαύμασε.“

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ αἰοδίμῳ κύρ' Ἐφραίμ, ὁ θαυμασιὸς ἔπος ἀνὴρ ἀνέγειρεν αὐτοῖς τὴν Ἐκκλησίαν ἔτι περικαλὴ καὶ ὠραία, ὡς νῦν καθοράται, ὑπομένοντας πολλὰς συμφορὰς καὶ ζημίας, ὅπῃ αὐτὸς ἦτον τίς ἐξ ἡμῶν, βεβαίῳ τῇ ἠθέλει παρατηρῆσαι τὸ ἔργον, καὶ σμικρύνῃ τὴν προθυμίαν τῶν. Εἶναι δὲ ἄξια ἐνθυμώσεως καὶ θαυμασμοῦ τῷ Μακαρίῳ τότε αὐτὸς τὰ κατορθώματα· πρῶτον μετὰ ἡ ἀγάπη, ἣν εἶχε πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἢ ἔφασκε εἰς τὰ πνευματικὰ, ἢ γενναϊότης, καὶ μεγαλοψυχία, ἢ ἄκρατος ὑπομονὴ εἰς ἅπαντα τὰ τυχόντα. Μαρτύρομαι δὲ ὅτι ἐκ οἷδον ἔπρον ὡς αὐτὸν, ὥστε ἐὰν ἦτον ἐπὶ τίς ἐξ ἁπαντὸς ἠθέλει μεταστέφῃ τὸν σκοποῦντα, μετὰ τὸν ἐγκρεμνισμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεὶ ἐκ ὀλίγῃ ζημία ἠκολούθησεν· ὑπέμετρος σχεδόν. Αὐτὸς δὲ ὁ αἰμυλῆτος ἅπαντα τῇ Θεοτόκῳ αἰνάζει, ἠρξάτο αὐτοῖς τὰ ἔργα εἰς τὸ κτίξαι, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἢ καὶ συνδραμῶσα ἐβοήθησεν αὐτῶν, διὰ μέσου τῆς φιλοχρίστου, φω-

τίξιστα τότε ἐπαρκεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ λείψαν αὐτῶν τῇ διαίτησιν ἔργον, καὶ ἀνέγειρε τὸν ἔτι περικαλὴ Ναόν, καὶ ἅπαντα τὰ περικαλὴ Κτίρια, τὰ νῦν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ ὁρώμενα· ὅς τις καὶ μετὰ τὴν οἰκοδομήν Ἠγέμενος ἐκρημάτισε, καὶ θαυμάσιος ζήσας, καὶ πολιτιστάμενος, πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, καὶ πολλὰς πρὸς Θεὸν προσευχὰς, διὰ τῆς ἐναρέτων ὑποδεγμάτων καὶ θαυμάσιων πολιτείας αὐτοῦ, αὐταῦτα ἐν Κυρίῳ, εἰς τὸ μετόχιον τῷ ἁγίῳ Δομετίῳ· ἐνταφιάσθης εἰς τὴν Μονήν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, κατὰ τὸ χιλιοσὸν ἐπτακοσίοσδε ἐβδόμηκοσδε ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, κατὰ μῆνα Ἰαννουάριον, καὶ μεταβάς ἀπὸ τῆς προσκαιρῆς ταύτης ζωῆς, εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, τὰ ἀπολαβεῖν παρὰ Θεοῦ διὰ τῆς φεικταίου Μαρίας τὴν ἀντιμιθίαν τῆς μόχθου καὶ ἀγῶνός τῶν, ὡς ὑπὲρ τῆς Μονῆς αὐτῆς λίαν μοχθήσας.

Καὶ ταῦτα μετὰ ἱκανῶν· πάντα γὰρ γράφει ἀδύνατον, ὑπέμετρον ὄντα καὶ ἄπειρα, καὶ μάλιστα ἐν βίᾳ, ὡς τὸ καιρὸς ἔτι με κατεπεύγοντες, διὸ καὶ ὡς ἐτυχὲ γέγραπται, πότε μετ' Ἑλληνικῶς, πότε δὲ ἀπλοῦς, εἰ καὶ πάντα ἀπλοῦς παρεκλήθημεν γράφειν, ἀλλ' ἴσως ὡς ἐγγύς τοῦ ἀρέσκειται καὶ ἡ Ὑπεράγνος Δέσποινα.

Ἐρρώδῃ οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνητε τῶ ταπεινῷ Ἐφραίμ.

ΣΧΟΛΙΟΝ.

ΔΕν εἶναι ἀμφίβολον, ἔτι μὴν ἀπίστευτον εἰς αὐτὸν Χριστιανὸν Ὁρθόδοξον, ὅτι νὰ εὐερίσκειται ἡ χάρις τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τὰς ψυχὰς, καὶ εἰς τὰ σώματα τῶν ἁγίων, ἀμὴ ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Τάφους αὐτῶν, καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας αὐτῶν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τὸν πρῶτον περὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων Λόγον, μετὰ τὸν μέγαν Γρηγόριον, ἔτι γράφοντες· „οἱ δὲ ἅγιοι, καὶ ζῶντες πεπληρωμένοι ἦσαν Πνεύματος ἁγίου, καὶ πελευτησάντων αὐτῶν ἡ Χάρις τῷ ἁγίῳ Πνεύματι ἀνεκφοιτήτως εἴσι, καὶ ταῖς ψυχαῖς, καὶ τοῖς σώμασιν ἐν τοῖς Τάφοις, καὶ τοῖς χαρακτῆρσι, καὶ ταῖς ἁγίαις Εἰκόσιν αὐτῶν, εἰ κατ' ἐσῶν, ἀλλὰ χάριτι, καὶ εὐερίσκει.“ Διὰ τὸ καὶ θαυματουργεῖ ὁ Θεός, καὶ διὰ τῶν Εἰκόνων τῶν, καὶ διὰ τῶν Τάφων τῶν, καὶ διὰ τῶν σωμάτων τῶν· ὥστε κατὰ τὴν βεβαίτητα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ μαρτυρίαν τῶν τῶν μεγάλων δύο Θεῶν Πατέρων, βεβαίῳ τῇ πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἀδιστακτικῶς χωρὶς τινὰ ὑποψίαν, καὶ σύγχυσιν τῷ νοῦς μας, ὅτι ἡ Χάρις τῷ Παναγίῳ Πνεύματι νὰ εὐερίσκειται εἰς τὰ σώματα, εἰς τὰς Τάφους, καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας ὅλων τῶν ἁγίων, καὶ νὰ καμνῇ ὁ Θεὸς διὰ μέσου αὐ-

αὐτῶν θαύματα ἀπερα. Ἡ προσκύνησις, ὅπως γίνεται εἰς τὰς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων ἀπὸ ὅλης ἡμᾶς τῆς Ὁρθοδόξου, δεῖ εἶναι λατρευτική, ἀλλ' εἶναι δουλὴ καὶ τιμητική. Ἡ δὲ προσκύνησις, ὅπως γίνεται εἰς τὴν Θεοτόκον, εἶναι ὑπερδουλὴ· δεῖ εἶναι οὐτε λατρευτική, καθὼς γίνεται εἰς τὸν Θεόν, ὅτε πάλιν εἶναι δουλὴ, καθὼς γίνεται εἰς τὸς Ἁγίους, ἀλλ' εἶναι ὑπερδουλὴ· διότι ἡ Θεοτόκος συνέλαβεν ἐν γαστρὶ αὐτῆς, καὶ ἐγέννησε τὸν Μονογεῆ Τῖόν, καὶ Λόγον τοῦ Προανάρχου Πατρὸς, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀνώτερα πάντων τῶν Ποιημάτων, καὶ πάσης Κτίσεως, καὶ Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ τιμιωτέρα πάντων τῶν Οὐρανίων Νοῶν, ἡ προσκύνησις ὅπως γίνεται πρὸς αὐτήν, λέγεται Ὑπερδουλὴ, διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνης τὴν προσκύνησιν ὅπως κάμνομεν εἰς ὅλην τῆς Ἀγίας, τόσον εἰς τὸς Τάφους αὐτῆς, τόσον εἰς τὰ Σώματα, ὅσον καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας αὐτῆς. Καὶ λοιπὸν, καθὼς εἶπαμεν, αἰσῶς καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας, τὰ Σώματα, καὶ Τάφους τῶν Ἀγίων ὅλων εὐεῖσκειται, καὶ κατοικεῖ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν τῶν δύο Φωσῆραν, λέγω τῶν Δαμασκηνῶν Ἰωάννιν, καὶ τῶν Θεολόγων Γρηγορίων, πόσον μάλλον ἀκόμι πολλοπλάσιον, καὶ πολὺ πεισιόπτερον δεῖ ἡθελε κατοικεῖ, καὶ εὐεῖσκειται ὅλη ἡ πλειότες τῶν Χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλην τὴν Θεομητορικὰς Εἰκόνας τῆς Ἀειπαρθένης Μαρίας; Αὕτη ὅπως ὀνομάζεται Μήτηρ τοῦ Τῖου, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, αὕτη ὅπως λέγεται Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων Θεῶν, Νύμφη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, αὕτη ὅπως ἦτον ἐκλελεγμένη, προφωτισμένη πρὸ καταβολῆς κόσμου διὰ αὐτὸ τὸ Μυστήριον, δηλαδὴ νὰ γεννήσῃ τὸν Τῖόν, καὶ Λόγον τοῦ Προανάρχου Πατρὸς, αὕτη ὅπως ὀνομάσθῃ ἀπὸ τοῦ Ἀναρχοῦ Θεοῦ, πρὸ πσούτης αἰῶνας πρῶτον, Πεισιτέρα Καθαροπάτη, Ἀμωμος, Ἐκλεκτή, Πλησίον, καθὼς εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁγμάτων φαίνεται. ὅλη „Καλὴ ἡ Πλησίον μου, ὅλη Καλὴ, καὶ μῶμος ἐκ ἔσω ἐν σοί. πεισιτέρα μου, νύμφη μου, ἐκλεκτή μου, ἡγάπησά σε ὑπὲρ πάντας τὰς νεανίδας“. καὶ ἄλλα μύρια πολλά, ὅπως ἐὰν ἡθελε τινὰς νὰ τὰ ἀπειθρήσῃ ὅλα εὐ πρὸς εὐ, καὶρός δεῖ ἐξαρχεῖ. Πνεῦμα Ἅγιον ἐπέληθεν εἰς αὐτήν, ὅταν παρὰ τῶν Ἀρχαγγέλων εὐηγγελίσθῃ τὸν Εὐαγγελισμόν. Ὁ Μονογεῆς Τῖος, καὶ Λόγος τοῦ Προανάρχου Πατρὸς, ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὰ πανάχραντα αὐτῆς αἷματα, ἐννεαμηνιαῖος προεξῆλθεν ἀπὸ τὴν Κοιλίαν τῆς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Θεὸς τέλειος, καὶ ἀνθρώπος τέλειος, Θεοῦ ἀνθρώπου ὁμοῦ ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς Σωτὴρ ὀνομαζόμενος. Πῶς λοιπὸν, ἡ αὕτη ὀνομασθεῖσα Κεχαλιτωμένη, καὶ ἐν γυναιξὶν ἀπάσας Εὐλογημένη, νὰ μὴ κατοικεῖ εἰς τὰς Εἰκόνας τῆς, καὶ νὰ μὴ εὐεῖσκειται εἰς αὐτὰς ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Πῶς;

Ο ἄλλος Λογὸς ὁμοφύει τὴν μορφὴν καὶ τὴν εἰκόνα, ἥδ' ἐπὶ ἑξαμηνίᾳ ἔπει,
ἡ χάρις τῆς ἐξ ἐμοῦ τεχνώτορος αἴ μετ' αὐτῆς.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΥ ΜΟΝΗΣ. 61

εἰς τὰς δὲ τῆς Τύχης, καθὼς εἶπαμεν πρότερον, εἰς τὰς Εἰκόνας
ἐκείνων, τὰς καὶ Σώματα νὰ κατοικήῃ ἡ Χάρις τῶ Παναγίου Πνεύ-
ματος, καὶ νὰ καμνῇ ὁ Θεὸς δι' αὐτῆς τῆς Ἀγίας ἀπειρα Σώματα,
καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ὅπου κατοικεῖ παῖ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος
σωματικῶς, εἰς τὰς Εἰκόνας μὲς τῆς αὐτῆς Μητρός τῶ Θεῷ τῇ ὄντι,
μορφώματα καὶ ἐκτυπώματα, νὰ μὴ εὐεσκανται ὅλα τὰ Χαρίσματα
τῶ Παναγίου Πνεύματος, πολὺ περισσότερον διαφορετικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ
σώματα, τίς, καὶ Εἰκόνας ὄντων τῆς Ἀγίας; Βεβαίως, καὶ ποῖος
ἐξηχος, καὶ πλείως τὸ νῦν ὑπερμερὸς, ἡδεῖ τὸ κέντρο; Καὶ λοιπὸν,
εἰ μὴ ἀπλῶς μόνον, εἰς καθεὶ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὅτ' ἡδεῖται ἰστα-
εῖσθαι καθεὶ τυχόν Ζωγράφος, εὐεσκειται ἡ Χάρις τῶ Ἁγίῳ Πνεύμα-
τος, καθὼς καὶ εἰς ὅλων τῆς λοιπῶν Ἀγίων τὰς Εἰκόνας εὐεσκειται
ἡ Χάρις τῶ Παναγίου Πνεύματος, πολλῶ μᾶλλον εἰς ἐκείνην, τὴν ὁ-
ποίαν ὅχι μόνον πῶς τὴν ἰσοῦσεν ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, εἰς τοῦτος
μαθητῆς τῶ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος ἡ ἴδια, τὴν
αὐτὴν Εἰκόνα ἐπερίλαβεν εἰς τὰς Παναχραῖτες Χειράς της, καὶ τὴν
ἐκράτησεν ὡς ἱκανὴν, καὶ τὴν ἐδωρήθη ὡς ἐπὶ πᾶσι, καὶ ἀρμόδιος,
καὶ ἐκτείνασα τὰς Θεοφειγῆς Ὁφθαλμούς της πρὸς αὐτήν, ἐκφώνησεν
ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα λόγια, τὰ, ἡ Χάρις τῶ ἐξ ἐμοῦ Τεχνώ-
τορος νὰ εἶναι μετ' αὐτῆς. Δὲ ἀμφιβάλλει τις εἰς τὸτο, λέγει-
σιν οἱ δοκίμοι τοῦ κόσμου τότε, οἱ ἡπατημέσοι, καὶ μαρτοὶ κατὰ
τὸν Ἀπόστολον, εἰς τὴν Σοφίαν τῶ κόσμου τῶ αἰῶνος τότε, δὲ εἶναι
ἀμφιβολία λέγουσιν οἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι, ὅτι νὰ εὐεσκειται ἡ
Χάρις τῶ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τὰς Εἰκόνας τῆς Ἀγίας,
πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν τῆς Θεοτόκου, λοιπὸν, ποῖα εἶναι ἡ αἰτία, ὅ-
τ' ἀπορεῖς σαφέστατε φίλε τῶ αἰῶνος τότε; ποῖον τὸ ἐρώτημα, ὅ-
τ' ἀμφιβάλλεις, καὶ μὲ διαγμὸν πολὺν, συλλογισμὸς φέρεις εἰς τὸν
ἐαυτὸν σου; εἰπέ. Ἡ ἀμφιβολία μου εἶναι, λέγει, διὰ τὸ πρόσωπον
τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ὅτ' ἡδεῖται τὴν θεωρεῖ κατ' εἰς τὸτο μὲ ταράτ-
τει, καὶ μὲ συγχίζει, καὶ ἀμφιβάλλω, διαζῶ, καὶ ἀπιστῶ. Βεβαί-
ως τῆς ἀδελφότητος, καὶ ἀπιστίας! φύ της ἀδιακρίτου διαδέσσεως! της μα-
ρᾶς, καὶ ἀσάτου ἀποφάσεως! ἀκυστον ἀνδρῶτε, καὶ μὴ γίνεαι ἐρευνητῆς
Μυσηίων τῶ Θεῷ, τῶ ὅποις ἡ ἀπειρος Σοφία, καὶ ἡ Πρόνοια ἡ Θεῷ-
κή, κατὰ καιρὸς οἰκονομεῖ τὰ πάντα διὰ τὴν τὴν πολλῶν σωτηρίαν,
καὶ ὠφέλειαν. Ἐδίδωκεν ὁ Παῦλος εἰς καιρὸν, κατὰ ζήλον τῆς Ἰου-
δαϊκῆς Ὁρητικῆς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Χριστοῦ, καὶ ἦτον διωρισμένος
νὰ ὑπάρῃ εἰς τὴν Δαμασκόν, νὰ παιδεύσῃ ὅσους εὖρη Χριστιανούς,
τὸν ὅποιον ἐδίδωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὸν δρόμον ὁ-
μῶς πηγαυόμενος, ἀκῆς οὐρανόθεν μίαν φωνήν, καὶ γίνεται ἱερατικός
καὶ

καὶ λέγει ἡ φωνὴ πρὸς αὐτὸν, Σαὺλ, Σαὺλ τί με διώκεις; Ἀποκρί-
νεται ὁ Παῦλος, με φόβον, καὶ τρόμον λέγωντας· καὶ ποῖος εἶσαι ἐ-
γώ, ὅπως ἐγὼ σὲ διώκω, ποῖος εἶσαι εἰπέ μοι; τίς ἐγὼ Κύριε; Λέγει
ἡ φωνή, πρὸς αὐτόν· ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις. Ἀκούσας λοι-
πὸν σὺ εἰς οἱ ἐρευνῶνται, καὶ περιέρχονται· ἡ φωνὴ ἐκείνη οὐκ ἐλάλησε
πρὸς τὸν Παῦλον ἦτον φωνὴ Θεοῦ, ὅπως θέλει νὰ εἰπῇ πῶς ἦτον ὁ
Θεὸς ὁ ἴδιος. Λοιπὸν διατὶ ἐλαλήθη ἐκείνη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὅσα τοῦ
Παύλου; βέβαια διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ Παῦλος, καὶ νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὸν
στοχασμὸν ἐκεῖνον, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τῶν, εἰς τὸ νὰ καταδιώκῃ
τὸς Χριστιανούς. Καὶ λοιπὸν δὲν ἦτον καλλίτερον νὰ ἔλεγε ἐκείνη ἡ
φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον, αὐτὸς νὰ εἰπῇ ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃν σὺ διώ-
κεις, νὰ ἔλεγε ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς ὃν σὺ διώκεις; βέβαια, μὴ φαίνε-
ται πῶς τὸτο ἤθελε δώσῃ πρὸς τὸν Παῦλον περισσώτερον φόβον, καὶ
τρόμον· διότι ἄλλο εἶναι τὸ, ἐγὼ εἰμὶ Θεός, καὶ ἄλλο τὸ ἐγὼ εἰμὶ
Ἰησοῦς. Διατὶ λοιπὸν δὲν εἶπε τοιούτης λογῆς ἡ φωνή; διότι τοῦτο
εἶναι Πρόνοια Θεοῦ, ὡς αὐθραπε. Πρόνοια Θεοῦ εἶναι τὸτο, καὶ ἐγγὺς
οἰκονομικῶς, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν Παῦλον ὁ Θεός. Νὰ τὸν χάσῃ ὁ
Θεός; καὶ πῶς ἤθελε τὸν χάσῃ; πῶς; ἄκυσον. Ἐὰν ἤθελεν εἰπῇ ἡ
φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός ὃν σὺ διώκεις, ἤθελε
στοχασθῇ ὁ Παῦλος νὰ εἰπῇ ὅτι ἐγὼ Θεὸν δὲν διώκω, ἀλλὰ διώκω
Ἰησοῦν Ναζωραῖον, καὶ ὅπως ἤθελε πάλιν ἀκολουθῇ τὸν δρόμον τῶν, καὶ
νὰ μὴ αἰδανθῇ παντελῶς τὸ πταίσματά τῶν. Διὰ τὸτο ὡς ἤκυσεν, ὅτι
ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις, ἐδῶς ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν ὁ Παῦ-
λος, καὶ ἔκραξε λέγωντας· Κύριε τί με θέλεις ποιῆσαι; καὶ κατηχη-
θεὶς ἀπὸ τὴν θέαν ἐκείνη φωνὴν τὸ τί νὰ κάμῃ, ἐγνώρισε τὸ με-
γάλον πταίσμουν ὅπως ἔκαμε, καὶ πηλαινόμενος εἰς τὴν Δαμασκόν,
καὶ βαπτισθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ἀνανίαν, ἐκήρυκε τὸν Χριστὸν
παρήρσιαν Θεὸν ἀληθινὸν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων, καὶ
πέποιτας λογῆς ἐγίνε Σκευὸς Ἐκλογῆς. Ἐγνώρισας τώρα Πρόνοιαν, καὶ
κηδεμονίαν Θεοῦ αὐθραπε, ἐκατάλαβες Οἰκονομίαν Θεοῦ, πῶς πάντοτε
προνοεῖ ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶ-
σι; κατὰ καιροὺς οἰκονομεῖ ὁ Θεός, καὶ προνοεῖ ὅλον τὸ πᾶν καθὼς
γνωρίζει, καὶ ἡξεύρετ ἡ Πρόνοιά τῶν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν καθ' ἑνὸς ἀν-
θρώπων, με διαφόρους τρόπους ὅπως γνωρίζει ἡ παντοφύλαξ τῶν Πρόνοιαν,
καὶ κηδεμονίαν.

Ἰσοῦσεν ὁ Ἀπόστολος Λυκάς λοιπὸν τὰς τρεῖς Εἰκόνας τῆς Θεο-
τόκου, καὶ τὴν μεν πρώτην χωρὶς τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς,
ἥτις καὶ Ἐλεῖσα ὀνομάζεται, πρὸς τὸν ὅποιον Ἀπόστολον Λυκάς προ-
σεκύρισε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὰς σαῦιδας, καθὼς γράφει ὁ
Συγ-

Συγγραφεὺς, αὐτὴν πράξει, καὶ θεωρεῖ ἀρετὴν κικουμένην, Συμεὼν
τὸνομα· τὴν ὁποίαν ἀφ' ἧς τὴν ἐφορῶντα ὁ Ἀπόστολος μετέπειτα ὁ-
ταν τὴν ἰσοῦσεν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀνεδίδωκε ὑπ' αὐτῆς, ὡς αὐτὸς
τὴν ἰσοῦσεν δίχως τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Λαβὼν οὖν
θάμβος ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς τὸτο, ὅτι ἐφαίνετο τὰς ἀρετὰς εἰς τὴν
Μητροπάρθενον νὰ ἰσοῦσεν ὁ χαρακτὴρ τῆς Προσώπου αὐτῆς, τὴν
τὸν ἤλεγχε διατὶ δὲν ἰστέλει νὰ κρατῇ καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς
Τιὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἀναχωρήσας μὲ χαρὰν πολλήν, καὶ πόθον
ἀπλετον, ἰσοῦσεν τὴν δευτέραν Εἰκόνα, ἔχουσα τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς
ἀεῖσερα, καὶ προσφέρων πάλιν καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἡ ὁποία
ὀνομάζεται Ὁδηγήτρια, τὸν ἤλεγχε καὶ τότε ἡ Θεοτόκος λέγουσα,
ὅτι ἐγὼ ἐγεύνησα τὸν Τιόν, καὶ Λόγον τὸ Προανάρχον Πατρός, αὐτοῦ
σποράς ἀνδρὸς, καὶ μέναισα Παρθένος, ἔπεσον αὐτὸν, πῶς λοιπὸν εἶ-
ναι ὡς ἔπον νὰ τὸν κρατῶ ὡς Βρέφος εἰς τὰς χεῖράς μου ἀπὸ τὸ ἀει-
σερόν; Δυσαρεσθῆσα καὶ εἰς τὸτο ἡ Πανάγνος Δέσποινα, ἀπέβαλε
τὸν αὐτὸν Ἀπόστολον ἀπέμωροδύτης· καὶ ὅπως ἀναχωρήσας ὁ Λυ-
κάς ἀπὸ τὴν Θεοτόκον, μὲ μεγάλην σπῆδον, καὶ ἐπιμέλειαν ἰστέλει
ταύτην τὴν τρίτην, τὴν ἔχουσαν τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς δεξιὰς, ἥτις καὶ
Ἐλεῖσα ὀνομάζεται. καὶ προσφέρων ταύτην μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Θεο-
τόκον, καὶ ἰδοὺσα, καὶ αὐὰ χεῖρας λαβέτα ἡ Πανάγνος Δέσποινα, ζη-
τήσασα δὲ καὶ τὰς ἄλλας δύο, καὶ ἰδοὺσα κατέναντι αὐτῆς αὐτῆς
τὰς δύο ἐκεῖνας, καὶ τὴν τρίτην ἔχουσα εἰς τὰς Χεῖρας αὐτῆς, καὶ
κύπτας ἀκρίβως θεωρήσασα, καὶ ἐκφωνήσασα εἶπε τὸ, ἡ Χάρις τῶν
ἐξ ἐμῶν Τεχθέντων νὰ εἶναι μὲ αὐτάς· ὥστε οὕτως ταύτην τὴν
τρίτην, ἔλαβεν εἰς τὰς Παναχράντες Χεῖρας τῆς ἡ Θεοτόκος, καὶ ἰδοὺ-
σα καὶ θεωρήσασα, καὶ τὸς Θεολαμπῆς Ὁφθαλμοῦ αὐτῆς πρὸς αὐ-
τὴν ἀναιτίνασα, καὶ Μητρικὴν Χάριν ζητήσασα παρὰ τῆς Μονογενῆς
αὐτῆς Τιῆς, καὶ χαλεπώσασα ταύτας μετὰ τὰ λόγια ἀπερ εἶπε, ἀπέ-
δωκεν αὐτάς τῃ Ἀποστόλῃ, καὶ Εὐαγγελιστῇ Λυκᾷ. Τώρα λοιπὸν τί
πλέον ἔμεινε; ἔμεινε καμμία ἀμφιβολία;

Καλὰ, λέγει ὁ Φιλόσοφος τὸ αἰῶνος τότε, καλὰ, αὐτὴ ἡ Ἁγία
Εἰκὼν ὅταν ἐπῆγε εἰς Αἴγυπτον, εἰς Ἀττάλειαν, μάλιστα ὅταν
αἰχμαλωτίσθη ὁ Στόλος ὁ Βασιλικός, ἦτον καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγία Εἰκὼν
εἰς τὸ πλεῦσιμον τῶν σόλων ἐκείνῃ, καὶ δὲν ἦτον τότε τὸ Πανάγιον Πρό-
σωπον τῆς Ἁγίας Εἰκόνης ἀσχεπές; ἀναμφιβόλως ὅπως ἔχει. καὶ πάλιν,
ὅταν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον πόσους χρόνους ὅτις εὐερίσθη
δὲν ἦτον ἀσχεπές; βεβαίως. ὁρῶς, ἔφη. καὶ λοιπὸν διὰ τί τῶ-
ρα δὲν θέλει νὰ δεῖξῃ τὴν Θεάν τῆς, ὡς καὶ πρότερον εἰς ὅλας; Τὸτο
εἶναι Πρόνοια Θεοῦ αὐθραπε, καὶ κηδεμονία· τὴν εἶναι Οἰκονομία
Θεοῦ,

Θεὸς, διὰ κάποια τέλη ὅπως ὁ Θεὸς προνοεῖ, καὶ ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν· καὶ ὅχι μόνον ὅταν ἦτον εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, ἦτον ἀσκεπής αὐτὴ ἡ Ἁγία Εἰκὼν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὅταν εἰς τὰς χιλίους πεντακοσίας ἐβδομήκοντα ἐπτά, μετὰ τὴν ἡμετέραν Ὀθωμανὴν κυριαρχίαν, ἐξ χρόνου ἐβδωμήκοντα ἐπτά, μετὰ τὴν ἡμετέραν Ὀθωμανὴν κυριαρχίαν, ἐξ χρόνου ὑπερονέκοσμήθη, καὶ ὁ κοσμήσας αὐτὴν βέβαια ἐθεώρη καὶ τὴν Θεῶν ἡμετέραν ἐκοσμήθη, καὶ τὸ Χριστὸν ὁμοίως τὸ Ἅγιον Πρόσωπον· πλὴν τὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ Χριστοῦ ὁμοίως τὸ Ἅγιον Πρόσωπον· πλὴν τὰ νῦν εἶναι ἀθέατος τοῖς πᾶσιν, ὥσπερ ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ αὐαν καλύψωσι τὴν σκέπην, ἐν ἧ κεκαλυμμένην ἔχουσι τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, βαρέως ἐπαιδεύθησαν ἀπὸ τὴν ὑπεράγαν Μητέρα τὸ Θεῶν, καθὼς εἶναι περιγεγραμμένον εἰς τὴν Περιγραφὴν, μετὰ ὅλον ὅπως ἐκεῖνοι ὅπως ἔκαμαν τὴν δοκιμὴν ἦτον ἄνδρες ἐνάρετοι, καὶ τὸ Θεῶν ἄνθρωποι· καὶ τὸτο Πρόνοια Θεῶν ἄνθρωπε, καὶ κηδεμονία πρὸς ἡμᾶς, εἰς τὰς ἐσχάτας καιρὸς τότε, καὶ ἀδελφές, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀγάπη ἀπὸ ἡμᾶς ἐφυγήθη, κατὰ τὸν Ἀπόστολον· τὸ κακὸν αὐξήσεται, ἡ ἀμαρτία ἐβασίλευσε, τὰ Θεῶν ἐκαταφρονήθησαν, ἡ εὐλάβεια ἀπὸ ἡμᾶς ἀποσοβήθη, τὰ θαύματα κατηγορεύονται, τὰ Μυστήρια ἐμπαίζονται, τὰ πάντα ἐν ἀμελείᾳ, καὶ τὰ τὸ Κόσμος ὅλα κοσμεῦνται, διὰ τὸτο καὶ ὁ Θεὸς προνοῶντας, ὠκνόμησε τοιῷ τρόπῳ, διὰ νὰ μὴ καταφρονήσῃ ἀπὸ πολλοὺς αὐτολαβεῖς ἡ Ἁγία Εἰκὼν τῆς Μητρός του, καὶ οὕτως ἤθελε κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, καὶ παιδεύσῃ τὰς πολλὰς ἐκείνους, νὰ ἀπολεσθῶσιν.

Εἰς τὰς ἀρχαῖας καιρὸς, καθὼς μᾶς φανερώουσιν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἱστορίαι, ὅταν τὸ κήρυγμα τῆς Εὐαγγελίας ἀπλώνετο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἦτον οἱ τότε πιστεύσαντες μετὰ μίαν εὐθερίαν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ μετὰ εὐὰ διακαὴ ζήλον, πρὸς τὸν ὅλον εἰς τὰς ἀγῶνας, χαρήμενοι ἔτρεχον εἰς τὰς κολασήνας, καὶ βασανιστήρια ὅπως τὰς ἔκαμαν οἱ τύραννοι Βασιλεῖς, διὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, καὶ νὰ δυσδιάσωσιν εἰς τὰ εἶδωλα, ὅπως ἐπροσκυνῶσαν ἐκεῖνοι· τινὰς δὲν ἦτον τότε πρὸς τὴν Εὐσεβὲς Πίστεως, ἐδεύας ἀρνητὴς τῆς Χρῆστος· ὅλοι πρὸς τὸν Χριστόν, ὅλοι εὐθεριοί, ὅλοι σύμφωνοι, μετὰ μίαν γνώμην, καὶ ψυχὴν, καὶ καρδίαν ἔτρεχον εἰς τὸν Ἀγῶνα τῆς Μαρτυρίας, συναλείζονταν εἰς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ποῖος ἀπὸ αὐτῶν νὰ προλάβῃ, νὰ τρέξῃ ἐμπρὸς, νὰ δοκιμάσῃ περὶ ὅτις κολασήνας, καὶ βασανιστήρια. Ὁ Οὐρανὸς ἐγέμισεν ἀπὸ Ψυχῶν Μαρτύρων, καὶ βλέπωντας ὁ Θεὸς τὴν προθυμίαν, καὶ διακαὴ ἔρωτα αὐτῶν, δὲν ἐμπόδιζε τὴν ὁμότητα τῶν τυράνων, ἀλλ' ὅπως ἔφικε νὰ κάμωσιν ἅπαντα κολασήνας, καὶ θανάτους κατὰ τὰς Χρῆστος, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀνδρεία, καὶ μεγαλοφυΐα τῆς ἀληθινῆς Στρατιωτικῆς, καὶ πιστῶν τε δούλων· καθὼς αὐαν γινώσκωμεν καθεκάστην εἰς τὰ Μηνολόγια, καὶ εἰς τὸν Συναξαριστήν.

Τῆς

Τῆς ὁμοῦς ἀφ' ἧς ἐψυχράθη ἡ ἀγάπη τῆς Πίστεως ἀπὸ πολλοῦ, χεδὸν καὶ ἀπὸ ὅλων, κατὰ τὸν Ἱεροφάντην Δαβὶδ, ὅπως λέγει, "πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρεώθησαν ἕκ ἐξ ἐως ἐως" τὰ ὠκνόμησεν ὁ Προνοητὴς Θεός, καὶ ἔπαυεν ὁ διωγμὸς ἔως ἀπὸ τῶν τυράνων τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπως ἔκαμαν κατὰ τῆς Χρῆστος, καὶ διατί, διὰ τὴν προθυμίαν ἀγάπης δὲν ἦτον· τὰ πνευματικὰ ὅλα ἀποσοβήθησαν, οἱ ἄνθρωποι ἐγίναν σάρκες· ἐδεῖς ὁ συνίων τὸ καλόν, διὰ τὸτο ἔπαυεν ὁ διωγμὸς, καὶ τὰ Στέφανον καὶ Μαρτύρων ἐμπόδιζον, καὶ τὰ ὅλα εἶναι Πρόνοια Θεῶν, καὶ φιλανθρωποσύνη Οἰκονομία, διὰ τὸτο δὲν ἤθελε παύσῃ ὁ διωγμὸς, κατὰ τὴν ψυχρότητα τῆς ἀνθρώπων, ὅπως εἶχον εἰς τὴν Εὐσέβειαν, καὶ κατὰ τὴν δειλίαν, καὶ μικροφυΐαν ὅπως ἐδειχνον οἱ μετγενέστεροι εἰς τὰς Μαρτύριας, ἀνάγκη ἦτον τότε, ὅχι ὁ Οὐρανὸς νὰ ὑποδεχθῇ Μάρτυρας νὰ στεφανώσῃ, ἀλλ' ὁ Θεός, νὰ γεμώσῃ ἀπὸ ψυχῶν Χρῆστος. Εἶδες τώρα Πρόνοια Θεῶν; Τοιῆς λογῆς ὠκνόμησε καὶ τώρα ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ἀχραντὸν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ Τίμιόν της Πρόσωπον· εὐὰ μὲν, διὰ νὰ ἐξέχῃ, καὶ νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἱσορηθείσας ἄλλας Εἰκόνας τῆς ἐπιλοίπων Ζωγράφων, ὅπως χεδὸν καθεὶς Ζωγράφος ἱστορεῖ ἀπλῶς. ἄλλο δὲ, διὰ νὰ σώζεται ἡ Εὐλάβεια πάντων τῶν Χρῆστος, ἀπὸ τῆς ἀπειρίας, καὶ παντοπνίας, πρὸς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ μὴ πλησιάζῃ ὁ τυχὼν ἀπλῶς, καὶ νὰ ἀσπάζεταιται ταύτην καθὼς τύχη, καὶ ὅποτε θέλῃ, λερωμένος, μεθυσμένος, καὶ φαγμένος, καὶ ποτισμένος οἶνον ὡραν θέλῃ, χρεῖς διάκειται, καὶ δοκιμὴν τῆς συνειδήσεώς τε, ὡς τάχα Εὐλαβείας ζήλον δεικνύοντες, ἀλλ' ὁ κατ' ἐπίγνωσιν ὁ ζήλος αὐτῶν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἰτία, καὶ ἄλλα παρόμοια εἶναι ὅτι δὲν θέλει ἡ Θεοτόκος νὰ βλέπῃ ὁ τυχὼν τὸ ἐκτύπωμα τῆς Προσώπου της εἰς τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, διὰ τὸτο εὐὰ εἰς τοιαύτην Κεχαιρωμένην παρὰ Θεῶν Εἰκόνα ὁ κατ' εἰς ἡθελε πλησιάζῃ ἀπλῶς μόνον ὡς τύχη χρεῖς σκέψιν, καθεὶς καιρὸν, καὶ ὡραν ὅποτε βέλονται οἱ ἄνθρωποι, τί ἀκαλεσθεῖ νὰ γίνῃ; βέβαια ἡθελον καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα νὰ ἔχουσι τοῖς τὸν σέβας οἱ ἄνθρωποι, οἷον ἔχουσι καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀπλῶς Ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ὥτως ἡθελον παύσῃ τὰ θαύματα πλέον, νὰ μὴ κάμῃ θαύματα ποσῶς ἡ Ἁγία Εἰκὼν· διὰ τὸτο τὰ Θεῶν, λέγει ὁ Θεὸς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὅταν Θεοδῶς, ἦγεν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῶν Θεῶν δὲν τιμῶνται, ἐδεῖαν ἐνέργειαν Θεῶν ἀποτελεῖται θαυμάτων, καὶ ὥτως ἡθελον ἐμπόδιζῃ μύρια καλά, ὅπως τώρα καθεκάστην γίνονται, ἅπαντα, καὶ ἀναείδηται, εἰς λωλές, κοιλὰς, καὶ εἰς διαφόρους αἰσάτους ἀδελφείας, καὶ πάθη αἰνίατα, πόσον ὥς ἀδυνατεῖ ἡ

γλῶσσ.

Descriz. del Monast. di Chicco.

I

γλώσσα τῶ ἀνθρώπῳ νὰ τὰ διηγήθῃ. Ἐπειτα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι συνηθίσωσι μὲ τὴν συνηθὴν Θεωρίαν, πολλὰς φορὰς κάμνοντες εὖα παράγμα, ὅποιον καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνο, τότε ἡ συνηθεία τὸς κάμνει νὰ καταφρονῶσιν ἐκεῖνο τὸ ἔργον, καθὼς μὲ τὴν δοκιμὴν τὸ βλέπομεν καθεαυτὴν. Καὶ λοιπὸν ὅταν οἱ ἄνθρωποι συχνάκις, καθὼς εἶπαμεν, ἡδελαν πλησιάσῃ, εἰς ταύτην τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μὲ τὴν πολυκαίρειαν, καὶ ἐκ συνηθείας νὰ θεωρῶσι, καὶ νὰ ἀπαυξάνονται καθὼς τυγχῇ, ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ ἡδελαν παύσῃ τὰ θαύματα, καὶ νὰ ἐπαρῇσιν ἀπὸ τὰ πάντα καλὰ, ἡδελαν ἡδὲ καὶ τὸτο. Τὸ ποῖον; ἡδελαν κινήσῃ ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, καὶ ἀγανάκτησιν, νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκεῖνους τὸς πολυμήτας, καὶ ἀδιαλείπας, νὰ σείλῃ παιδείαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὅπως ἡδελαν γίνῃ βλάβη ἐκ ὀλίγῃ, καὶ ὠφέλεια ἐδὲ μία, καθὼς εὖα καιρὸν ἐπῆραν οἱ Πατέρες, καὶ εὗρον ἄνδρα τινὰ, ἔξω τῶ Ναοῦ δηλωμαυῖντα μετὰ γυναικὸς, καὶ εὗρον καὶ τὸς δύο καταξήρους, καὶ ἐκ ἐδυνήθησαν εἰς τὸ νὰ τὸς ἀποχωρίσωσι, καὶ ἔμειναν ὅπως μεμιγμένοι καὶ ἐτάφησαν. Ὁμοίως πάλιν, ἄνδρα τινὰ Σοδομίτην μὲ παῖδα τινὰ, ὅπῃ κάμνοντες τὴν ἀμαρτίαν, ἔμειναν ὅπως μεμιγμένοι καὶ οἱ δύο, καὶ ἄλλα πολλὰ μύρια τοιαῦτα. Φθαίνει μόνον τὸτο πρὸς τὴν Ἀγίαν αὐτὴν Εἰκόνα, ὅτι εἶναι χιλίων ἐπτακοσίων τετράκοντα χρόνων ζωγραφία, καὶ κανεὶα σημεῖον σήφειος δὲ ἔχει ἀπαύτης, ὅτε μὴν δείξῃν τινὰ ἔχει, μάλιστα δὲ δύναται τινὰς νὰ καταλάβῃ τὸ εἶδος πράγματος εἶναι, καὶ ὅπῃ δὲν βάζῃς τὸ μαχαίρι νὰ ἀκουμπήσῃ καὶ γλυστῇ· καὶ πάλιν, πολλὰκις θέλῃς νὰ τὴν μεταποτίσωσιν εἰς ἄλλο μέρος, καὶ ὅταν δὲν ἀρέσκειται ἡ χάρις τῆς, δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Μετὰ τὸν πυρπολισμὸν τὸν τρίτον τῶρα ὕστερον ὅπῃ ἐγίνῃ, ἡδελαν νὰ τὴν ὑπάχωσιν εἰς ἄλλο μέρος, διὰ τὴν τραχύτητα τῶ τόπου, ὅπῃ εἶναι Ὀρη μεγάλα, καὶ Βουνὰ σκληρότατα, καὶ εἶναι δύσκολος πολλὰ ἡ ὁδοποιεῖα, καὶ ἐπλησιάσαν νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, εἰς τὴν Βασιλικὴν ὅπῃ ἦτον, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν παντελῶς· δεήσεις, καὶ ἰκεσίας ποιοῦντες μετὰ εὐχῶν, μόλις κατέπαυσαν τὴν βροχὴν, ὅπου ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν ῥαχδαία ποταμὴν. Καὶ τίς δύναται νὰ ἀπαλειψῇ τὴν εὐχὴν ὅτι τὰ ὅσα γίνονται εἰς Ἑδνικὰς, καὶ Ἐπεροδόξας; ἐγνώρισες τῶρα ὁ πολλὰ πειλέργος ἐσὺ, καὶ ἐρευνητὴς ἦλ' ἀποκρύφῃς τῶ Θεοῦ, καὶ ἐρωτᾷς διατί δὲν φαίνεται ἡ Θεὰ τῶ Προσώπου τῆς Ἀγίας Εἰκόνας; τὸτο εἶναι Πρόνοια Θεᾶ, διὰ τὰ αἴτια ὅπῃ πορεύομεν, μὲ ὅλον τὸτο δὲν ἐμποδίζῃν τινὰ οἱ Πατέρες νὰ πλησιάσῃ, καὶ νὰ ἀυξήσῃ τὴν σκέπην, καὶ νὰ ἰδῇ, πλὴν ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω.

Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐπτακοσιοστὸν ἐβδομηκοστὸν ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ,

58, εὐλαβὴς τῶς Ἱερομόναχος, Ῥόδιος, αὐτὸς ἐκλόγιμος, Ἰωάννης τὸ νομα, ἐξ Ἱερουσαλὴμ καταβάντων εἰς Κύπρον, καὶ ἰδὼν εἰς τὴν Μονὴν τῶ Κύκκου, χάριν πορευομένης, ἐζητήσεν ὅτι νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐγκλειστος εὐλαβείας χάριν· οἱ δὲ Πατέρες, ὡσαύτῃ δὲν εἶχον τοιαύτην συνηθείαν, δὲν ἐσυγκαταίνεσαν εἰς τὸτο. Ὁ δὲ Ἰωάννης θερμῶς δέόμενος, καὶ παρακαλῶν ἐδίετο ὅτι νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ μείνῃ μίαν νύκτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνος. Τέλος ὅμως συγκαταίνουσιν, τὸν ἀφῆσαν· αὐτὸς δὲ, ἀπολαύσας τοῦ ποθυμίου, κατὰ τὸ αἵτημά τε, καὶ μείνας μόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ἤρξατο πορευομένης· εἶχε δὲ καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἑως δέκα, ἢ καὶ δεκαπέντε κηρία διὰ τὴν ἀγάνωσιν τὴν Ἀκολουθίαν τε, τὰ ὅποια τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ Μανναλίον, ὅπῃ ἦτον αὐτικὸς τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἤρξατο μετ' εὐλαβείας τὸς Οἶκους τῆς Θεοτόκης ἀναγνώσασθαι· εἶτα δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν Παράκλησιν. Πληρωθείσης δὲ ταύτης, ἤρξατο καὶ τὴν ἄλλην Παράκλησιν· πληρωθείσης ἐν καὶ ταύτης, ἤρξατο πίπτειν εἰς τὴν γῆν, καὶ μετανίζεν· πίπτων δὲ, καὶ ἐγερόμενος, καὶ μετανίζων, καὶ ἐκ τῶ κόπῃ ἀποκαμῶν, ἤρξατο διαλογίζεσθαι ἐν αὐτῷ· ἰκανὴ δ' ὦραν διαλογιζόμενος, (ἦσαν δ' ἄνθρωποι δύο, πρὸς αὐτὸν παρὰ τῶ Ἠγμενοῦ κερυμμένοι εὐδον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὸπον ἀπόκρυφον, καὶ ἐώραν αὐτὸν παρατηρῶντες τί μέλλει ποιῆσαι.) πλησιάσας τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτῶ εἰς τὴν σκέπην, ἐν ᾗ ἦν κεκαλυμμένη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, τοῦ ἀνακαλύψαι αὐτήν, ὃ τῶ θαύματος! βαβαὶ τὰ παραδόξῃ παράγματος! φεῦ, καὶ πῶς ἀδακρυτὶ διηγήσομαι τὸ γεγονός; ἐξαίφνης λαύρα τίς λεπτοτάτη, διεξελθῶσα ἐκ τῆς μικρᾶς θυρίδος ἐκείνης, καὶ εἰς τὸ πρὸς ὄψωπον τῶ ἀνδρὸς διαδοθεῖσα, σπείρεις δὲ καὶ ὁ τὸπος ἐν ᾧ ἦσαν, καὶ ἐπιστρέψας τὸ πρὸς ὄψωπον αὐτῶ ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ Μανναλίον, βλέπει ὅτι τὰ κηρία ὅπου ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ πλαγίως, τὰ ὅποια εἶχε διὰ τὴν ἀγάνωσιν τὴν Ἀκολουθίαν τε, εὐδὺς ἀναφανέσκειν, καὶ ἔκαον. Τὸτο βλέπων ὁ αὐτὸς παραδόξως, καὶ ἀμνηχανὴς γενόμενος τὸ, τί πράξαι ἐκ εἶχεν, εἰμὴ Παναγία Θεοτόκε μεγαλοφάνως βοήσας, καὶ πεινὶς πτωχὸν ἔκετο ἀλλalos. ἰλθόντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ παρὰ τῶ Ἠγμενοῦ διαειδυότες, λελθόντες εἰς τὸ φυλάττειν αὐτὸν, καὶ προσέχων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἰδόντες κείμενον ὅπως ὡς ἡμιθανὴ γενόμενον, ἤγειραν αὐτὸν, καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἐξώσαντες, καὶ ἑσσαντες, μετ' ἰκανὴν ὥραν ἡρώτων αὐτῶ, τί ἦτον τὸ συμβαῖν, ὅπῃ ἔαθεν; Ἐνθὺς ὡν ἐν ὁ Ἰωάννης, ἀπεστὶ τῶ ἦτον τὸ συμβαῖν, ὅπῃ ἔαθεν; Ἐνθὺς ὡν ἐν ὁ Ἰωάννης, ἀπεστὶ τῶ ὁμματι εὐρα αὐτὸς, μηδὲν δυνάμενος λαλεῖν· εἰδὲς μάλιστα, ἔγνω τὸ γεγονός ἐκ τῆς Πατέρων, ἦν γὰρ ὡρα πᾶρτη τῆς νυκτός. Ἀνα-

νίψας ἐν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς, ἐπειδὴ εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐκεῖτο ἐμφοροῦεν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, ἐκρουσαν τὸ σίμαντρον τὰ ἀναγνώσασθαι τὸν Ὅρθρον, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, ἠρώτησαν αὐτὸν ἐξηκριβομενός, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς τὸ συμβαῖν, ὅπερ ἔπαθε, καὶ ἑώρακε. Δοξάσαντες δὲ τὴν Θεοτόκον ἅπαντες τὴν ταπεινότητα μεγαλεῖα πεποιηκῶν, διὰ τῆς Χαριτοβρύτης αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ἀπέλυσαν αὐτὸν λέγοντες, ὑπάγε Πάτερ ἐν εἰρήνῃ, καὶ διηγοῦ ὅσα πε ἑώρακας, καὶ πάχων ἰδοκίμασας.

Βλέπετε, ἀνδρες περὶ ἐργοί, καὶ ὑπερόπται τῆς ἀπορρήτων φαραγμάτων; οἶδας, οἱ ἐρευνηταί, καὶ ἐξετάσαι τῆς τῶ Θεῷ Προνοῶν, οἱ λέγοντες τὸ πῶς, καὶ ἐκεῖνο πῶς; πῶς; ἔκ οἶδας πῶς; ὑπὲρ τὸ πῶς, σὲ ἀποκρίνεται ὁ Χρυσορρήμων Διδάσκαλος. ὑπὲρ τὸ πῶς πάντα τὰ τῶ Θεῷ. φωνοεῖ γὰρ ὁ Πάσσοφος πάντα, ὡς ἡ Θεὰ Βούλησις αὐτῆς, καὶ θέλησις οἶδεν. ὑπὲρ φύσιν δὲ πάντα τὰ τῶ Θεῷ Θaumιάσια. Ἡ ράβδος τῶ Ἀαρὼν πῶς ἐβλάστησε; καὶ τίχα τὸ ἡεῦρες ἐσὺ ὁ περὶ ἐργος; καὶ πῶς νὰ τὸ καταλάβῃς, ὅπῃ εἶναι ὑπὲρ φύσιν; Ὅλα λοιπὸν τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα παρὰ Θεῷ, εἶναι ἀκατάληπτα, ἀδύνατον νὰ τὰ χωρήσῃ ὁ νῦν τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς τὸ Μῶναι ἐπιπτεο ἐκ τῶ Οὐρανοῦ, καὶ ἔδιδεν εἰς τὴν γεῦσιν τὴν γλυκύτητα τῶ καθε φαγητοῦ, ὅπῃ ἤθελε ζητήσῃ ὁ καθε Ἰσραηλῆτης εἰς τὴν ἔρημον; Πῶς ἐχρίθη ἡ ξηρὰ πέτρα, κτυπώντας ὁ Προφήτης Μωϋσῆς μετὰ τὴν ράβδον τῆς, καὶ ἐγὼ γλυκύτατον νερόν; Πῶς ἡ Βάτος ὅπῃ εἶδεν ἐκαίετο, καὶ δὲν ἐκατακαίετο; Πῶς ὁ πόκος τῶ Γεδεὼν ἐπλημμύρησεν ὑετόν, καὶ ἡ γῆ ἐμείνε καταξηρὸς; καὶ πάλιν, ἡ γῆ ὅλη νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ ὁ πόκος, ἡ προβιά δηλαδὴ, νὰ μείνῃ κατάξηρος; Πῶς αὐτὰ ὅλα; ὑπὲρ τὸ πῶς, ὑπὲρ φύσιν ὅλα, ὑπὲρ εὐνοίαν, καὶ ὑπὲρ κατάληψιν ὅλα. Καὶ πῶς ἡμπορῶ νὰ σὲ ἀπαειδμήσω τώρα εὐ πρὸς εὐ, ὅλα τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα, καὶ γεγονότα, πῶς τὸ τίμιον λείψανον εἶναι ἄγνωστον τῶ Μεγάλῃ Παχώμῳ; πῶς τῶ Μεγάλῃ Ἀρτενίῳ; τῶ Μεγάλῃ Ἀθανασίῳ τῶ ἐν τῷ Ἄθῳ; πῶς τῆς τοσούτων Ὁσίων Λείψανων, τὰ ὅποια εἶναι ἀγνώριστα ἀπὸ ὅλους, καὶ δὲν ἡεῦρεςσι πῶς εὐερίσκονται, οἱ ὅποιοι ἐπαρακάλεσαν τὸν Θεόν, νὰ μὴ τὰς φανερώσῃ, καὶ εἶναι ἀγνώριστα εἰς ὅλους; Οὕτως ὁ Θεὸς εἰσακκεῖ φανῆς τῆς δεισιπείας τῆς δόλων αὐτῶν, καὶ φίλων τῶ. Οὕτω, καὶ εἰς τὴν Χαριτοβρυτον ταύτην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Μητρός τῆς, πιστωτρώπως ὠκονόμησεν ἡ Πρόνοια τῆς, διὰ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας Ἀγίας Εἰκόνας, ὅπου εὐερίσκονται εἰς τὸν Κόσμον τὰς Θεομητορικὰς, εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τὸ ἀιδέσιμον μέγα, καὶ τὸ σεβάσιμον, καὶ τὸ σεβας παρὰ τῆς Ὁδοδόξου, διὰ τὴν ἣν περ Χάρις ὅπῃ ἡ Μητὴρ αὐτοῦ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὸν τὸν

τὸν Σωτῆρα, τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Υἱόν, καὶ διὰ τὰ χαριτοβρυτα λόγια ὅπου αὐτὴ ἡ Παναχράντος ἐκφώνησε, νὰ ἔχῃ χάρις ἡ Ἀγία τῆς Εἰκόν. Χάρις Θεῶν, Χάρις Οὐρανοῦ, Χάρις ἀνιδέλετος, καὶ Θεοβράβευτος, Χάρις ὅπῃ ἐζητήσῃ ἀπὸ μίαν Μητέρα τῶ Θεοῦ, καὶ Χάρις ὅπῃ ἐδόθη ἀπὸ εὐα Υἱόν τοῦτον, χάρις Πατρός εἰς τὴν γῆν, καὶ χάρις Μητρός εἰς τὸν Οὐρανόν· ἀπὸ εὐα Υἱόν τοῦτον, ὅς τις εἶναι Δημιουργός, καὶ Ποιητὴς τῶ Παντός τότε Κόσμου, καὶ Βασιλεὺς τῶ Βασιλεύοντων τῶν αἰώνων ἀπαύτων. Τί λέγεις τώρα εἰς ὅλα αὐτὰ Ἀρχὸν Σοφιστὰ, καὶ πρατολόγε; παῦσαι, μάταιε, παῦσαι· ἐλθέ εἰς τὸν ἐαυτόν σου· συλλογίζου τὰ μόνιμα καὶ παυτοτινά, τὰ ὅποια σὺ γίνονται αἰτία νὰ ὠφελῇσῃς, καὶ νὰ ζήσῃς αἰώνια, καὶ ἀθάνατα.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν, καὶ καταλαμβαίνομεν ἀληθῶς πῶς ζῶμεν μίαν ζωὴν ὅπῃ τρέχει, καὶ δὲν ἔχει σερίωσιν, μόνον περὶνῆ, καὶ διαβαίνει, καὶ παρέρχεται, καὶ ἀκόμι ὅσον δὲ φαίνεται τὸ τέλος, τότε πλείον οὐλίγωρα φθαίνει, διὰ νὰ χωρεθῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κόσμον, καὶ τὸν ἑξαφνα ἔρχεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, ὅπῃ δὲ φθαίνομεν καὶ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ φθῶς τὴν ἑξοδὸν τῆς ζωῆς μας· διὰ τὴν ζωὴν ἡ ἐδική μας εἶναι μία· σφάτα ὅπου δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ γυρίσωμεν ὅπῃ, ἡ ὅποια ἀπλώνεται ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεώς μας, ἕως καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς ζωῆς, τῶ θανάτου μας δηλαδὴ. Αὐτὸς ὁ Κόσμος εἶναι ὡσαύτῃ εὐα ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατοικῶν, καὶ εὐερίσκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅλα ὅσα εὐερίσκονται, καὶ ἔχει ὁ Κόσμος αὐτός, σήμερον εἶναι ἐδικὰ μας, καὶ αὔριον τὰ δείξουν ἄλλοι τινες, καὶ ποτὲ δὲν θέλει τὰ δείξῃ τινάς· καὶ ἔχομεν ὅλοι χρεὶς νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἐμφοροῦεν εἰς εὐα Κερίην, διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ ἐκαμαρῶν. Χθὲς ἐγεννήθημεν, σήμερον ζῶμεν, καὶ αὔριον ἀποθνήσκωμεν· διότι αὐτὸς ὁ Κόσμος, εἶναι κατοικία τῆς ζώων, καὶ πάρος τῆς ἀποθαρῶν. Λοιπὸν ἐν ὅτῳ ἔχομεν καιρὸν, ἀς ἐπιμεληθῶμεν νὰ ἀρέσωμεν εἰς τὸν Χειστόν. ἐν ὅτῳ ἔχομεν τὰς φρεῖας μας, ἀς παχίσωμεν μετὰ τὸ μέσον αὐτῆς τῆς φρενῶν, νὰ δοξάσωμεν τὸν Ποιητὴν μας Θεόν· ἐν ὅτῳ ζῶμεν, ἀς κάμνωμεν τὸ καλόν, καὶ ἀγαθόν· ἐν ὅτῳ εἶμαι ἐξουσίας τῆς φαραγμάτων ὅπου ἔχω, ἀς στελῶ ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔχω χρεῖαν ὑπερὸν εἰς ὀλίγον καιρόν· ἐν ὅτῳ ἔχω ἐξουσίαν νὰ γίνω Οὐρανοῦς ἄνθρωπος, καὶ ὅχι τῶ ἄδῃ δῆλος, ἀς ἐτοιμασῶ διὰ νὰ ἀνέβω εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρώπων ὅλων ὁμοιάζει μετὰ τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ὅπῃ θέλει νὰ σωθῇ ὁμοιάζει μετὰ εὐα καράβι, καὶ ὁ Καραβοκύρης εἰς αὐτό, εἶναι ὁ Νῦν τῶ ἀνθρώπου, καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι τὸ καλὸν φόρτωμα τῶ καραβίου, καὶ ὁ λιμενὴς ὅπῃ ἔχει νὰ ἀράξῃ.

Ξη πὸ καράβι εἶναι ὁ Οὐρανός· καὶ ἀκόμι, ὁμοιάζει ἡ Ψυχὴ ἡ ἐδική
μας, μὲ εὖα καράβι ὅπου ἰτοιμάζεται, διὰ νὰ καμῇ πανιὰ νὰ φύ-
γῃ· καὶ ἀκόμι ὁμοιάζει μὲ εὖα στρατεύμα, ὅπῃ ποροσμένει πότε νὰ
ἀκίσσῃ τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, καὶ νὰ κινήσῃ εἰς τὸν πόλεμον· καὶ
πάλιν, ἐκεῖνος ὅπῃ ποροσμένει νὰ προσκαλεσθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τὰ
εἰς τὴν αὐριανὴν ἡμέραν, ποῖαν ἄλλην φροντίδα ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ
τοιοῦτος παρὰ νὰ ἰτοιμάζεται διὰ ἐκεῖνα τὰ παράγματα, ὅπῃ ἡδελε
τὸν ἐρωτήσῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς νὰ ἀποκρίνεται κατὰ τὴν ἀρέσ-
κειαν τῷ Βασιλεῶς; Ὡς Ψυχὴ λοιπὸν τῷ ἀνθρώπῳ, εἶπε λοιπὸν ὦ
Ψυχὴ εἰς τὸ σῶμά σου τὸ ἴδιον· νὰ λοιπὸν ὅπου ἐφθασεν εἰς ἡμᾶς
τὸ τέλος, καὶ ἡ συντέλεια διπλάσιος· ἐφθασε τὸ τέλος τῷ Κόσμῳ,
ἐφθασε καὶ τὸ γῆρας· νὰ λοιπὸν ὅπῃ ἐκλινεν ἡ ἡμέρα, καὶ πλησιάζ-
ει ὁ ἥλιος νὰ βασιλεύσῃ. τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν τώρα εἰς τὸν
Κόσμον; ὁ καιρὸς μας εἶναι ὀλίγος. ὡς πόσον ἀκόμι ὀλίγον, καὶ μέλι-
λαις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ νὰ γίνῃς χῶμα, καὶ κόνις. Εἶ-
πέ, πάλιν καὶ σὺ Ψυχὴ τί κάμνεις ἐδῶ; πῆγε, κατέφευγε εἰς τὸν
Θεόν, μήπως καὶ κολασθῇς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ· ἕως πότε ἡ γλυκύτης
τῷ Κόσμῳ; ἕως πότε ἡ ἀνάπαυσις; ἕως πότε μόχθοι, κόποι καὶ δου-
λεια; πολὺν χρόνον ἔζησας μὲ τὸν Κόσμον, ζῆσαι καὶ ὀλίγον καὶ
διὰ τὴν σωτηρίαν σου· πολὺν καιρὸν ἐδύλευσες εἰς τὴν πλάνην τοῦ
Κόσμου· τὸ ὀληγορήσον ἐλευθέρωσον τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ αὐτῇ,
βῶναι εἰς τὸν νῦν σε τὰς ἀπερασμένους χρόνους, ἐνδυμήσῃ ἀπὸ πόσον
καιρὸν παράβλεπες τὰς χρόνους ἐκεῖνες, καὶ πόσαις φοραῖς σὲ ἐχάρι-
ζέτο καιρὸς ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἐσὺ τὸν καιρὸν ἀθετοῦσες· λοιπὸν, τώ-
ρα πρέπει μίαν φορὰ νὰ ἔλθῃς εἰς αἰδοῦσιν, διατὶ εἶναι εἰς τὴν Λό-
γῃ σου συνδίκη γεγραμμένη ἀπὸ τὸν χρόνον, καὶ τὸν καιρὸν, εἰς τὸν
ὁποῖον αὐτὸν καιρὸν αἰσῶς καὶ δεῦ ἡδελες μεταχειροῖσθαι τὰ ἀρέπον-
τα ὅπῃ σὲ χρειαζόνται, ὁ καιρὸς ἐκεῖνος φυγεῖ ἀπὸ ἐσεῶν, καὶ σὺ
φυγεῖς ἀπὸ τὸν καιρὸν, καὶ τότε ταπεινὴ ψυχὴ δεῦ εἶναι τρόπος νὰ
εὕρῃς ἄλλον καιρὸν. Ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχασε χρυσίον, εὗρεν ἄλλον ἀντὶ
διὰ ἐκεῖνο, ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπου ἔχασε μίαν φορὰ τὸν καιρὸν, ποτε
πλέον δεῦ τὸν ἥμερ. Νὰ ὅπου ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν ὁ Ἄγγελος
ὅπῃ ἔχει νὰ σὲ χωρῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐφθασε τὸ τέλος σε ταλαί-
πωρ, πῶς κάθεται ἀμέμικτος; τί χαιρεσαι εἰς ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ὁ-
λίγον ἔχεις νὰ τὰ ἀφήσῃς, ἢ ὅποιον τὴν ὄψιν δεῦ τὴν βλέπεις
αἰωνίως; ἐξύπνησε, παράβλεψέ τα ὅλα, ᾤσπεσον εἰς τὸν Θεόν.
Ἐχομεν νὰ ἀφίσωμεν αὐτὰ τῷ Κόσμῳ αἰωνίως, καὶ πλέον ὅπισω
δεῦ γυρίζομεν ὅσον ἔχομεν πόδας, ὡς τρέχωμεν ὀπίσω ἢ καλῶν
παράγμάτων· ἐν ὅσῳ ἔχομεν ὀφθαλμούς, ὡς τοὺς γερμίζομεν μὲ τὰ
δα-

δάκρυα, πρὸ τῷ νὰ σκεπασθῇ μὲ τὸ χῶμα· ἐν ὅσῳ ἔχομεν χεῖ-
ρας, ὡς κάμνωμεν τὰ καλὰ ὅλα· ὁ καιρὸς κοντινὸς ὡς ἐν-
πνήσωμεν. Ἐγέρθητι ὦ Ψυχὴ· ἀγωνίσου, ἐπιμειλήσου, ὡς ἰτοιμα-
σώμεν ὦ Ψυχὴ· ὁ καιρὸς τῷ μισμῆμας ἐφθασεν. ἀμὴ τὸ τρίτον;
ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ὅπῃ τὰ γράφω αὐτὰ, ἱμῶν
τὸν ταλαιῶν ὁ ἀδελφός, γενόμενος Κεῖτης τῇ ἄλλων, καὶ εἰς τὸν
ἑαυτὸν μου εἶμαι ἀδόκιμος. ἀλγινὴ εἶναι ἡ πληγὴ μου, ἀγαπητὰ μου
τέκνα. Τοῦτο τὸ πονημάτιον τὸ παραμικρὸν, τὸ ἔκαμα χάριν τῶν
πολλῶν ἀνθρώπων, ὅπῃ πελεργάζονται, καὶ ἐρευνῶν τὰ ὑπὲρ φύτι
παράγματα, καὶ ἀπολούνται οἱ ἀδελφοί, καὶ θύλοντες νὰ εἶναι σοφοί
μωραίνονται. Τίς εἶδε νῦν Κυρίε, ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγενέτο;
βοᾷ Παῦλος ὁ Μέγας. ἀνέξερευνητα εἶναι τὰ Κείμενα τῷ Θεῷ, Τέ-
να ἀγαπητὰ, καὶ ἀνέξιχνιάσοι αἱ ὁδοὶ αὐτῶ· μὴ πλανᾷτε, Θεὸς ἐ-
μυκτηρίζεται, διότι θάνατος ἀμαρτιῶν πονηρός, καὶ οἱ πονηρούμενοι
ἐξολοθρευθήσονται, κατὰ τὸν Δαβὶδ. Κεῖται ἐστὶ, καὶ ἀνταπόδοσις
τῇ ἔργων, τόσον τῇ ἀγαθῶν, ὅσον καὶ τῇ κακῶν. Πολλοὶ ὅμως
λέγουσιν, ποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ζωὴν, καὶ τὰ ἐφανέρωσεν αὐ-
τὰ; ποῖος τὰ εἶδεν αὐτὰ, καὶ τὰ ἀνῆγγειλεν; ὡς ἦδε βέβαιοι, ἀγα-
πητὰ Τέκνα, ὅτι κανεὺας ἀπὸ τὰς ἀνθρώπων ὄχι, μήτε ἀπὸ τὰς Ἀγ-
γέλων, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, μήτε ἀπὸ τὰς Ἀρχαί;
καὶ Ἐξουσίας τῷ Οὐρανῷ. ἀμὴ πῶς; πῶς λοιπὸν; ὁ ἴδιος αὐτός ὁ
Ποιητὴς τῷ Κόσμῳ ὅλη, τοῦ ὁρατοῦ, καὶ ἀοράτου, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ
Δεαστὴς Χειστός, πορὶ ἀκόμι νὰ φθάσῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ
ἡμέρα, αὐτὸς ἀποφάσισε εἰς τὸ Θεῶν τε, καὶ Τερὸν Εὐαγγέλιον, διὰ
ὅλης ἐκεῖνης ὅπῃ ἔχεν νὰ κειδῇ τότε. Τί ἀποφάσισε; ἄκουε, ἔχε
ὡτα τοῦ ἀκέειν. „ὅτι ἀπελεύσονται ἔτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ
„δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον“. Ὡς ἀδελφίτης! ὦ καταδίκη αἰώνιος! ὦ
ἀποχωρισμὸς παράλογος! καὶ τοῖς ἀμαρτωλοῖς τότε!

Φέσται ἡμᾶς Δέσποτα Πολυέλεε, καμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν, καὶ μυελό-
πιπτον τὸν πολλὰ ἡμαρτηκότα σοι. Ἰησοῦ τὸ Σωτήριον ὄνομα, ἐμὶ
τὸν δῆλον, τὸν ἀνάξιον τῆς Ἀρχιερωσύνης βαδμὸν λαβόντα, καὶ ἀ-
δετήσαντα, καὶ προτὲ, καὶ ὕστερον τὰ Θεῶν σε προσάγματα παραβάντα.
Πανταύασα Δέσποτα, Μήτηρ ἀπαύτων ἡμῶν, σῶσον δὴ, πρόσθα-
σον, ἐξελθ'· πῶς ἀποσρέφεις τὸ Πρόσωπόν σου ἀφ' ἡμῶν, μεταρθε
Πανάμωμε; ἴδε τὴν κακῶσιν τῇ ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἴδε τὰς θλίψεις,
τὰς πόνας, τὰς ἀνάστυαγμους, τὰ δάκρυα, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν
καταδυναστευόντων, καὶ καταδλιβόντων ἡμῶν δαιμόνων αἰνεῶν, καὶ
ἐξάρπασον ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων τούτων. Ναι Δέσποτα, Μήτηρ
ταῦ λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, σοὶ βοῶμεν Πανάχρατε Δέσποτα,
ἀπα-

ἀπαντες οἱ δῆλοί σε εὐσεβεῖς· σὲ ἱκετεύομεν, σοῦ δεόμεθα, ἀπολύ-
μεθα, Μῆτερ, σῶσον ἡμᾶς· Χριστιανῶν τὸ Κέρας ὕψωσον, ἡμᾶς
ἀπαντας, τὰς ἐν τῇ Μονῇ σου ταύτῃ οἰκῶντας, διὰ τῆς Χαριτοβρύτης
Σεπτῆς Εἰκόνης περὶφρέσησον, ὦ Κόρη Μυελώνυμε. Ψυχὴ, ὦ Ψυχὴ
ἐγχερε, καιρὸς ἐξόδου ἡκεῖ, κάμε, σπᾶδασον· ἐτοιμασθῶμεν λοιπόν,
ὦ Ψυχὴ. ἀλλὰ σῶσόν με, σῶσόν με ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ
Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ Ἁγία Τριάς. Σῶσόν με ὁ εἷς, καὶ μόνος Θεός·
ὅτι σοὶ πρέπει Δόξα, Κράτος, καὶ Προσκύνησις εἰς τὰς ἀπεράντας
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ πάντων ἡμῶν, ἀπάντων τῶν ἀγιαγισκόντων τὸ παρὸν
Πονημάτων ἐν Χριστῷ διάπειρος Εὐχέτης,
ὁ Πιστὶς Σεραφεῖμ, ὁ καὶ πρώην Ἀγκύρας.

ΤΟΥΣ

ΤΟῖΣ ἘΝ ΚΥΚΚΩ

ΣΕΒΑΣΜΥΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ,

Καὶ πᾶσιν ἐν τοῖς ἐντυγχάνουσι τῷ Ἱερῷ ποθομεῖαν ἐπίτευξιν.

Νωστὸν ἐστὶ πᾶσι τοῖς τῆς Ἱσουλίας ἀγιαγισκόντων, καὶ
αὐτὰ ἐν τῇ εἰς ἀπλὴν φράσιν εὐμεταχείριστα Βιβλία
Ἱσουλικά, ὅτι μετὰ τετρακοσίους χρόνους ἀπὸ τῆς ἐνστά-
κας τῆς Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας, ἐβασίλευ-
σεν ὁ παρῶτος ἐν Βασιλεῦσι Χριστιανῶς ὁ Κωνσταντι-
νός, καὶ μετὰ τούτου οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς Ῥωμαίων, ἕως τὰς χιλίους τε-
τρακοσίους πεντήκοντα τρεῖς ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκτοτε δὲ παρέδόθη, οἷς
οἶδεν ὁ Κύριος Κεῖμασιν, ἡ Βασιλὶς τῆς Πόλεως, καὶ τὸ Ῥωμαί-
κον Σκήπτρον εἰς τὰς ἐκ τῆς Ἀγαρ Ὀθωμανῆς, τὰς κυριεύουσας αὐ-
τὴν τετρακοσίους καὶ ἐξήκοντα τέσσαρας ἡδὴ χρόνους. Ἐν τοῖς ἐν τῇ
Κομνηνῶν Βασιλείῳ, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς χιλίας ἐτῶν ἀπὸ Θεο-
γονίας, κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἑκατονταετηρίδα, ὅτε ὁ Κομνηνὸς Ἀλέ-
ξιος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσταντινὶ πόλει, ἐκαμείνη ἡ Θεομητορικὴ Θαυ-
ματουργὸς Εἰκὼν ἐν Κύπρῳ, εἰς τὴν Μοναχοῦ Ἡσαΐου Ἀσκητηρίου,
τὸ εὐερισκόμενον εἰς τὴν Μυελανθῶσαν κατὰ τὸ ὄρος τὸ Κόκκινον, διὰ
τὸ Δεσφὸς Ἐμμανὴλ Βιστομήτης, καθὼς ἐδηλώθη τῷ πλατύτερον εἰς
τὴν Περιγραφὴν τῆς Μονῆς. Ἐδείχθη δὲ διὰ Πατριαρχικῶν Συνο-
δικῶν Γραμμάτων, πῶς εἶναι ἡ Ἁγία Εἰκὼν ἡ ἐπιγραφείσα Κυκκιά-
τισσα, ἰσχυρισμένη ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ
Λευκά, καὶ ἴσως νὰ εἶναι ἐκείνη ὅτῃ ὁ Ἱσουλὸς Ξανδόπτελος γράφει,
νὰ ἐπεμψεν Εὐδοκία ἡ Βασίλισσα ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς Κων-
σταντινὴν πόλιν πρὸς τὴν Παλαιοῦσαν, μίαν τῶν τελῶν ἐκείνων τῆς περι-
βοήτων καὶ θαυμασιῶν, ὅτῃ εἶδεν εὐαρεστηθεῖσα καὶ ἡ Θεοτόκος ζῶσα.
Ὅσαι γὰρ οἰκοδομαὶ ἐγένοντο εἰς τὸ ὄρος, ὅτε ἦλθεν ἐν Κύπρῳ ἡ
Ἁγία Θεομητορικὴ Εἰκὼν, εἴτε Ναὸς, εἴτε Κελλὶα, καὶ πάντα τὰ
Σκεύη καὶ Βιβλία διεφθάρησαν ὑπὸ τῷ γενομένῳ πυρπολισμῷ τῆς Μο-
νῆς, κατὰ τὰς χιλίους τετρακοσίους ἐξήκοντα πέντε ἀπὸ Χριστοῦ, ὅτε ἦν
ὑπὸ τὴν ἐπιχράτειαν τῆς Δυτικῆς ἢ Κύπρου. Ἀνοικοδομήθη ὅμως πάλιν
λαμπρῶς διὰ συνδρομῆς πάντων τῶν ἐν τῇ Νήτῳ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴς
κατὰ τὰς χιλίους πεντακοσίους ποταράχοντα δύο, πυρποληθεῖσα δεύτερον
ἡ Μονή, ἀνοικοδομήθη ταπεινῶς ὑπὸ τῷ τότε Ἡγμενεύοντι Συμεῶνι,
διὰ

Descriz. del Monast. di Chicco.

διὰ συνδρομῆς πάλιν ἤβ' Εὐσεβῶν. νῦν δέ, κατὰ τὰς χιλίους ἑπτακο-
σίας πεντήκοντα τελείως τῆς Μονῆς πυρπολιθείσης ἡδη τρίτον, ἢ διέ-
λιπεν ἢ ἤβ' Ὁρδοδόξων συνδρομῇ καὶ εὐλάβει· ὅθεν κατὰ τὰς χι-
λίους ἑπτακοσίας πεντήκοντα πέντε αὐτοκοδομήθη λαμπρῶς ὁ Ναὸς, καὶ
τὰ Κελιά αἵπαντα, ἐπιμελεία τῶ Οἰκονόμου τῆς Μονῆς Κυρίᾳ Παρ-
τά Κελία αἵπαντα, καὶ Θεοσεβῆς. Ἐστὶ δὲ ὁ Ναὸς τεῖχος, καὶ ὁ
μεν ἐν μέσῳ τιμαῖται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου, οἱ δὲ ἐκ
μεν εἰς τῆς Ἀσωμάτων ἐστὶ καὶ Ἀγγελικῶν Ταγματῶν, ὁ
δὲ ἔσπερος πάντων ἤβ' Ἀγίων, ἵνα ὡς Βασίλισσα ἔχη ἡ Θεοτόκος πα-
ράταξιν ἐξ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἔνθα καὶ ἐκτελείται καὶ ἡ Ἐκκλη-
σιαστικὴ Ἀκολουθία πάντοτε, καὶ ἡ ἀνάμακτος Θυσία, πρὸς μνημόσυνον
ἤβ' κτητόρων, καὶ πάντων ἤβ' ἐλεύθων Ὁρδοδόξων. Τέτα ἐν ἐτι φυλάτ-
τεται μάλιστα, ὡ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ἡ ἐνάρετος ζωὴ καὶ ἡ αὐτοκλείτος
μετὰ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, Μοναδικὴ Πολιτεία, διὰ τὴν ἡ Μεγαλειό-
της καὶ Ἀγιότης τῶν τύπων χωρεῖς ἀρετῇ, ἔδεν ὠφελεῖ. ἔπε δὲ ὁ Παρά-
δεισος ὠφέλεισε τὸν Ἀδὰμ παρακλῶντα, ἔπε ὁ Οὐρανὸς τὸν ἐπαρθέ-
ντα Ἐωσφόρον· καὶ τριακοσίας χρόνους ὅπῃ ἦτον κειχωσμένος καὶ ἀφανὴς ὁ
Τάφος τῆς Κυρίᾳ, καὶ τὸ Σινὰ ἀκατοίκητον, διὰ τὸς ἀσεβεῖς Βασιλεῖς
καὶ δυνάστες, οὐδὲν ἐβλάβη ἡ Πίστις, ἀλλὰ τότε μάλιστα ἐπληρώθη
ἀπὸ πλήθους ἀνθρώπων, καὶ γυναικῶν, καὶ παιδίων ὁ Οὐρανὸς, μαρτυρη-
σάντων, καὶ τὸ ἴδιον ἐκχυσάντων αἷμα, διὰ Χριστὸν τὸν ἀληθινόν
Θεὸν ἡμῶν. Πόσας καταφρονήσεις ἔδειξεν ὁ Ἀδελανός, Γάιος, ὁ Πα-
ραβάτης Ἰουλιανὸς εἰς τὸς Θεοὺς Ναὺς, εἰς τὰ Ἱερὰ σκευή, καὶ Βίβλ-
νας, καὶ οἱ ἄλλοι ἀσεβέστατοι Τύρανοι; πόσα οἱ Σαρακηνοὶ καὶ Πέρ-
σαι; πόσα ὁ κατακρημνίσας τὰ πόσα Μοναστήρια ἀσεβέστατος Βα-
σιλεὺς Μελικτάχαρ; πόσας ἐξυβρίσεις ἔδειξεν εἰς παρθενικά ἀφιε-
ρωμένα τῷ Θεῷ σώματα Μοναζουσῶν; πόσα τοῖς Ἀγίοις ἀνδράσι
κακὰ ἐποίησαν καὶ ζῶσι, καὶ θανόντων, ὡς Εὐσέβιος, καὶ Κεδρηνός, καὶ
Σωζόμενος ἰσορῶσι; ἀλλ' οὐδεμία τῇ Ὁρδοδόξῳ Πίστει ἐλάττωσις.
Καὶ νῦν τὰ τῶν Ἀγίων Ἀγία, καὶ ὁ περιβόητος Ναὸς Σολομώντος,
εἰς χεῖρας ἀσεβῶν, καὶ ἡ δι' Ἀγγέλων ἐπιφανείας κτισθεῖσα Ἀγία
Σοφία, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ναοὶ εἰς ἀσεβεῖς παρεδόθησαν, οἷς οἶδεν ὁ
Κύριος Κεῖμασιν, ἵνα μάθωμεν ὅτι τῷ Θεῷ οὐ χρεῖα τόπων, καὶ
κτισμάτων, ἀλλὰ ψυχῶν, καὶ ὅτε ἀδελφῶμεν, τότε δυνατοὶ ἐσμεν·
ὅθεν ἀς μὴ καυχώμεθα εἰς πλῆθυν, εἰς μεγάλα κτίσματα, εἰς τό-
πων Ἀγιότητα, ἀλλ' ἐν Θεῷ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν καθαρᾷ ἡμῶν Διατριβῇ,
καὶ ψυχικῇ φροντισίῳ σωτηρίας. πάντες γὰρ ὑμεῖς, λέγει Παῦλος,
εἰς ἐσὲ ἐν Χριστῷ, καὶ ἐν τῷ πολιτεύματι ὁ Οὐρανός. Χριστιανοὶ ἐσμεν
ἅπαντες, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καυχώμεθα, καὶ τῷ αὐτῷ ἐπιμελούμεθα μάλι-

σα πάντων, τὸ ἀρέσαι Θεῷ διὰ τῆς ἐργασίας ἢ Θεῶν Ἐστωλῶν,
καθὼς τῷτο ἐδίδαξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι,
καὶ Ὅσοι, καὶ πάντες ὅσοι Θεῷ εὐπρέστησαν. Πρέπει νὰ νὰ τιμῶμεν
καὶ τὸς Ἀγίους τόπους, καὶ μάλιστα εὐδα ὁ Κύριος ἐργάτατος τῶν
ἀνθρώπων σωτηρίαν. πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τιμὴν τὰ Ἱερὰ Προσκυ-
νήματα, καὶ τὸς Θεοὺς Ναὺς, καὶ νὰ δείχνωμεν τὴν δυνατὴν βοήθειαν
πρὸς σύστασιν τόπων· πλὴν νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ σολισμόν τῆς ψυ-
χῆς μας διὰ τῆς ἀρετῆς περὶσσότερον. „ὕμεις δὲ ἐστὲ, φησὶ Παῦλος,
„Ναὸς Θεοῦ Ζώντος“. Λοιπὸν ἀς εἶναι ἐν πάντιν ἡ ἀγάπη τῷ Θεῷ,
καὶ ὅχι τῇ ἁσπρῶν, ἢ τῇ ἡδονῶν, καὶ τῆς ματαίας δόξης· ἀς εἶναι ἡ
ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅχι τῆς κοσμικῆς ματαιότητος· τὴν φθαρτὴν
καὶ γήινα ἀς καταφρονήσωμεν, ἐπεὶδὴ μὲ τὸν θάνατον πάντα ἀφανί-
ζονται. Θεὸν δὲ μόνον ποθήσωμεν τὸ ἄκρως ἐρετῶν, τὸ ἄκρως ἀγα-
θόν, καὶ πάντων ἀγαθῶν τὸ ἀκρότατον· ἀς φυλάζωμεν ὅτα ἐδίδαχ-
θημεν παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ, παρὰ τῇ Ἀποστόλῳ, καὶ παρὰ τῶν ἐν
ἐκτῇ Συνόδῳ διαπρεφάντων Θεοφώρων Πατέρων. Εἴτις δὲ τὰ ἐναντία
εὐαγγελίζεται, καὶ Ἀγγελος ἢ ἐξ Οὐρανοῦ, ἐσω αἰάθεμα. Τὰ ἐκτὴ
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μυστηρίου εὐλαβῶς φυλάττοντες καὶ τιμῶντες, περὶσ-
σότερον ὑπὸ τὰ ἄλλα πορευόμενοι εἰς τὸ τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας· ἐπεὶδὴ
φαίνεται πλέον διὰ τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, αὐτὸ τὸ
Τεθωμενὸν Σῶμα, καὶ Αἷμα τῆς Κυρίᾳ εἰς τὰ Ἱερουργήματα, ἢ νὰ
εἰπῶ αὐτὸς ὁ Θεοῦδωρος Ἰπστῆς· καὶ νὰ εἰπῶ ἐν συντομίᾳ ἐκκλινον-
τες ἀπὸ παντὸς κακῆς, ἐπιπορίας τε, καὶ βλασφημίας, ποιήσατε τὸ ἀ-
γαθόν· ὅτι διὰ τῷτο γεγονάμεν Μοναχοὶ, ἵνα μὴ φρονέμεν τὰ γήι-
να· ἀλλ' ὅλοι Πνευματικοὶ καὶ Οὐρανοὶ γενόμενοι, περὶ τῆς Θεῆς νὰ
φροντίζωμεν, καὶ ὅχι νὰ τρυφῶμεν καὶ ἀνευλαβῶς νὰ διάγωμεν πορ-
σεύοντες χρήμασι καὶ κτήμασιν· ἀλλὰ καὶ εἰτι σωματικὸν ἐργαζόμε-
θα, ἐσω πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐρμηνεύει· „εἴτε ἐσθί-
„τε, λέγων, εἴτε πίνετε, εἴτε τί ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖ-
„τε“. Ἐχετε καὶ τὴν τῶ Ὅσις Χειροδεξιὰ ὑποτύπωσιν τῆς ἐν Πατ-
ρι Μονῆς, ὡς Κανόνα, καὶ εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν, κατ' ὁ καὶ ὁ τῆς
Μονῆς Ἠγόμενος ἐνταῦθα ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῆς Πατέρων, ψηφίζεται
παρὰ τῶν αὐτῶν.

Ὁ Προεστὴς οφείλει ἢ μόνον φρονεῖσθαι τῇ ἐσόδῳ τῆς Μονῆς καὶ
ἐξόδῳ, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τῇ ψυχῶν. Τοῦτο ἀς ἐπιμελῆται καὶ
ἀπὸ τῶν Γέροντας τῆς Συνάξεως· καὶ ὅχι μόνον αἱ Μοναστηριακαὶ τά-
ξεις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, καὶ εἰς τὴν Τραπεζαίαν ἐπι-
νὰ ἐκτελεῖνται κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, καὶ τὴν συνήθειαν τῶν
Μοναστηρίων ἤβ' ἐν τῷ Ἀγιονύμῳ Ὅρει τῷ Ἀθωνῷ, ἀλλὰ καὶ οἱ τα-
ξι-

πειλ σωματικῆς κυβερνήσεως ὁ ἀγὼν πάντων· καὶ οἱ πλείονες Μονα-
χικὸν χῆμα ἀνυπομένουσιν, ἕκ ἵνα σώθωσιν, ἀλλ' ἵνα κυβερνηθῶ-
σι, καὶ ἀνυπομένωσιν. Οὕτως ἐλεῖν τὰ κατ' ἡμᾶς· καὶ ἡμῖν, ὅτι
ἀρετὴ πάντα περιφρονεῖται, χρυσὸς δὲ θεοποιεῖται, καὶ οἱ τῶτον ἔχον-
τες τιμῶνται παρὰ πάντων· ἀλλ' ὅτε ἐπιφανήσεται ἡ φοβερά ἡμέρα
Κυεῖς, τότε πάντα μάταια ὀψόμεθα, καὶ ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς τότε τῶν
κτισμάτων βοηθεῖ, ἀλλ' ἔδεν τότε ὄφελος. Λοιπὸν μὴ τὰς Θείας Γρα-
φαῖς ὡς μύθους ἡγόμεθα, ἀλλὰ ζήσωμεν Χριστιανικῶς, τὸς βίους τῶν
παλαιῶν Πατέρων μιμνήμενοι, καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν ἐαυτῶν σω-
τηρίαν κατεργαζόμενοι, ὡς ζενοὶ ὄντες καὶ πάροικοι ἐπὶ γῆς· μηδὲ τυ-
φλὸς ποιῶντες ἐαυτοὺς ὁδηγῶν, ὑπακούσωμεν εἰς τὰ θελήματα Σαρ-
κὸς, Κόσμου καὶ Διαβόλου, τῶν φοβερῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, ἕς καὶ νικῆσαι
οἰκεία δύναμει μηδέποτε θάρσυσωμεν, ἀλλὰ τῇ Χάριτι τοῦ Θεανθρώ-
που Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Δεσπότη, τὸ κατὰ δύναμιν ὑπερότερον εἰς ἐργα-
σίαν τῶν ἀρετῶν δεικνύοντες μετ' ἀγαθῆς ὑπομονῆς.

Ταῦτα κατὰ τὸν τρέχοντα καιρὸν εἰρηται, ὡς οἶμαι καταλλήλως·
ικανὰ δὲ τὰ ἐν τῇ ὑποτυπώσει τοῦ Ὁσίου Χεισοῦδου Παραγγέλλμα-
τα πρὸς Μοναχολογίαν, καὶ ἑκάστην χρεῖαν τῶ πλείῳ λέγειν καὶ γράφειν·
οἶδαμεν δὲ πάντες τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἔποιθ' ἔμελλεν τὸτο, ἕκ ἐν ἀρετῇ κα-
τὰ τὸν νόμον, ἐγκειμένης τῆς διανοίας ἡμῶν πάντοτε ἐπὶ τὰ πονηρά· ταῦτα
φημι, διὰ τὴν τρέχουσαν οὕτως πονηρὰ γενεάν, ὅτε πάντες ἀληθῶς ἐξε-
κλίναντες, ἅμα ἡχρηώθημεν, κατὰ τὸν Προφήτην, ἕκ ἔστιν ἕως ἐνός ὁ
ποιῶν χρηστότητα· ὁ φόβος ὁ ἀνθρώπινος μικρὸν συσέλλει ἡμᾶς καὶ ἡ ἐν-
τροπή, φόβος δὲ Θεοῦ ἕκ ἔστιν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· πάντα δὲ
ὅσα αὐτὸς κατ' ἐαυτὸν ἀμαρτῆσαι δύναται ἀνθρώπος, ἐν λόγοις τε, καὶ
ἐργοῖς, καὶ διανοήμασιν, ἅπαντες πράττομεν, καὶ ἐν ἐαυτοῖς δικαιώμεν,
καὶ αὐτὴν δὲ ἀμελῶμεν τὴν Προσευχὴν πολλάκις, καὶ ἐν προφάσει ἐν
ἀμαρτίαις προφασίζόμεθα. Συγχωρήσατέ μοι Ἀδελφοί τοῦ παρόντος
αἰῶνος, ὅτι ἐκ τῶν οἰκείων κείνω τὰ ἀλλότρια· ἀμελῆς δὲ ἐγὼ καὶ ὑ-
ποκειτῆς, καὶ ἀρετῶν ἄμοιρος ἀληθῶς, καὶ ὁ Θεὸς πολλάκις διὰ τῶν
ἀμαρτιῶν μου χερῶν ἐποίησε θαυμάσια πρὸς δόξαν αὐτοῦ, (ἐπεὶ
καὶ δι' αἰσίων ἐνεργεῖ ὁ Παντοδύναμος) καὶ τιμὴν ὡς οἶμαι τῆς Ἱερω-
σύνης καὶ τοῦ Διδασκαλικῆς ἐπαγγέλματος, διὰ τὴν τῇ προσηγομένῳ
πίσιν καὶ εὐλάβειαν, ἴσως καὶ ὀφείλειαν· ἀλλ' οἶδα ἐγὼ ἐμαυτὸν ἀμαρ-
τῶν, καὶ μὴ μόνον Λειτουργὸν Κυεῖς, ἀλλ' ἔδεν ζῆν ὄντα ἄξιον, καὶ εἴθε
ἐλεήσει με Κύριος, πρεσβείας τῆς Θεομήτορος, ὡς ἐν ἐλέει ἀνείκαστος, καὶ
μὴ κατὰ τὰ ἔργα με τὰ πονηρά καταδικάσῃ με ὡς δικαιοκρίτης, καὶ Θεὸς
ἐκδικήσων· ὅθεν καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν Ἐφραίμ· πάντες οἱ ἐν-
τυγχάνοντες, ὅπως εὐρὼ ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ τῆς τῇ ἔργων ἀνταποδόσεως.

„Εν

„Εν τῷ τῷ ἐν καυχῶντε Ἀδελφοί ἐν τῇ συνήθειᾳ καὶ γνώσει τῶν
Κυεῖον, καὶ ποιῶν κείνα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μὴ ἐν χρη-
μασι, καὶ τοῖς, ἢ βρώμασι καὶ πόμασι, ἐν οἷς ἔδεν ὀφείληθ' ἵνα
οἱ περιπατήσωσιν· καὶ ὅς καὶ τοῖς καὶ γλώσσῃς ποτὶ, καὶ ἀξιώμα-
σι διαφέρουν, ἀλλ' ἐν ἐσμεν ἐν Χριστῷ, μία Πίστις ἐν πάντι, ἐν
Βάπτισμα, εἰς Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὰ αἰτὰ παρὰ πάντι Μο-
νή, καὶ μία ἡ ἐλπίζομένη τῇ Οὐρανῶν Βασιλείᾳ, καὶ τὸ ἡμῶν
„Πολίτευμα“ κατὰ τὸν Θεὸν Παῦλον. Μὴ ἐν παραζηλίτε τὸς πο-
νηρομένους, μηδὲ τὸς ποιῶντας τὴν ἀνομίαν, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτῇ
κατενοοῦνται, μὴ ζηλῶτε τὸς ὑπερηφάνους καὶ μεγαλορρήμονας καὶ πλε-
σίους, ἀλλὰ ζηλῶτε τὸς ἐναρέτους, τὸς μετὰ σεοχωρίας βιῶντας, καὶ
ἐργαζομένους τὸ Ἀγαθόν, τὸς διὰ Χριστὸν πάσχοντας, καὶ πτωχεῖς τῷ
πνεύματι. Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα, ἀλλὰ πάντα
δοκιμάζοντες τὸ καλὸν κατέχετε, καὶ ὡς μέλιτοι ἐκ πάντων τὸ αἶδος
ἐκλέγετε πρὸς τὸ ἀγαθόν, καὶ εἰς τὰς ψυχωτικαῖς συμβολὰς ὑπα-
κῆτε, φυλάττοντες τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην, καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην,
μετὰ τὴν ὑποταγὴν ταπεινοφροσύνην, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν καθαρότητα, χρεῖς
γὰρ καθαρότητος οὐδεὶς ὄψεται τὸν Θεόν· ὅθεν καὶ Παῦλος ἐλεγε·
„μὴ πλανᾶσθε, ὅτι ἔτε πόρνοι, ἔτε μοιχοί, οὕτε ἀρτενοκοῦται, οὕτε
„μαλακοί, ἢ μέθυσοι, ἢ λοῖδοροι, οὐ βλάσφημοι Βασιλείᾳ Θεοῦ
„κληρονομήσασιν“. Καὶ εἰς τὸ Δευτέρικόν, θάνατον ὁ Θεὸς ἀποφα-
σίζει εἰς τὸς μοιχὰς, καὶ ἀρρενομανεῖς, λέγων· „ὁ μοιχεύων, καὶ ἡ
„μοιχευομένη θανάτῳ θανατέσθω, καὶ ὅς αὐ καὶ κοιμηθῇ, φησὶ, μετ' ἀρ-
„σεως, κοίτην γυναικὸς, βδέλυγμα ἐποίησεν, ἀμώτεροι θανατέσθω-
„σαν, εὐοχοὶ εἰσὶν“. καθαρός δὲ ὢν ὁ Θεός, καθαρὸς ζητεῖ καὶ
τὸς Λατρευτὰς αὐτοῦ. Διὰ τὸτο καὶ πορνεύει διὰ τὸ Ἡταῖς πορνοῦν
τὰ εὐγάλωμεν ἐκ τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς πονηρίας, καὶ τότε τὰ πορ-
νεύοντες· „ἄφετε, λέγων, τὰς πονηρίας, καὶ τότε δεῦτε καὶ δια-
„λεχθώμεν“. ὅθεν καὶ ἀμαρτανύοντες ἄς μετανοῶμεν εὐδὲς ἀποφα-
σίσας, δείχνοντες ὑπομονὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγογγύσας, καὶ τὸ τὸ
Γῶβ ἐν πάντι ἐπιλέγοντες „εἴη τὸ ὄνομα Κυεῖς εὐλογημένον“. πάν-
τα γὰρ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκονομεῖ ὁ φιλόψυχος Κύριος, καὶ
ἡμεῖς ἕκ οἶδαμεν. Ἀδιαλείπτως ἐν πορνεύει, καὶ ἐν παντί εὐχα-
ριστεῖτε τῷ Τεισυποστάτῳ Θεῷ εὐχαριστῶντες, Ἀδελφοί, εὐχόμενοι καὶ ὑ-
πὲρ ἐμῶν τυχῆν ἐλέος παρὰ Θεοῦ, τὸ ὅποιον τὰς κείρας μὴ ἐρευνᾶτε
μετ' ἀνθρώπων διαλογισμῶν· „τὰ κείμενα δὲ Κυεῖς Ἀβυσσος πολ-
„λή“. ὁ δὲ Παχώμιος διὰ λοιμικῆς ἐπιλεύσεως, καὶ ὁ Μέγας Θεο-
δόσιος πολλὰ ἐν αἰσθητῇ κακοπαθῶν, τὸς πορνεύοντες ἀποφασί-
ζετο· ὅθεν καὶ εὐχῆς, καὶ αὐτὸς κατέχευτο ἀδελφῶν, εὐχαριστῶν αἰετῶς
Θεῷ.

80 Π Α Ρ Ο Υ Σ Ι Α
Θεῷ· καί τις Στυλῆτης ἐνάρετος, ὡς ἐν μεμβραῇ τινὶ Πατερικῇ ἀ-
νέγνωμεν, ὑπὸ Οὐρανῷ ὤφθη καυθεῖς, καὶ εἰς Οὐρανὸς χαίρῃσα ἡ
τότε αὐτῇθεν Ψυχὴ. Ἄλλος ἐνοχλεῖτο ὑπὸ δαίμονος καὶ ἐνάρετος ὢν,
πολλοὶ πε εὐσεβεῖς καταπνιγνύσας, αἱ τῶτων ψυχαί, ὡς καθαραὶ πε-
ριστρεφάμεναι εἰς Οὐρανούς· ὅτε Μέγας Πατὴρ ἦν ἐν Ἀθῶ
ἐιστρεφάμεναι εἰς Οὐρανούς· ἐπελεύτησεν, ὑπὸ λίθων καταχωθεῖς,
Ἀθανάσιος, κατακρημνισθεῖς ἐπελεύτησεν, ὑπὸ λίθων καταχωθεῖς,
καὶ ὁμως Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ Θεὸς μὴ κρίνῃτε κατ' ὄψιν, λέγω,
καὶ ἡμαρτημένους ὡς αἰσχροὶ, ἀλλ' ἄφετε τὴν Κρίσιν πάντων τῷ Θεῷ,
τῷ Οἰκονομῶντι τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν πλειόνων πιστῶν αὐτῷ φίλων, ἐν
σεσοχωθείας, καὶ θλίψεσιν εἰς τὴν παρθέναν ζωὴν, ἵνα ἐν Οὐρανοῖς
ἀπολαύσωσι πλείων χαρῶν, καὶ δόξαν ἁληκτον. Εὐχαριστοῦντες ὅν ἐν
πάνσιν, εὐ τὸτο μόνον κακὸν νομίζετε, τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸ προσκρῖ-
σαι Θεῷ· διότι εἶναι ἀληθῶς κακὸν μόνον ἡ ἁμαρτία, ὡς χωρίζου-
σαι ἡμᾶς τῷ Θεῷ, τὰ δὲ λοιπὰ δυσχερῆ, καὶ λυπηρὰ ὑπομείνωμεν εὐ-
χαρίστως, δοξαζόντες τὸν Θεόν, πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκο-
νομῶντα· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς
αἰῶνας ἡμῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ἸΣΟΝ ἈΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΝ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΪΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Πῶς λόγος ὁ δίκαιος τοῖς Βασιλέων π. κ' Ἀρχιερέων θά-
κοις, τῆς Εὐσεβείας χαρίζεσθε τὰς λογικὰς τὰς αὐχίμα-
τα, τὴν σφίσιν φανταζομένους χάειν ἐν Ἀγιασμῷ Κόσ-
μῳ, κ' πεδαρχίας λαμβανότητι, ἀφ' ἧς κ' τὰ τῶ Νοῦς
ἀγγισσεται, κ' τὰ χετικά τρόπον αὐτῷ δυνάμει τὸν ἀ-
νάλογον πληνται. δοκεῖ δὲ τοῖς κοινοῖς ὑπὸ τῆς κοινῶν εὐδόξιον εἶναι,
ισορρόπῳ τ' αἰασαθμίζεται πλάσιγγι. πῶς ἀλλ' ἐν τῷ ἐξόχῳ Παρ-
θενοκαλλιμόρφῳ Θρόνῳ νοήσαιμ' αὐτῷ, ὃ μόνῳ ευκλείας ὑπεροχὴν προ-
ήκοντι, τῆς Βασιλείᾳ Βασιλεῖ, καὶ Ναῶ ἀρχιεργουῶντι τῷ ὑπερ-
κοσμίῳ, τῷ κ' παρὸ τῆς αἰώνων, εἰς τὸ παντεπισκοπον ὄμμα φροσα-
μενῷ, κ' εἰς ἐκλογὰς τὰς ὑπερφυεῖς διὰ τὸ ἀκηθδήλευτον καὶ πανα-
μώμητον διατεταγμένῳ, Παρθενομήτορι φημι τῇ Ἀνυμφεύτῳ Μαρίᾳ
ὅσ' ἅττα ταῖς ψάμμοις ἰσάειδμα, τὰ τῆς Σεβασμιότητος ὑπάρ-
χενε μέτρα, τὰς πάντας δῶλον ὑπέχοντας τὸν αὐχένα ἀτονέμεν ἢ
κ' ἐξὶ δίκαιον. αὐτοῖς ᾗ ἀκωλύτως τὸ θεοφιλὲς αἰατίμπλαστον θυ-
μηδίας ἐφέσειτο, ἔτω τιμᾶν τὰ ὑπέρτιμα εἰδοσί. πῶς δὲ ἡ Θεὸν Τε-
τοκῆα, κλίσει κ' παράγματι Θρόνος ἐκένῃ, ναι μὴν κ' τοῖς τῷ Ἀρ-
χιτέκτονος παρούτεχνεῦθι σοφίσματι, ὡς ἀφανδὸν τοῖς πάλαι ἔ-
πλετ' ἀξιάγασα φωνῇ, οἷς ὁ Θεὸς ἐφῆδιτο Νῆς, οἷς περ πέλων Ἰε-
ξεκιηλ ὑπῆρχε. κ' τῷ Ἰωάννῃς ὁ Χειροφιλοσήδιος, ἡ τοῦ καλοῦ κη-
ρύγματος χρυσήνουδογος Σάλπιγξ, ὃς ἄλλαις φρεσὶ τὰ ὑπὲρ νοῦν
ὑπεπόπασεν. ὃ δ' ὅς Ἀμὼς συνευδοκῶν αὐτοῖσι λαμβανότεραν ἀπεμ-
φαίνετο τὴν ὀπτασίαν. κ' τοῖς τελεστέῳ δ' ἐμπης τὰ τῶ Θρόνου χηματο-
μορφεῖτο χαρακτηρίσματα. τῷ μὲν ᾗ ὁ Θρόνος Σατφεροφαίδμος ἔ-
δόκει ὑπερανεισηκὼς τὸ σερέωμα μετὰ τε τῆς πτερυγομενῶν ζώῳ· τῷ
δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Οὐρανῷ Θρόνος ἐωρᾶτο ἀστραποβροντοφῶνος, καὶ φωτὸς
λαμπᾶσι πρὸ προσώπῳ κλείζόμενος ἐπταεῖδμοις. ὁ δὲ κ' τὸ πλεον
ἀπεδείκνυν ὁμοίωμα. ὑψηλὸν γὰρ κ' ὑπερφερόμενον περὶ τῷ τῷ
δῶκον, ἴσα Θεῷ τῶς εὐδοκίας μέτροις, ὡς ὁ Ἰεσοῖς ὅς Ψαλμικοῖς

μεμελώθηκε φωνήμασιν, ὑψηλὸν τὸν Οὐρανὸν Δεσπόζοντα φήσας, ἐφο-
 ρῶντα γε τὰ ταπεινά. ἦν δέ τι καὶ Σεραφίμ ὀξυωπεσέροις ἐνατενίζεν
 ὁμμασι τὸν αὐτὸν περικυκλῶντα Θρόνον, καὶ ζυγὰ μεμορφωμένα δου-
 λείας, τρισαγία φωνῇ, τὸν ἐπὶ δόξης ὑμολογεῖν καθεζόμενον. τὰ-
 των χρώμασι τοῖς τοιοῖς δὲ τὴν ἐμφύχον, καὶ ὑπερεῶδον τὸ Θεῷ Κα-
 θεδρῶν ἑαυτὸς ἀναχωγραφίσαιμι, τεισεύσχημον ἦν τοῖς Θεοσεβέσι
 παρασήσας. ἔδει δὲ τὸ χωρὲν ἴσας τὰς τὸ χωρήμεν διασάσεις φυ-
 λάττειν, (εἰ χωρεῖον διανοεῖν τὴν Θεομήτορα δέον) ἀλλὰ γε καὶ ἄλλως
 αὐτὸν ἔποιμ' ὡς ἀπειγραπτῶ δέον, ἢ χωρήμενον, ἢ χωρεῖν τὸ ἀχωρή-
 τε νοὸς διαφοροῖς ἴχνεσι, καὶ παρεκάζειν τῷ ἐφεδρεύοντι, τὴν ἐφ' ἣν
 ὁ δοξαζόμενος ἰδρύεται. τῆνικαὐτὰ δὲ καὶ ἡ Εἰκὼν ἐκείνης ἀνελειπῆς
 ἀκύνεται. ἀστραπαῖς μὲν ἐν γ' ἐχράετο τὸ καθαρὸν πνεῦμα σύν τε
 βουαῖς καὶ βρονταῖς ἐν τῇ τῷ Προφῆτῃ ὁράσει. Φωνῇ δὲ τῷ ἄλλῳ εἰς
 ἄσματος τὸ τρισαγίον. αὐτῷ δ' ἐμοιγε τὰντὰ εἰς τὴν τρίτην τὴν ἰσαγ-
 γελον Παρθερίαν φυλάττεσθαι θεολογηθεὶς διὰ τὸ ἰσοκλῆς καὶ ἰσχυ-
 ρὸν κατ' ἀποκάλυψιν φρονητρεπισμένην. ἀμαρύμασι μὲν γὰρ τοῖς
 πατράδεσ, τὸ πρὸ Τοκετοῦ Κόρη τῇ Ἀνυμφεύτῳ μορφῶται κάλλος,
 τὸ δ' ἐν Τόκῳ αὐραῖς ταῖς τὸ ἰσοδουλὸς κοσμεῖται πνεύματος. τῇ δὲ
 τῷ αὐτῆς Μονογενὲς Τίς καὶ Θεῷ δυλομόρφῳ προσλήψει, τὸ μετὰ
 τὴν κήσιν ὑπεραυγάζεται. ἐπικουλιτῶδ' αὐτὴ Θρόνος τῷ Θεῷ ὁ Κορη-
 πάρθενος, τρισαγία Ὑμνω τῷ ὑπὸ χειλέων αὐλῶν, τῷ μὲν τὸ πα-
 νεκλὲς τὸ Γεννήτορος δέλημα, τῷ δὲ, διὰ τῷ Θεῷ ἐν τῇ τῆς Θεομή-
 τρος Παναχρατῶ Νηδυὶ Κήμα, τῷ δ' αὖθις διὰ τὴν πανάρρητον τῷ
 Πατροφροβλήτῃ συνέρχεται, καὶ χάριτος λαμφρότητα. ἐγνώκατε
 τὸν ἀγγελοφαιδροχαλειτόπλεον τῷ Τεισυτοστάτῃ Θεοῦ Θρόνον; τὴν
 γ' ἐν αὐτῷ σοφοτεχνουργόκοσμον οἰδατε δέσιν; καὶ χῆμα τὸ Θεοειδὲς
 σύν μορφῇ τῇ φωτοδοτίδι; ποιχαρὲν θεωρίας τῆς ἀμολύντου ταυτησὶ
 γλιχόμενοι, ἀναγάγετε νοὸς ὀξύτητι τὸ φρόνημα, ἔχ' ὑπερκοσμίους
 ἀπενότως ἐποπτεύσαντες ὁφθαλμοῖς, ἀπανδ' ὑπερπᾶσαν τε ὠραίσμα-
 τα, σπείζετε τὰ σεβάσματα, καὶ ἐν Θεοφρεπεί σεβασμιότητι ταύτῃ
 τὸν ἢ ἐπαναπαυόμενον ὑμνήσατε, καὶ πᾶσαν ἄλλην πρὸς εὐχαριστήριον
 ἐπίδοτ' εὐχὴν. ἔτα τὴν αὐτὸν ὡς αὐτὸς οἶδεν χαρήτασαν ὑμνήσατε,
 νοῖτε καὶ σώματι, τὰ ἐν ὑμῖν πρὸς αὐτὴν σενολεχέσατε, ὑποταγὰς
 ἀπάτας, καὶ ὑμολογίας ἀκονώτατα ἱεράς φρονησόμενοι. εἰ μὲν δὲ
 τὸς μεικρὸς τινος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, Ἀγιασμὸς κληρωσαμένους, τὰ Θεῷ
 ἴσα τῆς εὐλαβείας ἔχον ὑπειδείας, ὁ Θεὸς ἀπεφῆνατο λόγος (πολὺ
 τὸ θαῦμα, ἔχ' ὁ ὅρος τε περαιτέρω) ὡς καὶ Θεῷ τὸς ἀπειδῶντας ἀπει-
 δεῖν. πῶς ἄρα γε τὰ τῇ Ὑπεραγίᾳ Παρθερίᾳ Μαρίᾳ τῇ πανασπίλῳ
 τῷ Θεῷ, καὶ Ποιητῇ ἡμῶν ὅλων Μητρί, τῇ τὰς ἱεράς ἀπάτας χάριτας
 συλ-

συλλεξαμένη, τῇ τῆς καθαρότητι ψυχῆς ὑπερπεπασσῆ, καὶ σώμα-
 τος, τῇ ἡμῶν ἀρετῇ ὑπερασπαστῇ τῇ κάλλει ἔχ' ὑπὲρ τὰ ἐξ Οὐρα-
 νῶν σελαγίζοντα φῶτα, ἀλλ' ὑπὲρ τὰς Θεοειδῆσας τὰ ὑπερκοσμίου σε-
 ρείματος Νόας, πῶς ὑμῶν τὰ Σεβάσματα ταυτηῇ, ἢ πρὸς τὰς Θεου-
 γείας τὸ ἀθανάτου Βασιλείως λειτουργούντας, ἐπιφάνει εἰς ἑαυτὴν τὴν
 Παντοδύναμον μεγαλεῖα ποιήσασθαι, τὸ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς σιγη-
 θεῖ, μετὰ τῆς πρὸς Θεὸν μαρτυρίας, θαρρῶν αὐτῆς ὁ ἀχρεὺς ἀ-
 ποφαίνομαι Λειτουργὸς ἡμῶν Καθηγεμόνων ἔτι πως κἀκείνων
 κηρυττόντων, τὴν πᾶσαν τιμὴν καὶ προσκύνησιν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον
 Θεοφρεπῶς ἀναδέτειν. αὐτὰρ ὅτ' ἡδοῖτο αὐτῇ ἡς ὑπερέρων καὶ ὑπε-
 ραθανάτων αὐγῶν τὸ ἀπειροδύναμον, ἀκλινῶς ἐπὶ τὰς ἀκτίνας, τὰς
 αὐτῇ ἐπιλαμπέσας, καὶ εὐσαδῶς ἀνατενομένους, καὶ μετ' εὐλαβείας ἀ-
 ναπτερωμένους ἱεράς, σωφρόνως αὐμνεῖν, καὶ ὑμολογεῖν ἐποφελῶς, ἢ
 Ἀγίας ἐγνωρίσθησαν Βίβλοι διὰ τὸ ἡμῶν θαυμάτων πλήθος, ἢ ἐν
 Σηκοῖς Ἱεροῖς τοῖς αὐτοῖς τῷ Ὑπερενδόξῳ ἐπιλάμπουσιν ὀνόματι, ἢ
 ἐν πίνακι καὶ τοίχοις τῇ ὠραιοχημίᾳ, καὶ χρωμάτων τῇ ποικιλίᾳ με-
 μορφωμένης αὐτῇ δ' ἔπειθε καὶ μόνον τὸ ὑπεράγιον Ὄνομα ἐν σχέ-
 τλεσὶ τις ἡμῶν γηγενῶν παρὰ ταῦτ' ἐκφωνήσῃ, αὐτὸς ὀφείλει τοῖς
 ἀκκοδεῖσιν ἀφδέγκτως γε μὴν, ἀλλ' ὅσας νοὸς εὐλαβείας, καὶ ταπει-
 νότητος φρονήσει συσελλομένους ἱερολογεῖν τὸ φωτολαμπές καὶ παρθε-
 νικὸν Σκήνος, καὶ ὑπ' ὀδόντας σελαγμοῖς ἀλαλήτοις αὐτῇ φροσμοῖν
 τὰς αἰνέσεις. εἰ δ' ἐχρῆν ἔτι καὶ δι' αἰτίας ὅποιας δῆτινας σεβας ἀ-
 παν ἀνατείνειν τὸ ἅγιον, πῶς αὐτὸ ἐν Εἰκόσι, καὶ ταῦτα ὑπὸ Ἀδρῶν
 Θεοειδῶν, καὶ ἀγγελομιμήτων τῷ βίῳ τυπωθεῖσι ποιήσονται; οἶδεν
 ἢ Ὑπερέσιος Φωτοχυρία πόδας τε καὶ χεῖρας, ὑπὲρ καὶ πᾶσαν αἰσθη-
 σιν ἄλλην τῶν ἀγιάζων τῶν ἐν σαρσίσι ἀτυπώτοις Ἀγίων ὑποτυ-
 πώσεις, καὶ μορφώματα εἰκονογραφούντων, καὶ δι' αὐτῶν καὶ τὰς Εἰκόνας
 ἐδ' ὅτε θαυματουργῶν ἀποκαθίστασαι πλήρεις· ταῖς δ' ἐπὶ ταῖς Ἀ-
 γίων κοινὸν Εἰκόσι, καὶ τοῖς ἐναρέτοις ἀπλῶν εἰκονογράφων. τί δὲ
 φαίμεν αὐτὸ ἐπὶ τῇ τῆς Θεομήτορος, καὶ μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῷ Μακαριώ-
 τῃ Εὐαγγελιστῇ Λεκά τῷ Θεολήπτῃ, καὶ Θεοφρόνῳ Ἀνδρὸς τῷ πι-
 σοτάτῃ Θεράποντος καὶ Θεῷ, καὶ Θεομήτορος; ἔχ' ἄλλως ἄγαμαι καὶ νῦν
 διακοσμήσαι καὶ διανοῖαν, ἀλλ' ἢ ρημάτων τοῖς ἀλαλήτοις. αὐτοπατος
 δὲ ἐν Κύβρω τῇ περικυκλωσάτῃ Νήσῳ παραγεγόμενος τὴν ἀνείκαθεν
 εὐφημιζομένην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς ἀειπαρθένης Μαρίας, τῆς Ὑπερα-
 γίας καὶ Ἀνυμφεύτης Κόρης, τὴν τῷ Εὐαγγεῖ Μοναστηρίῳ, τὸνομα Κύ-
 κης, αὐτοῖς εὐρακα ὁμῶσιν. ἡμῖν δ' ἐγκωμιάζων τὴν τῷ Οὐρανῷ καὶ
 Γῆς Βασιλείᾳ τῇ πληνῆμει καὶ ἀμαρτωλῷ γλώττῃ, καὶ δακρυοχῶ-
 τῷ ἔλεγον φωνῇ.

Χαίροις Ἁγία Θεοτόκε, τὸ τῷ ἀχωρήτῃ Θεῷ προεκλεχθεὶς Χωρίον· ὁ Θεοκόσμητος Ναὸς τῆς ὑπερδύας δόξης, τὸ σεπτὸν αἰσάνης τῆς Οἰκουμένης κειμήλιον, ὁ αὐθουδέστατος τῆς Παρθενίας Στέφανος, τὸ φωτιφόρον τῷ Βασιλείῳ Παλάτιον, ἡ πάγχρυτος τῷ Πνεύματι Λυχία. Χαίροις Μαρία, ἡ τὴν κατεχομένην εἰδωλομανίαν κτίσιν, εἰς ἀληθείας ἐπίγνωσιν ἀγαθῶσα. Χαίροις Θεοτόκε Μαρία, ἡ τῷ τοῦ Πνεύματος δυνάμει τὸν περᾶζοντα διάβολον Οὐρανόθεν ἀπορρίψασα. Χαίροις ἡ Οὐρανὸν ὅλον ἀγαλλόμενον ἀποδείξασα. Χαίροις ἡ Ἀγγέλους τε, καὶ πάντας τοὺς ἐν Οὐρανῷ Πολιτάρχας, εὐφρανόμενους κατιστάσα. Χαίροις ἡ τὸ ἐκπετὸν πλάσμα, εἰς τὸν διαυγῆ τῷ Παραδείσου Χῶρον ἀνάληψασα. Χαίροις ἡ Τετοκῆα τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, τὸν ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντα, τὸν δι' ἀπειρον ἔλεος σταυρωθέντα, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀνασταύτα, καὶ εἰς Οὐρανὸς ἐν δόξῃ ἀναληφθέντα· καὶ ἄλλα τινὰ τῶν Θεοσεβῶν ἐξηρησάμην λογίων, καλόντός με τῷ της καρδίας πορθύμῳ· ἀλλ' ὅσον τάχος σιγῇ ἀποκαδισαύην τὴν θείαν ἐκείνην. (τῷ δὲ λέγειν ὑπεριχέει εἰς τὰ δυσέφικτα τὸ σιγᾶν) εἰς ἕκαστιν ἵν' ὅπως εἶπω ἐγενόμην, τῆς Θεοτυπώσεως εἰσορᾶν τὸ καλλίσομον τῆς ἁγῶν ἐξηρημένης, καὶ κατὰ πᾶσαν εὐτεχνίαν ὑπειδρυμένης, ἡ αἰαμιμνήσκειν τῆς πνευματοχύτου χάριτος, εὐχῆς τε καὶ εὐλογίας τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνέλαττώτω, χύσει ἐπιδοθείσης. καὶ πάλιν κατὰ πληθὺς κατέχετό με τὰ μέλη, τὰς χεῖρας τῷ τεισουλβίῳ Μαθητῇ φανταζόμενος, καὶ τὴν σφῶν ἐπίθεσιν ἐπὶ τῇ ἀγαθωσύμῃ καὶ ἀσυγκρίτῳ Ἱεροτυπίῳ, καὶ ποτὲ μεθ', τῆς ὡραιότητιν αὐτογράφον εἶναι ἐδόκην τὴν τοσαύτην Χειροτόπασον Εἰκόνα· ποτὲ δὲ πάντως Ἀχειροποίητον ταύτην ἐσυλλογίζομην. ἐστρεφόμην δὲ, καὶ πλειστάκις εἰς τὸς ἐν τῇ Ἀσκήσει τῆς Ὑπερτίμης ταύτης Μονῆς, τῆς ἐν Χειρῷ νομμένης Ζωῆς τὴν εὐκλειᾶ καὶ ἀξίερασον διαγορεύς ὁδόν, καὶ εὐλαβείας ἐκομπαζόμεν τὰς Θεοσφρετεῖς, καὶ ἥσαν ἀντιλαμπόμενοι πάντες τῷ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας φωτισικῷ κάλλει, τεισευδαίμονας δὲ κακῆνες ἐκραζον, ὅποτε τῶν τῆς Σαββὰ Βασιλείου ἐμνήσθην ῥημάτων, τῶν πρὸς Βασιλείᾳ Σολομῶντα λαληθέντων, ἐξ αὐτῆς διὰ τὸ πληθὺς τῶν παίδων γενομένης, καὶ τῶν λειτεργῶν δόξαν τε τὴν ἐκείνων, καὶ φρόνησιν· ἀλλ' ἐωρακὼς τοὺς νῆψαι τῇ πρεπύσει Μοναστῆς, ἢ μὴν τὰς δ' αὐτῶν εὐ μάλα ὁσφύας διεζωσμένους, τῶν παθῶν τε ψυχικῶν ἅμα καὶ σωματικῶν κατανδελζόμενους· καὶ πάλιν αὖθις ἐκ καρδίας ἐφασκον συντελῆ· Μακάριοι οἱ παρὰ σοὶ ἐνοικῶντες, καὶ Εἰκόνησιν παρερηκότες τῇ εὐλογημένῃ Ἁγία Θεοτόκε. Μακάριοι, καὶ τεισμακάριοι εἰσὶ, λαμπροί τε, καὶ εὐδόκιμοι, καὶ ἐν καλῷ τῆς ἐλπίδος τῆς τοῖς Ἁγίοις εὐτρεπισμένης ἰχυριλατοῦντες τὴν τῶν Ἁγίων Πα-

Πατέρων, καὶ Ἀσκητῶν εὐσέβειαν, αὐτῶν ἀγαθουργῶν ταῖς αἰῶν Μοναῖς αὐλοῦνται ἐκείνοις, ὁρῶς οἶμαι. Ἀλλὰ τί καὶ διὰ τὴν ἀξίαν αὐχίστω τὸ τόπα, καὶ τὸ τῷ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσκήσει ἐρημιᾶν, πολὺν κατὰ κόσμον πνεύματος, ἐποφειλές μοι τὸ ὑπὲρ αὐτὰ πέλω ἦν, τῷ παρ' ἐμῆ τῇ Μονῇ τῇ πωευλαβεσάτῃ δωρησάσθαι, μηδέποτε δὲ τῷ φθορᾷ τῇ ὑσάτῃ ὧμην ἐπιρρέοντων, ἀλλὰ τῷ τιμίῳ καὶ ἀδιασείσῳ· τὰτὶ δὲ τῆς Πατριαρχικῆς προτροπῆς δαψιλεσάτης ἀξίας, ἔγω δέ μοι ἐνεσι τὸ διαταττόμενον. Ἡ ἡμῶν ἀποφάνεται μετεϊότης, καὶ ὑπόμνημα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ πῶς αὐτοῖς Θεοσεβέσιν ἐν Κυρίῳ Τέκνοις ἐμποιεῖται, πάντας τὰς τῇ Χειρὶ χεῖρι καπυκοσμήντας τὸν βίον, τὰς ἐν ὑπεροχῇ καὶ ἀξίᾳ, καὶ τὰς ὑπὸ τὴν ὑπ' αὐτὴν ὑπεροχὴν· τὰς τε κατὰ κόσμον καὶ σῶμα ἐχηκότας τὰ κύρια, τὰς τ' ἐν σχήματι ψυχῆς ἀοράτω, καὶ τὰς τροφῇ τῇ ἀφθάρτῳ τὰ φρόσφορα ἐπιμελῶντας, τὰς τε Πατεριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, καὶ τὰς ἀπλῶς λεγομένους Ἐπισκόπους, καὶ τὰς κοινὰς πάντας προσέχειν ἀκλειῶς, καὶ ὅδ' ὅτιον ἐνοχλῶντας τῷ λαμπρῷ τῷ, καὶ διαβολῇ Μοναστηρίῳ, βάρος τί καὶ τὸ ἔχον ἀπονέμειν, ὡς ἀπαυτῶντας φέρειν ἐκ τῆς εἰσοδημάτων, ὥσπερ τὰς ἐκεῖσε Μοναστῆς ἀποδιδόναι ἐποφειλομένους τοῖς ἐξουσιάζουσιν, ἅπασι· καὶ ὅδ' ἐμελετᾶν τὸ το βελομεθα τὸς ἐν τέτοις ἔργοις ἴσως ἡδισμένους, καὶ τὰ μάλιστα αἴτημα, ἡ πλείως ἀφήρημα δράσαι, καπυκοσμήντας, ἀλλ' ὑπέχειν δῶλον τὸν αὐχέα, καὶ Ναὸν σέβειν τὸν ὑπέρτιμον, τὴν δ' ἐν αὐτῷ δοξαζομένην τῆς Θεομήτορος Ὑπεραγίας Εἰκόνα, καὶ ὅτιον τινὰ πολῦτιμον Μαργαρίτην ἐν ταῖς ἰδίαις ψυχαῖς, καὶ οἷα Στέφανον τῇ δεξιᾷ Κυρίῳ εἰς κάλλος εὐφρέπειαν κατεσκευασμένον, καὶ διάχρυσον ὅπως ἱματισμόν, ἵνα ἐν τῇ αἰδίῳ τῷ Θεῷ Μακαριότητι τῷ Οὐρανῷ, καὶ Γῆς Ἀναστασιν εὐχαριστῶσαι τῇ τῷ ὅλων ἔχῳσι σεβασμιότητι. τὸν δ' ἐξ αὐτῆς ἀπαύτως γεννηθέντα ἐν αὐτῷ τῷ τελείῳ μορφῇ ἀποδεξόμενον Τίον καὶ Θεόν, τὰς τ' ἀφθάρτους ἀποδεδωσόμενον μιοδῆς, δοξαζόντες καὶ εὐλογῶντες αὐτὸν τῷ Ἀνάρχῳ αὐτῷ Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰώνων. Ἀμήν.

Γεράσιμος Ἐλέω Θεῷ Πάπας καὶ Πατριάρχης
τῆς Μεγάλης Πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ Κετῆς τῆς Οἰκουμένης,
ὑπέγραψα ἰδίᾳ χερί.

Γ Ρ Α Μ Μ Α

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ,

Εκδοθέν δι' ασφάλειαν, καὶ μαρτυρίαν τῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ τῇ Κύκκῃ,

ΤΗΣ ὑΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,

Τῇ ΟΥΣῃ ΚΑΤΑ' ΚΥΠΡΟΝ.

Τον Ἀπαράλλακτον τοῦ Πρωτοτύπου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἘΛΕΩ ΘΕΟΥ
ἈΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕᾶς Ῥώμης
ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ὡς ἀγαθῶν ἔργων, ἀγαθώτερα πάντως εἰσὶ, τὰ ὁφεί-
 πον μόνον ἀγαθόν, καὶ ἀγαθοποιῶν ὅρον, ἀγαθωδύμως
 αὐαφερόμενα, τὰ Θεὸν Ἀρχηγόν δηλαδὴ, καὶ τελειωτὴν
 ἐνθεῶς πλεπέτα, ὅς ἐστιν ὅντως τὸ αὐτάγαθον Ἀγαθόν,
 δι' ἃ τὰ πάντα μετοχικῶς μᾶλλον καὶ ἥττον ἀγαθόθυμα
 δείκνυται, καὶ γινώσκειται κατὰ τὴν σφῶν ἐγγύς πως ἢ πόρρω διάθε-
 σιν, ὡρὸς τὴν διὰ πάντων παντελῇ αὐτῷ ἀγαθότητι.

Διὸ καὶ πρὸ πάντων τίθεσθαι κατὰ πάντα λόγον ὀφείλομεν, ταῦτα
 φημί τὰ ὡρὸς Θεὸν ἀφορῶντα, καὶ πᾶσι τρόποις ὡς εἰκὸς ἐκδιείξαι,
 ὑπερεπαυνεῖν, καὶ μεγαλύνειν αὐτὰ, συνιστᾶν ἅμα καὶ βεβαιῶν ὅση δύνα-
 μιν· τί γὰρ ἄλλο Θεώτερον αὐτῶν εἶη, καὶ πρέργιέτερον ἢ ἐπ' ὀνόματι Θεοῦ
 ὑφαρπυζόμενων, ὅτε τὰ πάντα διὰ παντός, ὅσα περ αὐτῶν ἐν βίᾳ ποιῶ-
 μεν, εἰς δόξαν Θεοῦ ποιῶν γραφικῶς διδασκόμεθα;

Ἐπειδὴ τογαρὶν καὶ τὰ νῦν Συνοδικῶς ἡμῖν κατηγγέλη τὸ Αἰδέσι-
 μον τὸ ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῃ κειμένη Σεβασμίᾳ Μοναστείᾳ τῇ ἐπικεκλη-
 μένῃ Κύκκῃ, καὶ ὅτι ἐπιφανὲς, καὶ ἐπίσημον ἔρχηκεν εἰληχὸς, ἀπὸ τῆς ἐν
 αὐτῇ σωζομένης, Θεῆς Προνοίας, καὶ προμηθείας, Θεομητορικῆς Σεπτῆς καὶ
 Ἀγίας Εἰκότος, τῆς μίας τῇ τελῶν ὑπὸ τῷ Ἱερῷ Ἀποστόλῃ Λεκά ἰσο-
 ρηθεσῶν ἐκ τῆς αὐώδους χρόνων, ἐξ ἧς ἰάματα βρύει, καὶ πολλὰ τῇ
 δαυμάτων πολλὰκις ἐμεγαλύνθη πάλαι, καὶ νῦν ἔχῃ ἥττον ἀκμαζέσης
 διη-

διηκῶς τῆς ἐν αὐτῇ Θεῆς Χάριτος, καὶ ἐπιστηζέτης τὸς Εὐσεβεῖς,
 ἀπειρομεγέθει εὐσπλαγχνία τὸ μεγαλεῖα πεποιηκότος πολλὰ περὶ τὴν
 Τεκῆσαν αὐτὸν, διὰ τῆς πανταρχῆς ἐξαρχίας τῇ ὅλῃ καὶ μεγαλειότη-
 τος, ἐξ ὧν ἰδιοσυστάως ὡς ἔχει τις εἰπεῖν κρείττονι δυνάμει συνίσταται
 τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Καταγώγιον, ἀλλὰ γε μὴν καὶ ἡ τῇ Ὁρθόδοξῳ εὐλα-
 βείᾳ, φιλοτίμως οἷα προσήκει γεραίρειν αὐτὸ διὰ σπουδῆς ὅτι πλείστης,
 μὴ διαλείψασα ταῖς δυναταῖς χορηγίαις, χάριν τῆς Θεομήτορος, σὺν
 πολλοῖς ἄλλοις τῇ πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῷ συντελούντων, καὶ αὐτοδραστηρίως
 αὐτὸ ἡξίωτε λόγῳ Σταυροπηγίᾳ τῇ κατὰ τόπου πρωτεύοντος Ὁρόν, προ-
 νοία τῇ πάλαι Θεοφρόνῳ Ἀνδρῶν, καὶ τῇ Θεοφιλῶς ἐκείνῃ τῷ Ὁρόν
 προσατευόντων, ἐπὶ τὸ διαμερεῖν ἐλευθέρῳ, καὶ ἀνάλωτον χειρὸς τιος
 πλεονεκτίδος, καὶ πεισάσεων τοιάτων, δι' ὧν εἰωθεὶ φθείρεσθαι τὰ κα-
 λὰ, καὶ τὰ ἀξιώλογα καταστρέφονται, καὶ ζημίαν εἰς τὴν τυχούσαν τοῖς
 ἀνθρώποις προσείβηται. αὐτῶν καὶ καλλιεργηδὲν ἰκανῶς, συνεφαπτο-
 μένης Θεῷ, καὶ εἰς ἐπίδοσιν φθάσαν, ἔχει τὸς ἀντιλαμβανομένους αὐτὸ,
 καὶ συνεπισκεπτομένους Πατέρας ἐκ ὀλίγης, Διαθήκας καὶ Τύποις ἐν ἀ-
 κριβείᾳ τῇ Κτητόρων αὐτῷ σεμνῶς τε, καὶ σεαυτοῦ τὸ μοναδικὸν δια-
 φέροντας, σάδιον, καὶ προμηθείας πολλὰς ἀμφιπονεύτας, καὶ εἰς αὐξάνειν
 ἀγρόντας τὸ ἀξιάγασον αὐτὸ Σκήνωμα, εἰς δόξαν τῆς ὑπερδόξης ἡμῶν
 Θεοτόκου, καὶ ἀνταρδένους Μαρίας, καὶ ἀξίαν εὐλαβεῖν τῇ Ὁρθόδοξῳ,
 ψυχασγωγίᾳ τε, καὶ παραμυδίᾳ, ἐξ ὧν ἀπολαμβάνουσι τίσις χάρι-
 των, καὶ ἰαμάτων πολλῶν, περὶ ὧν καὶ πληρεσέως ἐπληροφόρηται ἡμᾶς,
 αὐτοπροσώπως ὧδε πορευθεὶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ταύτης,
 φημί τῆς Νέας Ἰερουσαλῆμ, καὶ πάσης Κύπρου κύριος Νικηφόρος· εἰ τινας
 Σταυροπηγίᾳ τὴν Σταυροπηγιακὴν ταύτην ἐλευθερίαν ἐγνωσάντων οἱ ὑπε-
 ραυτιζόμενοι αὐτῷ ἀπικρατεστέρως ὀχυρῶσαι, καὶ δι' ἀντιληπτικῶν
 Γραμμάτων τῆς Πατριαρχικῆς πειρώπης, καὶ μεγαλειότητος, τῇ κατὰ τὴν
 μᾶς Ἀποστολικῇ, Πατριαρχικῇ, καὶ Οἰκουμενικῇ τότε Ὁρόν· ὧν τὴν
 ἀξίωσιν μὴ παριδόντες, ἀλλὰ φρονητικῶς ἀποδεχόμενοι μᾶλλον, ἅτε
 πρὸς εὐθεῖαν ἔργον εἰσκαλεμένην ἡμᾶς, καὶ ὡς ἀμφιμελὲς ἔει, τὴν
 δυνατὴν ἐπιχειρεῖν ὅλας χερσὶν ἐπιδαφίλειν αὐτοῖς τοῖς ταύτης χρή-
 ζοντι καταγωγίαις Θεῷ, καὶ τὴν τῇ ποιῶν σερῶσιν ἡκιστα ἐλάττωτος
 ποιημένους, πάντων τῇ κατὰ Θεὸν πελαγδαζομένων ἡμῶν.

Τέτοις χάριν γράφομεν, καὶ ἀποφαινόμεθα τῇ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ τῇ
 Παναγίᾳ Πνεύματος, γνώμῃ τῶν συνευνημένων ἐνταῦθα Μακαριωτά-
 των Πατριαρχῶν, τῇ τῆς Θεοπόλεως Μεγάλῃς Ἀντιοχείας, καὶ πάσης
 Ἀνατολῆς Κύριος Νεοφύτης, καὶ τῇ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ
 πάσης Παλαιστίνης Κύριος Δοσιθέης, καὶ τῇ Μακαριώτατος Ἀρχιεπισκόπος
 τῆς Νέας Ἰερουσαλῆμ, καὶ πάσης Κύπρου Κύριος Νικηφόρος, σὺν ἅμα καὶ τῶν
 τα-

παρερεσόντων Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ Ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πάντων ἀγαπητῶν ἡμῶν Ἀδελφῶν, καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ Ἱερὸν αὐτὸ, καὶ Σεβασμιον Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας μη Θεοτόκου τῆς Κόκκας καλέμενον, κατὰ τὰς περὶ αὐτὸ φιλοτιμίας τῶν πάλαι, καὶ νῦν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Κύπρου, εἴη καὶ διαμένει Σταυροπηγιακόν, καὶ πάντῃ ἐλευθερον, καὶ ἀσύμδετον, καὶ ἀδύλωτον, καὶ ἀκαταπάτητον, καὶ ἀνενόχλητον, καὶ ἀνείρηστον μετὰ πάντων τῶν ἀφιερωμάτων αὐτῆς, καὶ Κτημάτων κινήτων τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε νῦν προσόντων αὐτῇ, καὶ τῶν μεθ' ὕστερον γενησομένων, μηδεὶ μηδεὶ ὅλως ὀφείλον παρέχειν μέχρι καὶ ὀβολῶ, μήτε τῶ κατὰ κυρὸς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου, μήτε τοῖς περὶ τὰ Ὅρια τῶ αὐτοῦ Μοναστηρίου Ἀρχιεραπύουσιν Ἐπισκόποις, ἀρκυμένῃ τῇ Ἀρχιεπισκόπῳ μόνῃ τῇ Κανονικῇ αὐτῇ Μητροπόλει, καὶ πᾶσα χεὶρ βιαία, καὶ ἰταρὸς μακρὰν ἀπέχη τῇ Ἱερῇ αὐτῇ Μοναστείᾳ, μηδενὸς κατεπεμβαίνειν αὐτῇ ἐπιχειρομένης ἀνταδῶς, καὶ ἀπαιτεῖν λαβεῖν τὸ οἶονδον, ἀλλ' ὑπάρχει πάσης καὶ παντοίας καταδυναστείας, καὶ δουλείας αὐτοῦτον, καὶ αὐτόνομον, καὶ αὐτοδίαστον, φυλαττομένων τῶν Προνομίων αὐτῆς, καὶ τῶν τυπικῶν Ἐνταλμάτων ἀπαρεργχειρήτων, καὶ ἀπαραδραύσων.

Ὅς δ' αὖ τολμήσῃ ποτὲ παρὰ τὰ ὧδε γεγραμμένα ποιῆσαι, καὶ ἐνοχλήσῃ, καὶ διασείσαι τὸ Μοναστήριον αὐτὸ κατ' ὅποιον τρόπον, καὶ ἐπηρεάζει, καὶ βλάψαι, αὐτίκῃ κινῶνται, ἢ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς καταδολῶσαι, ἢ χεῖρα βιαίαν, καὶ γνώμην κατ' αὐτῆς κινήσαι, καὶ δυναστείᾳ τιμὴν χρήσασθαι, καὶ ζητῆσαι λαβεῖν ἐξ αὐτῆς πολὺ, ἢ ὀλίγον, εἴτε τῇ Ἀρχιερατικῇ, εἴτε τῇ Ἱερατικῇ Καταλόγῳ ὑπάρχει, εἴτε καὶ τῆς Κοσμικῆς Πολιτείας, ἀφορισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ Κυρεῖς Παντοκράτορος, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ ἀλυτος μετὰ θανάτου, ἐν τῇ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι. αἱ πέτραι, καὶ ὁ σίδηρος λυθίσονται, αὐτὸς δὲ ἑδαιμῶς, καὶ ἐνοχος τῷ πυρὸς τῆς Γεέννης· ἔχει δὲ καὶ τὰς αἰρὰς τῶν Ἀγίων Τελαχοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων Συνόδων· ὅθεν εἰς ἐνδείξιν καὶ ἀσφάλειαν, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγεληῶδες, καὶ ἐπιβεβαιοτήριον Γράμμα, καὶ ἐδόθη πρὸς τὸ Ἱερὸν, καὶ Σεβασμιον αὐτὸ Μοναστήριον τῆς Κόκκας.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ, 4808. 1672.

Κατὰ Μῆνα Δεκέμβριον. Ἰνδικτιῶνος ια'.

„ Νεόφυτος Ἐλέω Θεῷ Πατριάρχης τῆς Μεγάλῃς Θεσπύλειος Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.
„ Δοσίθεος Ἐλέω Θεῷ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης.

Ν

Νικηφόρος Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Κύπρου.

„ Χειρόδελος.

„ Γερμανός.

„ Ἰάκωβος.

„ Σίλβεστρος.

„ Φιλόθεος.

„ Παΐσιος.

„ Χρύσανθος.

Οὗτοι εἰσὶν οἱ μέχρι τῆς νῦν Ἀρχιεπίσκοποι τῆς Κύπρου ὑπογεγραμμένοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΚΛΗΜΑΤΟΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ.

α. Ἡρακλείας, Βαρθολομαῖος.

β. Νικομηδείας, Νεόφυτος.

γ. Χαλκηδόνος, Ἱερεμίας.

δ. Νικαίας, Δαμασκηνός.

ε. Ἀδριανουπόλεως, Νεόφυτος.

ς. Πρέσης, Καλλίνικος.

ζ. Φιλιππουπόλεως, Γαβριήλ.

η. Σεβριῶν, Κύριλλος.

θ. Δρύσρας, Μακάριος.

ι. Τραπεζούντος, Ἰωάννης.

ια. Ἀρχαίας, Δαυιδ.

ιβ. Γοττίας, Δαβίδ.

ιγ. Δέρκων, Χρύσανθος.

ιδ. Βεργίας, Ἰωακείμ.

ιε. Πισιδίας, Παΐσιος.

ισ. Μορέμβασίας, Λαυρέντιος.

ιζ. Ἀμασίας, Γεράσιμος.

ιη. Μαρωνείας, Ἀνανίας.

ιθ. Γαύς καὶ Χώρας, Λεόντιος.

κ. Προικονήσι, Δαυιδ.

κα. Διτίτζης, Θεοδόσιος.

κβ. Οἱ τότε Κυρηνίας Λεόντιος, τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος.

ἑΤΕΡΟΝ ΣΥΓΓΕΙΛΙΩΔΕΣ ΓΡΑΜΜΑ,

Τὸ μετέπειτα, ἐς ὕστερον δοθὲν τῇ Μονῇ.

ΣΕΡΑΦΕΪΜ' ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ἈΡΧΙΕΠΪΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ῬΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

περὶ τὰ Θεῖα Σκηνώματα, Ἱερά τε Καταγώγια καὶ παντα-
χόδι διατελόντα Σεπτὰ Μοναστήρια, μέγιστα καὶ φροντίς,
καὶ ἡ περὶ τὴν σύστασιν, καὶ διαμονὴν αὐτῶν, καὶ μὴν καὶ διε-
ξαγωγὴν Θεοφιλῆς, καὶ θεάρετος διηγεῖται ἀποδῆ, καὶ ἐπιμέ-
λεια δὲ διέλειπε πάποτε ὑπὸ τῆς κατ' ἡμᾶς τῆς Χειροῦ μεγάλης Ἐκ-
κλησίας, οἷα δὲ κοινῆς Μητροῦς, καὶ τιθῆναι, καὶ εὐεργετίδος ἀδιακόπως
ἐνεργεμεν, κατὰ τὰ, ἅπερ πεπλήσθηκεν ὁ Οἰκουμενικὸς οὗτος Θρόνος
Προνόμια αὐτοκαταβῆναι τῇ ἀπανταχῇ εὐαγῶν τῶν Οἰκῶν διαφό-
ροις ἀντιληπτικοῖς τρόποις, καὶ χαρίζεσθαι τῶν τοῦ εὐδελόντε, καὶ νό-
μιμον, καὶ τῶν μάλιστα ὅσα Ἀρχαιοῦσι Ἐπίσημα διατελέσαντα,
καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς τελεμενέαις Θωματοουργίαις, ἐκ τῆς Θεῖας ἀνῶθεν
Χάριτος, αὐὰ πᾶσαι τὴν Οἰκουμενὴν διαβόηται καὶ περὶ ἀλήθεια χρη-
ματίσαντα, Σταυροπυγνῶν τε Ἀξία, καὶ Ἐλευθερία πετιμενέα, καὶ
παρὰ τοῖς Εὐσεβείσι, καὶ Ὁρθόδοξοις σεβασματοῦ, καὶ εὐλαβείας ἡ-
ξιμενέα, εἴτα ταῖς κατὰ τὸ αὐτίχον φθοροποιαῖς τισὶ περὶ πε-
τείαις περὶσόντα, ἐν σερήσει ἐγείοντο τῇ ἀνέκαθεν αὐτοῖς φιλοτι-
μηθεῶν διὰ Πατριαρχικῶν Συγγειλίων, καὶ Συστατικῶν Γραμμάτων
τῆς κατ' ἡμᾶς Πατριαρχικῆς Περιοπῆς, καὶ μεγαλειότητος, αὐτῶνται
χορηγηθῆναι αὐτοῖς φιλαγάθως τὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν εὐκατάστα-
τον τάξιν ἀποκατάστασιν, διὰ μεταγενεσέρων Γραμμάτων, προηγεμένως
ἀποδοχῆς ἄξια κείνοντα κατὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος τοῦ κατ' ἡμᾶς
Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς ἀπὸ ὀλοχερεσέρων ἀρχῆς, καὶ ὑπερεχέσης δυνά-
μειος, ἀποβάλλειν ὀφείλουτος ταῖς ἀπανταχόθεν προταγομέναις ἱκετη-
ρίαις, ἐπὶ φοροσάσει, καὶ κατὰ τισμῶν τῇ ποιῶν ἐπισήμων Ἱερῶν τῶ
Θεῷ Σκηνωμάτων, καὶ ἀνακαλεῖσθαι κηδεμονικῶς, τὴν ἐπισυμβάσαι τῶ-
ν περὶ τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς καὶ κάκωσιν. Ἐπειδὴ τοιγαρὶν ἀνῆλθῃ,
καὶ ἐδηλοποιήθῃ ἡμῖν ὡς ἐκ μέρες τῇ Ὀσιοτάτων Πατέρων τῶ ἐν τῇ
Ἀγιοτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, καὶ Νήσῳ Κύπρῳ, κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν
Κυ-

Κυρηνίας, διατελόντος Τερῶ, καὶ Σεβασμίας Μοναστηρίων, τὰ τιμωμένους
ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱεραγίας Διαποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἐπονομαζομένης
τῆς Κύκκου, ὅτι τὸ Ἱερόν αὐτῆς Μοναστήριον τὸτο, ἀνῶθεν μετὰ καὶ ἐξ
ἀρχῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως αὐτῶν Βασιλικῶν Κτίριον διτέλειται,
ὡς διὰ Βασιλικῶν δαπανημάτων ἀνεγειγερμένον, καὶ Χρυσοβόλοις Βα-
σιλικοῖς κατοχυρωμένον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τῶ Κομνηνῶ, κα-
τὰ τὴν ἐμφαιρουμενὴν ἀρχαίαν Ἱσορίαν τε καὶ παράδοσιν, ἥτις καὶ νεωστὶ
τύπῳ ἐκδόδοται Προνοίᾳ τῇ αὐτῇ Ὀσιοτάτων Πατέρων, καὶ πρόκειται
τοῖς βελομένοις ἐπελθεῖν, καὶ ἀναγνῶναι ἐν Βιβλιαρίῳ ἐπιγεγραμμένῳ
Περίγραφῇ τῆς Σεβασμίας, καὶ Βασιλικῆς Μονῆς τῆς Κύκκου, ἐν ᾗ καὶ
τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Θεῖας Χάριτι σωζομένης ἐν αὐτῷ Θωματοργῆ,
καὶ Χαριτοβρύτου Θεομητορικῆς Εἰκόνας, ὅφονται καὶ ἐπιγνώσκονται ἀκρι-
βῶς, καὶ εἰς πλάτος ἀνεγραμμένα, ὅσα τε ἀνῶθεν, καὶ εἰς ἀπαντα χρόνον
ἐπιτελεσθῶσι Θωμάσια ὑπ' αὐτῆς, μιᾶς οὐσῆς ἐκ τῇ τειῶν Ἀγίων Εἰ-
κόνων, ὡς ὁ Τερὸς Εὐαγγελιστῆς Λευκῆς ὁ Θεωπείσιος εἰς τιμὴν καὶ δόξαν
τῆς Θεομήτορος ἄριστα καὶ θεῶς ἰσόρησε, καὶ ἐξωγράφῃ, ζωτῆς ἐπὶ τῆς
Θεοτόκου· ἐπονομαζέται δὲ Ἐλεῦσα, καὶ Κυκκιστία ἐκ τῆς τῆς τότε ἐ-
πανομίας, τὴν τοιαύτην κλῆσιν λαβῶσα· ἐν ᾗ Περίγραφῇ ἰσόρηται, καὶ
δεδηλωται προτίει καὶ τὰ περὶ τῆς συμβάσεως (κείμεναι οἷς οἶδε Θεὸς)
τείτης πυρκαϊᾶς ἐν τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ, τῇ μὲν δύο προτέρων πρό
χρόνων πολλῶν ἐπιγενομένων, τῆς δὲ τείτης καὶ τελευταίας πρό χρόνων
ἡδὴ ὀλίγων ἐπισκηψάσης ἀθρόον, δηλαδὴ κατὰ τὸ χιλιοσὸν ἐπτακοσίο-
σον πεντηκοσὸν πρώτων ἔτος τὸ Σωτήριον, ἔρπης καὶ τοῖς τῇ ἐμπρησθῶν
τῶν ἐκάστου πανολεθρίαν ἐπαγαγόντος, καὶ ἐ μόνον πᾶσαι τὴν Οἰκοδο-
μὴν μετὰ τῶ Ναῶ ἄρδην ἀποτεφρώσαντος, ἀλλὰ καὶ ὅσα κινήτα σκεύη,
κειμήλια τε, καὶ ἀναθήματα ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ σὺν ἅμα τοῖς οἷς ἐκοσμεῖτο
Βασιλικοῖς Χρυσοβόλοις, Πατριαρχικοῖς τε, καὶ Σταυροπυγνῶν Γράμ-
μασι πυρὸς παραλάωμα ἀπεργασαμένης, ἀλλὰ πάντων ἐκδαπανηθέντων
ἐκ τείτης, καὶ Θεῖας Χάριτι ἀνεγερθέντων δαπανημάτων βαρυτάτοις, ἀποδῆ
καὶ ἐπιμελείᾳ, καὶ ἀρρήτῳ φιλοπονίᾳ, τῇ ἐνασκαμένῳ Ὀσιοτάτων Πατέ-
ρων, συνδρομῇ τε, καὶ βοηθείᾳ ἀπὸ τῆς τῇ Χειρῶν ἐλεημοσύνης, ἡ Σε-
βασμία αὐτῇ Εἰκὼν διτηρήθη, καὶ ἔμεινε ἀβλαβῆς Θεῖα δυνάμει, Χά-
ριτί τε, καὶ Προσασίᾳ τῆς Θεομήτορος, ἐκ τείτης διασωθεῖσα, καὶ Θωμάσι
μυρίοις τὴν ἀπαταν Νῆτον ἐπισκεπτομένη διηγεῖται, καὶ τὸς ἐνοικούντας
αὐτῇ ἀπὸ πολλῶν πειρασθῶν, καὶ κινδύνων, καὶ νοσημάτων ἐκλυτρεμένη.
Οὕτως ἐν ἐχόντων τῇ κατὰ τὴν Σεβασμίαν ταύτην Μονῇ, ὡς ἀπὸ
τῆς τύπῳ ἐκδοθείσης, ὡς ἔρηται, Περιγραφῆς τῶν ἀνῶθεν ἀνὰ δεικνύται, συγ-
γραφείσης πρό ὀλίγῃ ἡδὴ κατὰ, ἀνὰ λογίῳ τε, καὶ πεπαιδευμένῳ, πρᾶ-
ξι τε καὶ θεωρίᾳ κεκοσμημένη, καὶ ἐπὶ βίᾳ σιμνότητι, καὶ πνευματικῶς
το-

πολιτεία ἀκειβέα μεμαρτυρημένη τῷ Ὁσιωτάτῳ φημί Διδασκάλῳ Κύρ Ἐφραίμ, τῷ ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητῷ Τέκνῳ, τῷ καὶ Διδασκάλῳ χρηματίσας ἐν τῇ αὐτῇ Νήσῳ, καὶ τῇ ἐκείσῃ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διατελεῖν, διερευνηκῶτι ἐπιμελῶς, καὶ ἀκειβῶς ἀνάμαθόντι ἀπὸ τῆς κατὰ διαδοχὴν παραδόσεως τῆς τε Πρεσβυτέρων Ὁσιωτῶν Πατέρων, καὶ λοιπῶν εὐδημόνων τε, καὶ ἐμπείρων Εὐσεβῶν τῆς αὐτῆς Νήσου, καὶ τὴν Ἱσολείαν αὐτῇ φιλοπόνως τε καὶ ἐπιμελῶς συντεταχότι, καθάπερ τοῖς ἀνάλογον αὐτὴν ἐναργῶς καθοράται. Ἦν καὶ ἡμεῖς Συνδικῶς ἀγνοῦντες, καὶ τὸν ῥηθεύτα Κύρ Ἐφραίμ σωματικῶς εἰς τὰ ἔδε παραγεγνημένον, ἀμαρτυρούμενον ἀκειβῶς, ὡς καὶ αὐτόπτην γεγονότα, καὶ ἀκοῇ παραδεξάμενον, παρὰ πολλῶν, οὐ μόνον τὰ κατὰ τὴν Ἀγίαν ταύτην Μονὴν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Σεβασμίας, καὶ Θαυματουργῆς Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, καὶ πληροφορηθέντες ἀσφαλῶς τὴν περὶ τῶν γεγραμμένων ὑπ' αὐτῆς ἀληθείαν, ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τῶ προεκδοθέντος πρὸ χρόνων ἱκανῶς Πατριαρχικῆς Συνδικῆς γράμματος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου Πατριάρχου Διονυσίου, δηλονότι κατὰ τὸ χιλιοσὸν ἑξακοσίων ἐβδόμη-
 κοσίων δευτέρου Σωτήριον ἔτος, σωζόμενον ἐν τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς κατ' ἡμᾶς τῆς Χρυσῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ κατησφαλισμένον ταῖς τε συμφησίσι, καὶ βεβαιώσεσι τῶν συμπαρευρεθέντων τηλικαῦτα ἐν Κωνσταντινὺν Μακαριωτάτων, καὶ Ἀοιδίμων Πατριαρχῶν, τότε Ἀρσιεπισκόπου Νεοφύτου, τῷ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου, ἔτι δὲ, καὶ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου Νικηφόρου, καὶ τῶν μετ' ἐκείνους τὴν αὐτὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διαδεξαμένων, Χρυσόδωλου φαιέν, Γερμανῶ, Ἰακώβου, Σιλβέρρε τε, καὶ Φιλοθέου, ἔτι δὲ καὶ ὑπογραφικαῖς μαρτυρίαις, τῶν συμπαρατοχόντων Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν τῶ κατ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῳ Θρόνῳ, συμποσβεμένων ὑπὲρ τῶς ἔχουσι τὸν ἀρετῶν, καὶ μὴν καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν τῆς Νήσου Ἀρχιερέων, μάλιστα δὲ τῷ Κυρηνίας Λεοντίῳ, ὃς τινος Συνδικῆς Γράμματος καὶ τὸ ἴσον ἡμῶν ἤδη προσκομισθὲν ἐνεφανίσθη, αἵτε δὴ τῷ Πρωτοτύπῳ ἐν τῇ ῥηθείᾳ προσεχῶς τελευταία πυρκαϊᾷ πυρποληθέντος· καὶ δὴ καὶ ἐπερου γράμματος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρ Γερασίμου, ἐν τύπῳ ἐκατέρω σωζόμενος, δεῖν ἐγνωμένον κατ' ὀφειλὴν ἀπαραιτήτων ἀποδέξασθαι εὐμενῶς τὴν προτενεχθεῖσαν ἡμῖν δέησιν τῶν Ὁσιωτῶν τῶν Πατέρων, ἐπὶ τῇ ἀνακαλίσσει τῆς ἀνέκαθεν, καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως Βασιλικῆς Φιλοτιμίας, καὶ Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας τῆς Σεβασμίας ταύτης Μονῆς, ὃ μόνον διὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ γε καὶ διὰ τὸν ἀτίμητον ὄν πεπλησθηκε Θεταυρὸν τῆς Σεβασμίας Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, τὸ μὲν οἶκτον καμψεύτες, καὶ συμπαθῶς διατεδύντες ἐπὶ τοῖς ἀλλεπαλλήλοις ταύτας δυστυχέσι περιπετείαις τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, δι' αἷς πρὸς τῇ ἀποβολῇ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ἐκ τείτο ἀφανισθέν-
 των

τῶν σὺν τοῖς Βασιλικαῖς Χρυσοβάλλοις, καὶ Σταυροπηγιακαῖς Συγγελλοῖς, ἠναγκάσθησαν ἐκ τείτο ἀνεγείρει αὐτὴν διαπονήματι ὑπερμέτροις διὰ τὴν ἐθνικὴν καταδυναστείαν, καὶ ἐπικράτειαν, καὶ πολυαίθροις πειριπετεῖν, καὶ δεινῶς ἐνέχεσθαι καὶ πιέζεσθαι, τὸ δὲ καὶ εὐχαισθεῖς Ὑμνος τῷ Δεσπότη ἡμῶν καὶ Σωτῆρι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντες, τῷ διατώσαντι αἰέταφον τὴν Σεβασμίαν καὶ Θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Παναχραῖτος Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ ἀπαρτίζοντες Μητροὺς αὐτῆς· καὶ δὴ γράφοντες ἀποφανόμεθα Συνδικῶς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ Ὑπερτίμων, τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῆς ἡμῶν Ἀδελφῶν, καὶ Συλλεγεμένων, ἵνα ἡ ῥηθεύσα ἐν τῇ Νήσῳ, καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου διατελεῖσα Σεβασμία Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ ἐπικεκλημένη τῷ Κύκῳ, ὡς αὐῶθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ὃ μόνον Βασιλικῇ Φιλοτιμίᾳ μεγαλυνομένη διὰ Χρυσοβάλλων σεπτῆς, καὶ Βασιλικῇ Μονῇ ἐπικεκλιμένη, ἀλλὰ καὶ Σταυροπηγιακῇ Ἀξίᾳ τιμημένη παρὰ τῷ Πρωτεύοντι Θρόνῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, καὶ κατὰ διαδοχὴν μέχει τῶδε, ἀσίδωτος πάντῃ, καὶ ἐλευθερία διατελέσασα, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ σεπτὸν, καὶ αἰδέσιμον ἐκκλησίαν, ὡς ἰδιοσυστατόντινα καὶ κρείττονα δύναμις διὰ τὰ βρύοντα συνεχῶς Θαύματα, ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ σωζομένης Πανσέπτης Θεομητορικῆς Εἰκόνης, γεραυρομένης, καὶ προσκυνημένης, σὺν πολλῇ καὶ ὑπερβαλλέσει εὐλαβείᾳ παρὰ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανῶν, εἴη καὶ λέγεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκηται Βασιλικῇ, καὶ Σταυροπηγιακῇ, κατὰ τὰς γινόμενας περὶ αὐτὴν φιλοτιμίας, ἐλευθερίας τε, καὶ ἀσιδωσίας τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας τῆς πάντῃ καὶ νῦν Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Κύπρου, καὶ μὲν πάντῃ ἀσίδωτος, ἀκαταπάτητος, καὶ ἀδύλωτος, ἀνενόχλητός τε, καὶ ἀνεπηρέαστος μετὰ πάντων τῆς Ἀφιερωμάτων αὐτῆς, Κτημάτων τε, καὶ πραγμάτων κινήσῃ τε, καὶ ἀκινήτῃ, τῆς τε ἡδὴ προσόντων αὐτῇ, καὶ τῆς εἰσέπειτα προσκτηθησομένην αὐτῇ, καὶ ἐπαυξηθησομένην αὐτῇ, μηδὲν μηδὲν ὅλως ὀφείλῃς παρέχειν μέχρι καὶ ὀβολοῦ, μήτε τῷ κατὰ καιρὸς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου, μήτε τοῖς περὶ τὰ δεῖα αὐτοῖς διατελεῖσιν Ἀρχιερεῦσιν, ἀρκυμένοις τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ μόνον τῷ Κανονικῷ αὐτῷ μνημοσύνῳ, καὶ μηδενὸς πολυμῶντος κατεπεμβαίνειν αὐτῆς αὐθαδῶς, καὶ ζητεῖν πολλὴν, ἢ ὀλίγην δόσιν· ἀλλ' ὑπάρχει πάσης, καὶ παντοίας καταδυναστείας, καὶ δολαγωγίας αὐτῆς, καὶ αὐτόνομος, καὶ αὐτοδέσποτος, φυλαττομένην καὶ τῆς Προνομίων αὐτῆς, καὶ τῶν τοπικῶν ἐνταλμάτων ἀπαρρυχειν, ἀμετακινήτων τε, καὶ ἀπαραισθησίων εἰς τὸ παντελές. Οἱ δὲ συνασκούμενοι ἐν αὐτῇ Πατέρες ὀφείλουσι διάγειν, καὶ πολιτεύεσθαι κοινοβιακῶς, καὶ φιλαδέλφως, σεμνῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, κατὰ τὸν Ὅρον, καὶ Τύπον τῆς μοναδικῆς βίης, καὶ φροντίζοντες διπλοῦς τῆς συστάσεως, βελτιώσεως, καὶ αὐξήσεως τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μοναστηρίου, καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νομομισμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, κα-
 τὰ

94 πᾶν τὸν αἰῶνα καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπικρατήσαντα ἐν αὐτοῖς Τύπον, καὶ ὅταν ἐν
 χρεῖα γένηται καταστῆσαι Ἡγούμενον ἐν τῇ Μονῇ αὐτῇ ταύτῃ, κοινῇ καὶ
 ὁμοφώνῳ αὐτῇ βολῇ, καὶ γνώμῃ, καὶ μάλιστ' ἡ Προϊσταμένων, καὶ Γε-
 ρόντων τῆς Συνάξεως, ἔχουσιν ἐκλέγεσθαι ἕνα ἐκ τῆς συνοδείας αὐτῶν,
 τὸν κοινῶς ἀναφανέντα ἄξιον, καὶ πρόσφορον, καὶ δόκιμον, καὶ τῶτον ἀποκα-
 θίσαν Ἡγούμενον, ὃς τις ὀφείλει προνοεῖν, καὶ φροντίζειν ἐπιμελῶς ἀγρύ-
 πνωσθε, καὶ ἀκόπως τῆς συστάσεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ τῆς εὐτά-
 κτης διαγωγῆς, καὶ Θεαρῆς πολιτείας ἡ συνασκουμένων Πατέρων, καὶ
 διατηρεῖν τὰ ἔθιμα τῆς τῆς Μονασθεῖας διαταγῆς, καὶ ἀρχαίας διατυπώ-
 σεως, ἑαυτὸν δὲ διαφυλάττων, ἀνεπίληπτον, καὶ καθαρὸν πάσης πονηρίας
 ὑπολήψεως, καὶ τὸς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφούς νεοφίτῃ, καὶ παλαιῶν πατεριῶς,
 διάγειν κοσμίως, καὶ φιλαλληλῶς ἐν καθαρῷ συνεδῶτι, καὶ μηδὲν ποιεῖν
 ἀντιστρέψας καὶ μοναρχικῶς, καὶ κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν, χωρὶς τῆς κοινῆς
 γνώμης, βολῆς τε καὶ σκέψεως τῆς Κοινοῦτος ἡ Πατέρων, καὶ μάλιστ'
 ἡ Προκρίτων, καὶ Γερόντων τῆς Συνάξεως, καὶ ταῦτα περὶ χρεῶν, καὶ ἀ-
 ναγκαίων, καὶ πραγμάτων, ἃ τινὰ ὀφείλουσιν ἀνακοινῆσαι, καὶ διὰ κοινῆς
 σκέψεως κυβερνᾶσαι, καὶ διεκπεραῖνεσθαι, πρὸς ὅς ὀφείλει πάντα φανε-
 ρὰ ποιεῖν τά τε εἰσοδήματα, καὶ δαπανήματα, εὐκρινῶς, καὶ καθαρῶς, ὡς
 μηδεμίαν ὑπολείπεσθαι εἰς τινὶ σφετερισμῷ ἀμφιβολίᾳ, καὶ ἐν εὐδύτη-
 τι, καὶ εὐκρινείᾳ, ἔχειν ἀξιοῦσαι τῆς καθήκουσας τιμῆς, ὑποταγῆς τε,
 καὶ αἰδῆς ὑπὸ τῆς ἡ Πατέρων Κοινοῦτος, ὡς Προεσῶς αὐτῇ γνωρίζο-
 μένος, μηδενὸς ἡ Πατέρων πολυμῶντος ἀντίστασαι, καὶ ἀντιβαίνειν αὐ-
 τῷ, καὶ τῆς τιμῆς αὐτῇ καθάπεσθαι οἰωδῇ τινι τρόπῳ. εἰδέποτε τυχὸν
 φωραδῇ ἀπεναντίας φερόμενος τῇ εὐκαταστάτῳ διαγωγῇ, κοινῇ ὠφελείᾳ
 καὶ συστάσει, καὶ ἐπιζήμιος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς μὴ φυλάττων τὸς ὅ-
 ρους καὶ τρόπους τῆς Μονασθεῖας Βίης, τῆς καὶ κοινότης ἡ Πατέρων
 ἔχει ἐκβάλλειν αὐτὸν δικαίως τῆς Ἡγουμενείας, καὶ καθίσαν ἕτερον, τὸν
 πρόσφορον, καὶ λυσιτελῆ ἀναφανέντα. Ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς τὰ ταξίδια τῆς Μο-
 νασθεῖας χάριν ἐλεημοσύνης ἀποστελλόμενοι Πατέρες, ἐπειδὴ φανῶσιν
 ἀποστατίσαντες, καὶ ἀπειθεῖς καὶ παρήκοι, ἔχει ἀδικεῖν ὁ Ἡγούμενος μετὰ
 τῆς Συνάξεως ἡ Πατέρων παιδείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ, καὶ ἀργείᾳ τῆς Ἱε-
 ρωσύνης καθυποβάλλειν τὸν τοῖστον ἀποστάτην, καὶ Μονασθεῖαν δίκαιον
 διεδικεῖν, καὶ ἀνακαλεῖσθαι παρ' αὐτῷ, καὶ ὅν δυνήσῃ τρόπον, ὡς μὴ
 τὴν Μονὴν ζημιῶσαι, μήτε πρόσκομμα γίνεσθαι τὸν τοῖστον τοῖς λοι-
 ποῖς, καὶ κακὸν παράδειγμα· ἀλλ' οὔτε ἡ Μονασθεῖαν Πατέρων τινὰ
 Ἡγούμενον, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἡ Πατέρων εἰς βοήθειαν τῆς Μονα-
 σθεῖας, καὶ ζητεῖν παρὰ ἡ Χριστιανῶν πολλήν, ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην
 ἐπ' ὀνόματι τῆς Μονασθεῖας, ἀλλ' ὅδε ἡ ξένων, καὶ ἀλλοτρίων Πατέρων,
 καὶ

καὶ Καλογήρων πολὺν τοῖστον τι, ἀλλὰ καὶ φωραδῆναι τὸν τοῖστον παι-
 δεύεσθαι ἀπραγματίσας, ὡς ἐπίβουλον τῇ Ἱερᾷ Μονασθεῖας τότε, καὶ
 προφανῶς Ἱεροσουλόν· ἀλλὰ καὶ μηδεμίαν πολὺν κωλύειν οἰωδῇ τινι τρόπῳ
 τὴν Μονασθεῖαν ἐλεημοσύνην, ἢ σφαιτεῖσθαι ἐξ αὐτῆς, καὶ κρατεῖν
 τὸ Μονασθεῖαν δίκαιον, ἢ συκοφαντίας ἀνακαλεῖν, καὶ διαβολὰς ἐ-
 ξαρτεῖν, ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς· ἀλλὰ καὶ ἐὰν τις ἡ
 συνασκαμένων Πατέρων φάσῃ τελευτῆσαι, μετὰ θάνατον ἐκείνου ἀπα-
 σαι τὴν περιεσίαν αὐτῷ προχειρῆσαι τῇ Μονασθεῖᾳ, κατὰ τὴν ἡ Ἱε-
 ρῶν Νόμων, καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων ἀπόφασιν, καὶ μηδεμίαν ἐκ τῶν
 συγγενῶν αὐτῷ ἐπὶ προφάσει κληρονομίας, ζητεῖν πολὺ, ἢ ὀλίγον τι
 ἀπὸ τῆς περιεσίας ἐκείνου οἰωδῇ τινι τρόπῳ, καὶ ἐνόχλησιν τινὰ, καὶ ζη-
 μίαν ἐπάγειν αὐτῷ. Καὶ ὅτος μὲν ὁ Τύπος ὀφείλει φυλάττεσθαι ἀμετα-
 ποιήτως ἐν τῇ Σεβασμίᾳ ταύτῃ Μονῇ, εἰς αἰῶνα τὸν ἀπᾶντα, κατὰ τὸς
 αἰωτέρως ἐκπεσούσας διορισμούς, ὅμῃ μετὰ τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας,
 καὶ τιμῆς, ἀσιδότητος τε παντελῶς, καὶ ἐλευθερίας, ἀναγνωσκόμενος ἐν
 τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ, καὶ παρρησίᾳ κηρυττόμενος δις τὸ ἐνιαυτὸν,
 κατὰ τὴν λαμπροφύρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίας ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ
 κατὰ τὴν πελεμένην ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον Ἑορτήν, καὶ Πανήγυριν
 τῆς Θεομήτορος· ὃς δ' αὖτις, καὶ ὅποιος πολὺν ἀπ' ἐναντίας κηρύττει
 τοῖς ἐν τῇ παρόντι Συνδικῶς παρ' ἡμῶν ἀποφασίσαι, καὶ θελήσει δια-
 σείσαι, καὶ ἐνοχλεῖσαι τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν, καὶ τὰ ταύτης Μετό-
 χια, μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς εὐεσκαμένων Πατέρων, ἢ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ
 ἀσιδότητά αὐτῆς ἀνατρέψαι, καὶ καταδικᾶσαι, καὶ βίαν τινὰ ἐπαγα-
 γεῖν, ἢ τὸς ἐκπεσούσας ρήτας Τύπους, καὶ Ὅρους τῆς Μονασθεῖας Βίης τε-
 εῖτε τῇ Ἡγουμενείᾳ, καὶ τῶν Πατέρων, καὶ τῆς ὅλης τῆς Μονασθεῖας κυ-
 βερνήσεως, καὶ διατάξεως διασείσαι, καὶ παρασαλεῦσαι, καὶ βλάβην, καὶ
 ζημίαν προξενῆσαι αὐτῷ, ὁ τοῖστος εἴτε τῇ Ἀρχιερατικῇ, καὶ Ἱερατικῇ
 Καταλόγῳ ὑπάρχων, ἢ Μοναχός, ἢ Ἰδιώτης, ἢ τῆς τῶν Κοσμικῶν
 καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφορισμένος εἴη παρὰ τῆς Ἀγίας, καὶ Ὁμοσεῖς,
 καὶ ἀδιαίρετος Μακαρίας Τεταδός, τῷ ἐνὸς τῇ φύσει Θεῷ, καὶ κατηρα-
 μένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος· αἱ πέτρας, καὶ ὁ
 σίδηρος λυθήσονται, αὐτὸς δὲ ἑδαιμῶς, καὶ πάσας τὰς Πατρίδας καὶ
 Συνδικῶς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ ἐνοχος τῷ περὶ τῆς Γέννησης. Ὅθεν εἰς
 ἐνδειξιν, καὶ ἀσφάλειαν διηνεκή τῶν διελημμένων, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν
 Ἡμέτερον Συνδικὸν Συγγειλιώδες Γράμμα, καὶ ἐδόθη τῇ ρηθείᾳ Σε-
 βασμίᾳ Βασιλικῇ, καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τῇ Κύκλῳ.

Ἐν ἔτει αψξ'. κατὰ Μῆνα Αὐγύστον, Ἰνδικτιῶνος ἡ.

Ἐλέω

„Ελέω Θεῷ Κύπρις Ἀρχιεπίσκοπος ΠΑΙΨΙΟΣ ἀποφαίνεται.
ΟΙ ΤΟΤ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ.

- „Καισαρείας Παΐσιος.
- „Ηρακλείας Γεράσιμος.
- „Νικαίας Τερεμίας.
- „Αδελφειπόλεως Διορυσίος.
- „Πρόσης Μελέτιος.
- „Σερρών Ἰωαννίκιος.
- „Μητυλήνης Ἀρτίμος.
- „Μεσημβρίας Ἀρτίμος.
- „Δρύφρας Βαρδολομαῖος.
- „Κώς Μελέτιος.
- „Φερσαλῶν Δωρόθεος.

Ἐπεὶ δὲ Χάριτι τῆς Θεοτόκου, καὶ διὰ κοσμικῶν Ἀρχόντων τῶν αὐ-
τῷ ἐβεβαίωθη, καὶ νῦν μάλιστα δι' Αὐθεντικῶν Χρυσόβειλλων, ἰδοὺ
γράφεται, εἰς εὐδελξίν τῃ Σεβασματὸς τῆς Μονῆς, πὸ ἴσον τῷ δοθέν-
τος παρὰ τῷ Ὑψηλοτάτῃ Αὐδεύτῃ, Ἰωάννῃ Γρηγορίῳ Γκίκα Βοεβό-
δα, Χρυσόβειλλῃ, ἱκανῶς ὄντος δηλώσαι, καὶ τὰ πῶν ἄλλων Ψηφίσμα-
τα, ὡς ὅμοια. Εὐείσκονται δὲ τὰ παρόντα Συνοδικά, καὶ τὸ τῷ Αὐθεν-
τῷ Χρυσόβελλον, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐν μεμβραίνῃ γεγραμμένα.

ἸΣΟΝ

ἸΣΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ.

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ἸΩΑΝΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΚΑ
ΒΟΕΒΟΔΑΣ, ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ΚΑΙ ἩΓΕΜΩΝ,
ΠΑΨΗΣ ΟΥΓΚΡΟΒΛΑΧΙΑΣ.

Ἰ ἐργαζόμενοι τὰς ψυχωφελεῖς ἀρετὰς, καὶ τὰ θεάρεστα ἔρ-
γα, ἃ μόνον κατὰ τὴν παρῶσαν ἐπαινεῦνται ζῶν, καὶ εὐφη-
μίζονται, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἀφάρτου αὐτῶν διαμένει
τὸ ὄνομα, καὶ αἰώνιον τὸ μνημόσυνον, ὧν καὶ αἱ ψυχαὶ ἐν
ταῖς Μοναῖς τῶν Δικαίων συναυλίζονται. Τοιγαρὲν πολλῶν ἔτων τῶν
ἀρετῶν δι' ὧν τις δύναται ψυχικὴν καρπύσθαι σωτηρίαν, τὴν σωτὴρ
τῶν ἐπέχει τάξιν ἢ πρὸς τὴν πένητας γνωμὴν καὶ ἐνδείκναι Ἐλεημοσύ-
νην, μάλιστα δὲ ἢ πρὸς τὴν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Ναδῶν ἐπαμαρτυρομένη. Διό-
περ καὶ γὰρ ὁ δῶλος τῷ ἐπικρατὶ Θεῷ, δεύτερος Ἰωάννης, Γρηγόριος Γκί-
κα Βοεβόδας, ἔγγονος τῷ ἐν τῇ Μακαρίᾳ τῇ Ληξίᾳ γενομένῳ πρώτῳ
Ἰωάννῳ Γρηγορίῳ Γκίκα Βοεβόδα, ἀπὸ Θεῶν ζήλον ὀδηγηθεὶς, ἐξ
ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ἔχωντας ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν
ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἧς ἡ μνήμη εὐείσκειται
εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῷ ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, ἐπονομαζόμενον
Κύκκῳ, εἰς τὸ ὁποῖον Μοναστήριον εὐείσκειται καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἀποστόλῃ
Λευκᾷ ἱσορηθεῖσα Ἀγία Εἰκὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἀκώλυτος
ἡ Αὐθεντεία μὲν, ὅτι τὸ ρηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον εὐείσκειται εἰς πολ-
λὴν ἐνδειαν, καὶ πτωχείαν, προηρέθη ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία, καὶ εὐπαι-
νήσιον, καὶ ἔδωκα τὸ παρὸν Τίμιον Χρυσόβελλον τῆς Αὐθεντείας μὲν
εἰς τὸ ρηθὲν Ἱερὸν, καὶ Θεῶν Μοναστήριον, διὰ τὴν ἔχῃ καὶ πέρη ἔλεος
ἀπὸ τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας κατ' ἔτος γρόσια πενήτηκοντα, τὰ ὅποια αἰ-
τὰ ἅπαντα διωρίσαμεν καὶ δοθῶν ἀπὸ τῷ Αὐθεντικῶν ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ
κατὰ καιρὸς Καμαρεσαῖος τῶν Ὀκτῶν, ἔξω ἀπὸ τὴν σῆμαν τῆς ἀγο-
ρᾶς τῶν Ὀκτῶν, καὶ διὰ τὴν καὶ μὴ κοπῇ τοῦτο τὸ ἔλεος, ἢ καὶ γένῃ κα-
νένα ἐμπόδιον εἰς τὸ καὶ υπάγει αὐτὸ τὸ ἔλεος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐκεί-
ναι εἰς τὸ ρηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον, διορίζει ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία ἐπίτροπον,
καὶ φροντιστὴν τὸν κατὰ καιρὸς Ἠγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπ' ὀνόμα-
τι τιμωμενῆς τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυριδωνος Τειμυθουδοντος
τῷ Θαυματουργῷ, ἡ ὁποία Ἀγία Μονὴ εὐείσκειται ἐδῶ εἰς τὴν Πολι-
τείαν τῷ Βασιλεῖ, διὰ τὴν καὶ φροντίξῃ ὁ ρηθεὶς Ἠγούμενος, καὶ καὶ
πέρη αὐτὸ τὸ διωρισμένον ἔλεος κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν Καμαρεσαῖος τῶν
Οκ.

Descriz. del Monast. di Chicco.

Ὁκνῶν κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ διὰ μέσων χρησίων ἀνθρώπων, καὶ ἀξιοπύστων καὶ τῶν ἐλπίων εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον Κύκκου ἀπὸ τὴν Νήσον Κύπρου, καὶ δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐκείσε Πατέρων, καὶ παύρουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀποδείξιν πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς ἐνθάδε Γερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Σπυρίδωνος τῆς Οὐματερῆς.

Διὰ τὸτο ἔδωκεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβελλον τῆς Αὐθεντείας μου τῷ Ἱερῷ καὶ Θεῷ Μοναστηρίῳ Κύκκου ἀπὸ τῆς Νήσου Κύπρου, διὰ καὶ πέρη αὐτὸ τὸ Ἑλεος τὸν καθεὶ χρόνον ἀδιακόπως, καὶ ἀνεμπόδιστος, καὶ εἶναι πρὸς σύσασιν, καὶ κυβερνήσιν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας, καὶ τῶν Μακαρίων Γονέων μου, καὶ Πάππων Μνημόσυνον αἰώνιον.

Λοιπὸν παρακαλῶμεν καὶ τὰς ἄλλας Αὐθεντίας ἐν Χειρῶ ἡμῶν Ἀδελφούς, ὅς τινες ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς ἀπείρω αὐτῷ Θεῷ Ἑλέει ὑστέρα ἀπὸ λόγου μας θέλει ἐκλέξει καὶ εἶναι Αὐθένται, καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τζάρας ταύτης Οὐγκροβλαχίας, ἡ ἐκ τῆς Γένος ἡμῶν εἶεν, ἡ ἐξ ἄλλης Γένος, καὶ ἡ αὐτῶν Αὐθεντεία καὶ ἀναπείσων, καὶ καὶ ἐπικυρώσων αὐτὸ τὸ Ἑλεος διὰ τιμίων Χρυσόβελλων τῆς αὐτῶν Αὐθεντείας, ἵνα καὶ τὰ ἐλέη αὐτῶν εὐφρόσδεκτα ὡς παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ὑπ' ἄλλων Αὐθεντῶν κεκυρωμένα, καὶ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίσῃται αὐτοῖς τὰς αὐτῶν Ἡγεμονίας εὐτυχεῖς. Καὶ ἐπεκύρωσεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβελλον μετὰ καὶ τῆς Βελῆς τῶν τιμιωτάτων, καὶ πιστῶν Μεγάλων Ἀρχόντων τῆς Ντιβανίς τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας Ἀρχοντος Κωνσταντίνου Δεδεσκέλου Μεγάλου Μπαῦς. Ἀρχοντος Γρηγορίου Γρετζαῦς Μεγάλου Βορνίκε. Ἀρχοντος Κωνσταντίνου Μπραγκοβαῦς Μεγάλου Λογοδέτῃ. Ἀρχοντος Μπαρπέλου Βακαρεσκέλου Μεγάλου Βεστιάρη. Ἀρχοντος Σπυρίδωνος Βακαρεσκέλου Κλετζάρη. Ἀρχοντος Γεωργίου Χρυσόσκου Μεγάλου Ποσελνίκε. Ἀρχοντος Θωμᾶ Γαλιανῆς Μεγάλου Παχαρνίκε. Ἀρχοντος Ματθαίου Ρωσέτῃ, Μεγάλου Στολνίκε. Ἀρχοντος Γρηγορίου Γκίκα, Μεγάλου Κομίσῃ. Ἀρχοντος Ἰωαννῆς Χαλεπλή, Μεγάλου Σλατζιάρη. Ἀρχοντος Σταύρου, Μεγάλου Πιτάρη καὶ ἐπιστάτῃς ὅτος Κωνσταντίνος Μπραγκοβαῦς, Μεγάλου Λογοδέτῃ. Καὶ ἐγράφη τὸ παρὸν Χρυσόβελλον ὑπὸ τῷ Θωμᾷ Λογοδετζέλου τῷ Ντιβανί, καὶ Μίλλεκα Λογοδετζέλου, Μαρασέσκου ὑπὸ τῶν Ὀλτων.

Ἰσὺζ'. Ὀκτωβρίν, ἐ.

Ἰωάννης Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας,
Ἡγεμὼν πάσης Οὐγκροβλαχίας.

ΚΥ.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἙΛΕΩ ΘΕΟΥ

ἈΡΧΙΕΠΪΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ῬΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἰσὶ μὲν καὶ ἄλλαι Εἰκόνες σεπταί, ὅς ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Λευκάς ἰδίως χερσὶν ἐξωγράφητε πρὸς τὸ ἀρχέτυπον τῆς Μητρὸς τῆς Δεῖς Λόγου, τρεῖς δὲ τῷ Θεομητορικῷ αὐτῆς νεύματι καὶ ἀμέσῳ κελεύσματι ἐπιγινώσκουμεν αὐτῷ αἰσορηθεῖσας, ὅς καὶ χάριτι ἐνεργείας θαυμάτων κατεπλούτισεν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ πιστευόντων εἰς τὸν ἐξ αὐτῆς πχθεύτα Κύριον τῆς Δόξης καὶ Θεὸν ἡμῶν. μία δὲ τῶν, ἡ καὶ μέχρι τοῦ νῦν Δεῖω ἐλεει ἀπαραλλάκτως σωζομένη ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Κυρηναίας τῆς Νήσου Κύπρου διατελεντὶ Ἱερῷ Καταγωγίῳ, ἡ Ἑλεῖστα τῷ Κύκκου ἐπισημίζομένη, καὶ τὸν Μονογενῆ ἐκ δεξιῶν φέροντα, καὶ ἐκ ἐσῶν, ὅς τις πρὸς τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀμφισβητήσῃ, εὐσεβῶς φροῶν, καὶ ἐρρωμένην τὴν διάνοιαν ἔχων. Περὶ τῶν γὰρ τῶν ὑπὸ τῷ Πανευφάνει Ἀποστόλῃ, περὶ τῆς ἐπὶ τῷ βίῳ τῆς Θεομήτορος, αἰστορηθεῖσων σεβασμίων Εἰκόνων ὅ,τι Δεῖος Πατὴρ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διέξῃσι, καὶ ἄλλαι πρὸς τότοις ἐγγραφοῖσι καὶ ἀγραφοῖσι παραδόσεις ἐν παλαιῶν αἰῶσιν ἀλληλοδιαδόχως διαμαρτύρονται· περὶ δὲ τῆς Ἑλεῖστος τῷ Κύκκου καὶ Ὁρθοδόξων Βασιλέων Χρυσόβελλοι λόγοι, καὶ γράμματα Πατριαρχικά Συγγιλιώδη, ἐκδομένα κατὰ καιροὺς ἐχεγγύους παρέχονται ἀποδείξεις· καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐξ αὐτῆς ὡς ἐκ πηγῆς τινος πολυχύμονος ποροχέουμένα, καὶ ἀεονάως ἐκτελούμενα θαύματα, μυρίαις ὡς εἰπεῖν γλώσσαις τὴν ἔσοχον αὐτῆς χάριν διακηρύττεισι, καὶ πάντας ἡμᾶς σιγῇ μάλλον τὰ ὑπερφύτα ὑποτίθεσθαι σέβειν, καὶ τιμᾶν, ἅτε τῇ ὑπὲρ φύσιν καὶ Δεῖων, μὴ κατὰ φύσιν γε ὄντα, καὶ καταλήψεως ἀνθρώπων ὑπέρτερα· ἡ, τε γὰρ Θεραπεία τῆς ἀπειγνωσμένης τῷ αἱμυνήσῃ Βασιλεῖ Ἀλεξίου μονογενὲς θυγατὴρ, ἡ ποροχύνσις τῇ ἐν τῷ ὄρει ἐκείνων δένδρῳ, καὶ ὑπόκλισις τῆς ἐαυτῇ κορυφῆς, ὅτε ἀπὸ τῶ λημένος εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκομίζετο ἡ σεπτὴ αὕτη Εἰκὼν, ἡ ἐξαίσιος ἱσὶς πολλῶν αἰάτως ἐχόντων διὰ τῶ

Ν Ζ

τῇ ἐκ Πέτρας ἐκεῖ Ἀγιάσματος, ἢ τῷ ὡς νεκρῷ προσερχέμενος παι-
 δὲς ἀνάρρωσις, ἢ τῷ παραλυτικῷ αὐόρθωσις διὰ τῆς τῷ Ἰερῷ Μανδύου
 ἐπιθέσεως, οἱ ἐπ' αὐμβεῖα πολλάκις καταρράγυντες ὑπὸ, καὶ ἄλλα
 καὶ ἐκάστην, αἰσθητὴν νικῶντα, καὶ λόγου δύναμιν ὑπερβαίνοντα, τῆς
 Θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς ἐπιχορηγηθείσης
 αὐτῇ ἀκενώτου χάριτος ὑπερφυῆ ἀποτελέσματα γνωρίζομεθα, εὐσε-
 βῶς αὐτομολογεῖται. Ἐνθεντοὶ καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Μοναστήριον, περὶ ὃ
 καὶ τῷ παρόντι ὁ λόγος, ὡς τοῖσιν πεπληρωμένον ἀνεκτίμητον πλῆθον
 καὶ θαυμάσιον θαύματον, πολλῶν ὑπερέχει τῇ δόξῃ καὶ τῇ λαμπρό-
 τητι, καὶ φανομοίῳ σταυροπηγιακοῖς ἀνάγει τετιμημένον, πάσης ἀ-
 πολαύει ἐλευθερίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη ἐκ περιστάσεως γενέσθαι πυ-
 εῖκαυσον τὸ ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τῷ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Προκα-
 τῆς ἡμῶν κυροῦ Προκοπίου ἀποδεικτικὸν τῆς σταυροπηγιακῶν αὐτοῦ
 προνομιῶν, ἐκικυρωτικόν τε καὶ ὁροθετικὸν Συγγιλιεῶδες ἐν μεμβρά-
 ναις γράμμα, οἱ ἐν αὐτῇ συνασκούμενοι Ὀσιώτατοι Πατέρες, ἵνα
 μὴ τῇ τῷ καιρῷ παρατάσει ἐξίτηλα γένῃται τὰ τῆς ἐλευθερίας ταύ-
 τῆς γεραρὰ καὶ ἀρχαῖα φρονόμια, οἱ τε καλῶς κείμενοι ὅροι, καὶ αἱ
 τάξεις τῆς διοικήσεως αὐτῆς, φροσέδραμον τῇ φρονοίᾳ τῆς καὶ ἡμᾶς
 τῷ Χειρῷ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ θερμῶς ἐξητήσαντο ἀνανεωθῆναι
 π, καὶ ἐκικυρωθῆναι δι' ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Συγγι-
 λιεῶδες ἐν μεμβράναις γράμματος. Ἐπεξελθόντες γὰρ τὰς Ἱερὰς αὐ-
 τῆς Κώδικας, εὐρομεν καπετρωμένον τὸ ἀπαράλλακτον ἴσον τῷ διαλη-
 φθεύτος Συγγιλιεῶδους, ἐκδεδομένου κατὰ τὸ 1783. Σωτήριον ἔτος,
 ὑπερ μείαν ποιεῖται καὶ δὴ ἐτι παλαιγενῶν συγγιλιεῶδων γραμμά-
 των, ὧν τὸ μὲν φαίνεται ἐκδεδομένου κατὰ τὸ 1760. Σωτήριον ἔτος
 ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τῷ αἰοδίμου Κωνσταντινουπόλεως κυρῷ Σερα-
 φείμ, περιέχον καὶ τὴν ὑπογραφήν τῷ τότε Κύριου Παΐσιου, τὸ δὲ
 ἐτι ἀρχαιοτέρου κατὰ τὸ 1672. ἐπὶ τῷ αἰοδίμου κυρῷ Διονυσίῳ μετὰ
 καὶ τῇ τότε αἰοδίμου Πατριαρχῶν Νεοφύτῃ Ἀντιοχείας, καὶ Δοσιθέῳ
 Ἱεροσολύμων. ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῷ τότε Ἀρχιεπισκόπῳ Κύριου Νικη-
 φόρῃ, καὶ τῇ μετ' ἐκείνου τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην διαδεξαμένου,
 φανερὴ δὴ τῷ Χειρῷ δέλῃ, Γερμανῷ, Ἰακώβῳ, Σιλβέρου, καὶ Φιλο-
 θέῳ, ἐπὶ τοῖσι καὶ τῇ τότε παρατυχόντων Μητροπολιτῶν τῷ καὶ ἡ-
 μᾶς Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ, καὶ Λεοντίῳ τῷ τότε Κυρηνίας, ἐν οἷς φέρον-
 ται καταγεγραμμένα αἱ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ συμβᾶσαι πυρκαϊαί,
 καὶ ἄλλα συμφοραὶ, καὶ ὅσα περὶ τῆς θαυμάτων τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος
 διωμολόγησε, καὶ ἐπὶ Συνόδῳ ἐβεβαιώσατο ὁ φείμνηστος ἐν Πατριαρ-
 χαις Ἱεροσολύμων Ἐφραίμ παρὶν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ἐκείνου φρο-
 βισαδοθῆναι θρόνον, ἀπὸ χρόνους πολλὰς ἐκεῖ χρηματίσας, καὶ τὰ περὶ
 τῆς

τῆς Εἰκόνος διερευνησάμενος, καὶ καλῶς εἰδὼς ὅτι καὶ, ὅτι τῷ
 Ἱερῷ τῷ Μοναστήριον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐκ
 Βασιλικῶν δαπανημάτων ἀνοδόμηται, καὶ ὅτι ἐκ πρώτης ἀρχῆς καὶ
 καταβολῆς ὡς εἰπεῖν τῇ θεμελίῳ σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ πτίμῃται πα-
 ρὰ τῷ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνῳ τῆς Νήσου Κύπρου ἐπὶ αὐτονομία καὶ
 ἐλευθερία παντελεῖ διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἐν αὐτῷ Θεομητορικῆς Εἰκ-
 νος. Ταῦτα διέξισιν ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν τοῖς Ἱερῶς Κώδιξι καπετρωμέ-
 νον ἴσον τοῦ ἐν μεμβράναις ἐκείνου Συγγιλιεῶδους, φροσνακροῦμενον
 πᾶν φροσφόρως καὶ περὶ τῆς σεπτῆς Εἰκόνος ὀλίγα τινα ἐκ πολλῶν
 εἰς ὕμνον τῆς Ἀειπαρθεῖος καὶ Θεομήτορος ἀξιόχρεων, καὶ αἰτίου τῆς
 ἐκδόσεως τῷ Συγγιλεῖ ἐκείνῳ παρεστάγον τὸν τότε Καθηγούμενον τῆς
 Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς κυρῷ Μελέτιον, παρασώτα συνοδικῶς, καὶ τὰ ἴσα
 τῇ αὐτῇ ἐξονοματισθέντων φροσφυγενῶν ἐκείνων Συγγιλιεῶδων
 γραμμάτων ἐμφανίσαντα, εἴθ' ὅπως τὸς ἐφεξῆς ὅρος καὶ κανόνας δια-
 λαμβάνει, φρὸς τὴν αἰσίτην καὶ Θεῷ φίλην Μοναστηριακὴν οἰκονομίαν
 συνεπλεστικωτάτους φροσφωῶς. Τοῦτο δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν θεμελί-
 αἴτησιν τῇ διαληφθεύτων Ὀσιωτάτων Πατέρων ἀναευντες, ἐκικυρῶ-
 ντες τε, καὶ κρατύνοντες κατὰ πρόνοιαν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ φιλαδελφον
 τρόπον, φιλοτίμως αἰετὶ ἐνδεκνύμενον περὶ τὸ συμφέροντα τῇ λοιπῶν
 Ἀγιωτάτων Θρόνων, καὶ τῇ ὑπ' αὐτὸς διαπελύντων θεῶν Σκηνομάτων,
 καὶ Ἱερῶν Καταγωγίῳ, γράφομεν συνοδικῶς μετὰ τῇ περὶ ἡμᾶς Ἱε-
 ρωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ ὑπερτίμων, τῇ ἐν Ἀγίᾳ Πνεύματι ἀγαπῇ
 ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτργῶν, καὶ συναδὰ τότῳ ἀειζόμεθα, καὶ
 συμφώνως θαπίζομεν, καὶ ἀποφανόμεθα, ἵνα τὸ ῥηθεὶ Ἱερὸν καὶ
 σεβάσιμον Μοναστήριον, τὸ κατὰ τὴν Νήσον Κύπρον ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ
 Κυρηνίας, σεμνυνόμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν
 Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθεῖς Μαρίας, καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν αὐτῇ σεπτῆς
 Εἰκόνος τῆς Ἐλεῖσης τῆς Κύπρου, ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς σταυροπη-
 γιακῇ ἀξίᾳ πτίμῃται παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῆς Νήσου Κύπρου,
 ἐλευθερία τε καὶ αὐτονομία παντελεῖ πεφιλοτιμημένον, ὅπως καὶ εἰς τὸ
 ἐξῆς ὑπάρχη καὶ λέγεται, καὶ παρὰ πάντων γνωσκητῶν κατὰ τὸς
 ἀρχαίας Βασιλικᾶς φιλοτιμίας σταυροπηγιακῶν, καὶ πάντῃ ἐλευθε-
 ρον, αὐθιγόν, ἀδελφόν, ἀνεόχλητον τε καὶ ἀνεπηρέαστον παρ' οὐτι-
 νοσῶν προσώπων Ἱερωμένων, ἢ Λαϊκῶν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων, καὶ
 φροσφωμάτων, καὶ ἀφιερωμάτων αὐτῷ κινήτῃ τε καὶ ἀκινήτῃ, τῇ τε ἡδὴ
 ὄντων, καὶ τῇ εἰσέπειτα φροσγενησόμενων αὐτῶν, μηδεὶς μηδεὶς ὀφεί-
 λου δίδοναι μέλει καὶ ὀβολῷ, μήτε τῷ κατὰ καιροῦ Ἀρχιεπισκόπῳ
 Κύπρου, μήτε τοῖς γεννητάσι αὐτῶν Ἀρχιερεῦσιν, ἀλλ' ὁ κατὰ και-
 ρὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἔχη ἀρκεῖσθαι μόνῳ τῷ μνημοσύνῳ τοῦ
 κα-

καινῆς αὐτῆς ὀνόματος, καὶ μηδεὶς πολὺ κατεξαιρέσθαι αὐτὸ τοῦ
 ἱερῆς Μοναστηρίου, καὶ ἀπαιτεῖν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἀπαίτησιν, ἀλλὰ
 μετὰ ὥσπερ καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα κρεῖττον, καὶ καλυπτότερον
 πάσης δευλαγωγίας καὶ ἐνοχλήσεως, αὐτονομούν τε, καὶ αὐτοδέσποτον
 φυλαττομένων ἀκριβῶς ἥ τε ἐλευθερίων ὑψηλῶν Βασιλικῶν Προσ-
 κυνητῶν οὐσιμῶν, καὶ ἥ ἀρχαίων προνομίων αὐτῶν, καὶ ἥ τοπικῶν
 ἐνταλμάτων διατηρησμένων διότι ἀμετακινήτων, καὶ πᾶν ἀπαρεχέ-
 ρητων· οἱ δὲ ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι Ὀσιώτατοι Πατέρες ὀφείλουσι
 διαφέρειν, διοικεῖσθαι τε καὶ πολιτεύεσθαι κοινωβιακῶς, εἰρηνικῶς τε, καὶ
 φιλαδέλφως κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν ἐπάγγελμα, φροντίζοντες, καὶ
 ἐπιμελόμενοι, καὶ ὅπως ἀφορῶντες πρὸς τὴν σύστασιν, βελτιώσιν τε
 καὶ αὐξήσιν τῶ ἱερῶ αὐτῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νεο-
 μισμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας ἀπορίξ ἐχόμενοι κατὰ τὸν ἔκ-
 παλαι εἰσκρατήσαντα αὐτοῖς τύπον, μηδὲν παραλείποντες· καὶ ὅταν
 ἐν χρεῖᾳ Ἡγούμενος γένηται, ἔχῃσι κοινὴ γνώμη καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ
 τε καὶ ψήφῳ, καὶ μάλιστα οἱ προκεκλιότεροι, καὶ γέροντες τῆς συ-
 νάξεως αὐτῶν, αἰρεῖσθαι τε καὶ ἐκλέγειν εὖα ἥ συγκοινοβιατῶν αὐ-
 τῶν, ὅς τις αὐτοῖς ἔσται ἄλλων φρονήσει τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρε-
 ταῖς καὶ σεμνότησι δόξῃ ἅγιος εἶναι, καὶ φοροφόρος, καὶ ἐκείνον
 προβάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθίσταν Ἡγούμενον, ὅς τις ὀφείλῃ προνοεῖν τε
 καὶ ἐπιμελεῖσθαι μεγίστην καταβάλλειν ἐπὶ τῇ αὐξήσει καὶ βελτιώσει
 τῶ ἱερῶ τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἐπὶ τῇ εὐτάκτῳ τε καὶ σεμνῇ διαγωγῇ
 ἥ ἐν αὐτῷ συνασκούμενων Ὀσιωτάτων Πατέρων κατὰ τὰς ἀρχαίας
 αὐτῶν Μοναστηριακὰς διατυπώσεις, καὶ διατάξεις, καὶ παρέχειν ἑαυτὸν
 πᾶντι ἀντίληπτον, καὶ πόρρω παντοίας πονηραῖς ὑπολήψεως, αὐτὸς
 τε τὰ βέλτιστα διαφωρατόμενος, καὶ τὸς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφούς τὰ ἀει-
 στα παρινοῶν τε, καὶ συμβουλεύων, ἐτι δὲ μηδὲν ἥ ἀνιόντων τῇ
 κοινότητι αὐτῶν ποιεῖν ἀνθυμῶν τε, καὶ μοναρχικῶς, καὶ κατ' ἰδίαν ἀ-
 ρέσκειαν αὐτοῦ τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ βελῆς, καὶ σκέψεως, καὶ ἥ
 λοιπῶν συγκοινοβιατῶν Πατέρων, καὶ μάλιστα ἥ προκεκλιωτέρων καὶ γε-
 ροντοτέρων τῆς συνάξεως, πρὸς οὓς ὀφείλῃ πᾶντα φανερά ποιεῖν, τὰς
 τε φοροδοτίας, καὶ τὰς δαπανήματα διὰ καθαρῶν Καταστίχων, δια-
 φυλάττων ἑαυτὸν πόρρω παντοίας ὑποψίας σφετερισμῶν, καὶ ἐν εὐδύ-
 τητι ἀξίμενος τῆς φοροδικίας τιμῆς, ὑποταγῆς τε, καὶ αἰδῶς παρὰ
 πᾶν ἥ συγκοινοβιατῶν αὐτῶν Πατέρων, καὶ ποιοῦν αὐτῶν γνώ-
 ζόμενος, μηδὲν πολυμῶντος ἀντίσταςθαι αὐτῷ, ἢ ὅπως περιφρονεῖν
 αὐτὸν, ἢ τῆς τιμῆς καθάπτεσθαι· εἰ δὲ ποτε τυχὸν φανερῇ ἀπ' ἐ-
 ναντίας φερόμενος τῇ εὐνομίᾳ αὐτῶν, καὶ τῇ κοινῇ ὠφελείᾳ, καὶ συ-
 γασσῇ, καὶ ἀποδεχθῇ καταλύων τὰς τρόπους καὶ ὅπως τῷ Μοναστηρίῳ
 καὶ

καὶ βίου, καὶ ἐπιζήμιος τῆς ἱερῆς ταύτης Μονῆς, τότε ἡ κοινότης ἥ
 εἰρημεύων Πατέρων ἔχῃ ἐκβάλλειν αὐτὸν τῆς ἡγεμονίας, καὶ ἄλλαν
 αὐτῇ ἐκείνῃ ἀποκαθίσταν Ἡγούμενον, τὸν ἅγιον, καὶ ἀρμόδιον κατὰ τὸν
 αὐτῶν ῥηθέντα τρόπον τῆς ἐκλογῆς· οἱ δὲ λοιποὶ συγκοινοβιατοὶ
 Πατέρες αὐτοῦ τῆς γνώμης καὶ ἀδείας τὰ κατὰ καιρὸν Ἡγούμενος, μήτε
 ἐν τοῖς κατὰ τὴν Κύρῳ μετοχεύοις τῶ ἱερῶ τῷ Μοναστηρίῳ, μήτε
 ἐν τοῖς ἔξω τῆς Κύρῳ ταξιδίοις μηδὲν πολλῶς χειροτονεῖσθαι
 μήτε ἱεροδιακόνους, μήτε ἱερεῖς· ἐὰν δὲ φανῇ τις τοιαῦτα ποιῶν αὐτοῖς
 τῆς γνώμης τὰ κατὰ καιρὸν Ἡγούμενος, ὁ τοῖςτος ἔχῃ ἐκβάλλεσθαι καὶ
 ἀποδιώκεσθαι τῷ ἱερῷ τῷ Μοναστηρίῳ· Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ πλῆθος
 ἥ Μοναστηριακῶν σφραγίδων πολλάκις συνέβησαν ἐπιβαλεῖν καὶ βλά-
 βαι ἐκ ὀλίγων τῶ ἱερῶ τῷ Μοναστηρίῳ, διὰ ταῦτα μηδεὶς ἔχῃ ἀ-
 δεῖαν τῶ λοιπῷ κρατεῖν σφραγίδα τῷ Μοναστηρίῳ τότε, εἰ μὴ μόνος
 ὁ κατὰ καιρὸν Ἡγούμενος· ἐτι δὲ μηδεὶς ἥ Μοναστηριακῶν τῶν ἐξέρ-
 χεται τῷ Μοναστηρίῳ, μήτε περὶ ἰδίας αὐτῶ χρεῖας ἀχολῆται αὐτοῦ
 τῆς τελείσεως καὶ γνώμης τῷ Ἡγούμενῳ, ὁ δὲ παραβαίνων ἀπόβλητος
 γίγνηται τῷ Μοναστηρίῳ τότε· ὁ δὲ κατὰ καιρὸν Ἡγούμενος τῷ Μονα-
 στηρίῳ τότε μετὰ ἥ λοιπῶν συγκοινοβιατῶν αὐτῶ Πατέρων ἔχῃσι ἐ-
 σακούεσθαι, ἐξαπολύμενοι παρὰ τῆς κατ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης
 Ἐκκλησίας εὖα ἥ συνεδριάζοντων Ἀγίων Ἀρχιερέων, ἐπὶ τῷ εἶναι
 ναζήρην, καὶ ἐπιτηρητὴν ἐνταῦθα ἐν τῇ Βασιλευσῇ ἐπὶ τοῖς ἐπιτρά-
 ποις τῶ ῥηθέντος Μοναστηρίου, καὶ ἐπὶ ταῖς ἐμπιπτόσαις Μοναστηρια-
 καῖς χρεῖαις καὶ ὑποθέσειν· οἱ δὲ συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Κύρῳ
 μηδεὶς ἔχῃσι ἥ Μοναστηριακῶν τῶν καλογήρων ἐκβάλλειν τῷ Μο-
 ναστηρίῳ τότε, προσείδαι τε, καὶ συγκατατάττειν ἐκείνους ἐν τοῖς ἑαυ-
 τῶν Ἀρχιερατικαῖς Μοναστηρίοις, μήτε ἐκ ἥ οἰκείων καλογήρων διορί-
 ζειν εἰς τὸ σαυροπηγιακὸν τῷ Μοναστηρίῳ μηδεὶς, καὶ καταναγκά-
 ζειν αὐτὸν παραδέχεσθαι· Ἐπὶ τοῖς καὶ οἱ εἰς τὰ ταξείδια τῷ Μο-
 ναστηρίῳ τότε χάριν ἐλεημοσύνης ἀποσελλόμενοι Πατέρες, εἰπέναι φα-
 νῶσιν ἀφεισηκότες, ἀπειθεῖς τε, καὶ παρήκοι, ἔχῃ ἀδεῖαν ὁ κατὰ και-
 ρὸν Ἡγούμενος μετὰ τῆς συνάξεως ἥ συγκοινοβιατῶν Πατέρων παιδείᾳ
 Ἐκκλησιαστικῇ ἐκείνους καὶ ἀργία τῆς ἱεροσύνης καλυπτοβάλλειν, καὶ
 τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον ἀπαιτεῖν τε παρ' ἐκείνους, καὶ ἀποκαθίσταν
 ἐκ παντὸς τρόπου, ἵνα μήτε τὸ Μοναστήριον ζημιωθῇ, μήτε ὁ ἀπει-
 θήσας ἐκείνος ταξιδιῶν κακὸν παράδειγμα τοῖς λοιποῖς γίγνηται.
 Πρὸς τοῖς μηδεὶς ἥ Μοναστηριακῶν τῶν Πατέρων αὐτοῦ ἀπολυτικῶς
 γραμματος τῷ Ἡγούμενῳ καὶ τῆς συνάξεως αὐτῶν ἔχῃ ἀδεῖαν ἀπέχε-
 σθαι εἰς ταξείδια, καὶ εἰς βοήθειαν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ αὐτῶν παρὰ τῷ
 Χριστιανῶν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην ἐκ ὀνόματι τῷ Μοναστηρίῳ
 καὶ

τὸς· ἢ μὴν ἀλλὰ μηδέ τις τῶν ξένων καὶ ἀλλοτρίων καλογήρων πολ-
μῆση τοιοῦτον διασφράζασθαι· ὅς τις δ' αὖ τοιοῦτος φωραθῇ, ἔχῃ παι-
δεύεσθαι ἀποφορηματίως, ὡς ἐπίβελος τῷ ἱερῷ τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ
προφανῶς ἱεροσύλος· ἀλλὰ καὶ μηδεὶς πολμῆση κωλύειν οἰωδῆτινι τρο-
πῷ τὴν Μοναστηριακὴν ἐλεημοσύνην, ἢ σφετερίζεσθαι ἐξ αὐτῆς πολὺ,
ἢ ὀλίγον τι, καὶ κρατεῖν τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον, ἢ συκοφαντίας
ἢ συρράπτειν, καὶ διαβολὰς συγκροτεῖν ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς ἱε-
ραίας ταύτης Μονῆς. Ὅσοι δὲ τῶν συνασκουμένων Πατέρων τελευτῶσι,
μετὰ θανάτου ἐκείνων ἅπαντα ἢ περιουσία αὐτῶν ἔχῃ ποροκυρῶσαι,
καὶ μεταβαίνειν εἰς τὸ ἱερὸν τῷ Μοναστηρίῳ κατὰ τὸς θεῖους καὶ ἱε-
ραῖς Νόμους καὶ Κανόνας, καὶ μηδεὶς τῶν συγγενῶν ἐκείνων ἐπὶ προφά-
σει κληρονομίας ἔχῃ ζητεῖν πολὺ, ἢ ὀλίγον τί ἐκ τῆς περιουσίας ἐ-
κείνης οἰωδῆτινι τρόπῳ, ἢ ἐπὶ ἑτέρῳ τινα καὶ ἐνόχλησιν καὶ ζημίαν ἐπά-
γειν τῇ Μοναστηρίῳ τῷ. Οὗτοι μὲν ἐν οἱ αὐτῶν ἐκτείνοντες διολε-
μοὶ καὶ τὰ κεφάλαια οφείλῃσι διατηρεῖσθαι πάντα ἀπαραραχάκτως
ἐν τῇ ἱερῇ τῷ Μοναστηρίῳ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὁμοῦ μετὰ τῆς
σαυροπηγιακῆς ἀξίας, καὶ τιμῆς, ἀσιδοσίας τε παντελῆς, καὶ ἐλευθε-
ρίας, ἀναγιγνωσκόμενους τῷ παρόντος Συγγιλείου ἐν τῇ σεβασμῇ ταύ-
τῃ Μονῇ, καὶ παρρησίᾳ κηρυττομένους δις τὸ ἔτος, κατὰ τὴν λαμπρο-
φῶρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίας ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ κατὰ τὴν πελ-
μενὴν ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον ἐορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς Θεομήτορος.
Ὅς τις δ' αὖ, καὶ ὅποιος ἐπιχειρήσῃ ἀπ' ἐναντίας κινηθῆναι τοῖς ἐν τῇ
παρόντι συνοδικῇ ἀποφανθῆσιν, ἢ μετακινήσῃ τι τῶν, καὶ ἐνόχλη-
σαι τὴν ἱερὰν ταύτην Μονήν, καὶ τὰ αὐτῆς μετόχεια, καὶ τὸς ἐν αὐ-
τοῖς εὐεσχομένους Ὁσιωτάτους Πατέρας, ἢ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀσυδο-
σίαν αὐτῆς ἀατρίψαι, καὶ δελεῖαν τινα καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν, ἢ τὸς
ἐκτείνοντας ῥητῶς τύπος καὶ ὅρας τὸ μοναδικὸν βίον περὶ τὸ Ἡγούμενον
καὶ τῶν Πατέρων, καὶ τῆς ὅλης τῆς Μοναστηρίας κυβερνήσεως καὶ διατά-
ξεως μετακινήσῃ ὅπως, καὶ παρασαλεῦσαι, καὶ βλάβην τινα καὶ
ζημίαν αὐτοῖς φορεῖν, ὁ τοιοῦτος, ὅς τις αὖ ἢ, εἴτε τὸ Ἀρχιερα-
τικὸν, καὶ ἱερατικὸν κατὰ λόγον, εἴτε Μοναχὸς, καὶ ἰδιώτης, εἴτε τῆς τῶν
Κοσμικῶν καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφωρισμένος εἴη παρὰ τῆς Ἀγίας,
καὶ ὁμοσίου, καὶ ἀδιαρέτου μακαρίας Τειάδος, τῷ ἐνός τῇ φύσει μό-
νος Θεῷ, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ μετὰ θανάτου ἄλυ-
τος· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθίσαν, αὐτὸς δὲ μηδαμῶς, καὶ πάσαις
ταῖς πατεκαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ εὐχος τῇ αἰωνίῳ
νοεὶ τῆς γενέσεως. Ταῦτα μὲν ἐν ἀπεφάνθῃ, καὶ κεκύρωται συνοδικῶς·
εἰς δὲ τὴν περὶ τῶν εὐδοξίῳ καὶ διηγεῖται τὴν ἀσφάλειαν ἐγγέετο καὶ
τὸ πικρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγιλεῖωδες ἐν μεμβρά-
ναις

ναις Γράμμα, κατιστρωθεὶ καὶ τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς κατ' ἡμᾶς τοῦ
Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ρηθῆσαν Σταυροπη-
γιακὴν Μονὴν τῆς Κύπρου.

Ἐν Ἐτῇ Σωτηρίῳ 1815. κατὰ Μῆνα Σεπτέμβριον.

Κύριλλος ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης.

Καισαρείας Φιλόθεος.
Ὁ Ἐφέσε Διονύσιος.
Ἡρακλείας Μελέτιος.
Κυζίκου Κωνσάντιος.
Νικομηδείας Ἀθανάσιος.
Νικαίας Ἀνθίμος.
Χαλκηδόνος Γεράσιμος.
Δέρκων Γρηγόριος.
Πατρῶν Γρηγόριος.
Πόσνας Καλλήνικος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ,
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ ΚΥΚΛΩ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑ.

Ποίημα Ἐφραίμ ἁμαρτωλῶ. Ἦχος πλ. δ'.

Ωδὴ α'. Τυρῶ διδούσας.

Πολλοὶς μασιζόμενοι τοῖς δεινοῖς, καὶ σοὶ προσελθόντες, λύσιν εὐ-
ροίμεν ἡμῶν, διὰ τῆς Ἀγίας σου Εἰκόνος, Παρθεύε Μήτηρ Χει-
ρὶς τῶ Θεοῦ ἡμῶν.

Παρθεύε ἀπειράνδρε σαῖς Λιταῖς, συγχώρησιν δίδε, ἡμετέρων ἁ-
μαρτιῶν, αἷς τὸν Κτίστην πάντων καὶ Θεόν μας, τὸν σὸν Τίον πα-
τερικάρα Ἀχραντε.

Ελέησον Πανάγνε Μαριὰμ, τὸς προσπεφυγότες, σὴ Εἰκόνι τῇ Ἱε-
ρᾷ, δι' ἧς μεγαλεῖα ἀπειργάσω, οἷα Θεὸν Παντοδύναμον πέχασα.

Ελέησον τὴν κάκωσιν ἀγαθὴν, ἴδε μας τὴν θλίψιν, καὶ μεταβάλε εἰς
χαρὰν. σοὶ ᾧ νῦν προσφεύγων Παρθεύε, λύσιν εὐρεῖν ἡμῶν
προσδεχόμενος.

Ωδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εκέπη οἶδα καὶ τέχος, Χειριῶν Πανάγνε, σὲ ὡς Τετοκῆσαν, τὸν
Κτίστην πάντων, καὶ Κύριον, ταῖς Μητρίκαῖς σου ὑπερβείαις, ὃν
ἐξιλέωσαι, ἐμοὶ ὀργιζόμενον, ἡμαρτηκότι αὐτῷ.

Θεῖον ἔργον πληρῶμεν, Ἱερῶν Πατέρων Δόγμα Θεόνημφε, χετικῶς
Εἰκόνα, προσκυνῶντες τὴν σὴν ὡ Πανύμνητε. ἡ τιμὴ ᾧ ταύτης,
τῷ Πρωτοτύπῳ διαβαίνει, ὡς ὁ Μέγας διδάσκει Βασιλεὺς.

Ανομή σου Κυρία, διὰ τῆς Εἰκόνος σου ἀπειροδύναμι, τῆς Κυκλιο-
τύτου, ἡ πλουσία τὴν Χάριν ἐξέχεας, ἐλεῆσαι πάντας, τοὺς
σὲ πιστῶς προσκαλεμένους, Ἐλεῖσα τυγχάνουσα ὁράγματι.

Κυκλιότις Χαῖρε, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, τῆς Θεομήτορος, Ἐλεῖσα
πάντας, καὶ τῆς Κύκλου Μονῆς ὅσα σείεγμα. μεγαλεῖα γάρ σοι,
ἡ τῶ Θεοῦ ἔδειξε Μήτηρ, τοῖς ἐπικαλεμένοις σὲ πάντοτε.

Ωδὴ

Ωδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Πορισμῶν με τὴν σκότισιν, καὶ τῇ πονηρᾷ ἐνέτραις Παντασία,
διασκέδασον δυνάμει σε, καὶ γαλήνην δίδε τῇ καρδίᾳ μου.

Μεγαλεῖα ἐποίησας, διὰ τῆς Εἰκόνος σου Μητροτάρδι, ἐξ αὐχ-
μὲ καὶ περιστάσεων, ῥυομένη τὸς προσκαλεμένους σε.

Φὸν Σωτῆρα ἡ Τέχασα, δίδε σωτηρίαν τοῖς μετὰ Πίστιν, σοὶ
προσρέχουσι Πανάμωμι, ἐπικαλεμένοις πρὸς ὄνομα.

Η ἐλπίς καὶ βοήθεια, ἡ ἀπίσπισμένων ὑπάρχεις Δέσποινα. διὰ
τὸτο σὲ δεόμεθα, σῶσον ἡμᾶς οἰκτιρον ὑπερβείαις σου.

Ωδὴ ε'. Φάτισον ἡμᾶς.

Πλήρωσον χαρᾶς, τὴν καρδίαν ἡμῶν Ἀχραντε, ἡ ἐκκληρῶσα πᾶ
αἰτήματα, ἡ εὐλαβῶς Ἀγνή, σὲ δεομένων Πανάμωμι.

Πταίσματα ἡμῶν, ἐξαφανίσον δέομεθα, οἷς τὸν Τίον σου παροργί-
ζομεν, Μήτηρ Θεῶν, ἡ καὶ Ἀγγέλους ὑπερέχουσα.

Πύτρωσαι Ἀγνή, ἡ δεινὴ καὶ περιστάσεων, ἡ κατεχόντων ἡμᾶς
Δέσποινα, τὸς τῇ σὴ σκέπῃ εὐλαβῶς νῦν προσφεύγοντας.

Ελπίσον δωρεῶν, τὸν Σωτῆρα ἡ Κυήσασα, ἡμᾶς τὸς πόθῳ προσιόν-
τας σοι, καὶ τῷ σεπτῷ σου νῦν ἐκτυπώματι προσφεύγοντας.

Ωδὴ ς'. Ἰλασθί μοι Σωτῆρ.

Ελπίσμεν πετρασμῶν, διὰ τῆς σῆς Παναμώμητε, Εἰκόνος Θαυ-
ματουργῆς, πιστῶς Ἐλεῖσθε σε, δι' ἧς ἀπετέλεσας, πολλὰ καὶ μεγά-
λα ὡ Παντασία θαυμάσια.

Ως ἐν θαλάσῃ καὶ γῇ, ἐθαυμασώθης παραδόξα, πέχασα τοῖς
πιστῶς ἐπικαλεμένοις σε, ὅτω νῦν θαυμάσωτον ἐν ἐμοὶ Παρθέ-
νε, τὸ θαυμάσιόν σου ὄνομα.

Κυκλιότις Εἰκὼν, τῆς Θεομήτορος σῶσον με, ἡ Χάριν πλουτο-
ποιόν, Θεόθεν πλατήσασα, ἐνεργεῖν πρᾶσια, ἐπ' ἐνεργεσία, ἡ
πιστῶς προσκαλεμένων σε.

Χαίρωσόν με τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν καθάρισον, ἐκ πονηρῶν
λογισμῶν, Θεόνημφε Δέσποινα, περασμῶν με λύτρωσαι, Κε-
χαριτωμένη, ἡ ἐλπίς καὶ προσοψία μου.

Ωδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰσδαίας.

Τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν, σοὶ αἰθέτηκα Κόρη Θεοχαρίτω, ὡς μέ-
γα δυναμένη, Παντοδύναμον Λόγον, ὡς Τεκνὸς ἀμόλυντε, ὃν
εὐλογῶμεν πατεῖ, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Τὴν Εἰκόνα σου πάντες, ἀπαξόμεθα Κόρη ἀκαταμάχητε, ὡς θαυ-
μασίᾳ ἀπείροις, ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, δοξαζέσθαι Πανάμωμι,
τῇ Χαρίτι σου Παρθεύε Ἀγία Δέσποινα.

Ἐπὶ

ΕΠηγάω τὸς ὄμβρους, καὶ εὐκράτης ἀέρας, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, ὡς
 πλουτήσασα χάριν, Θεόθεν ταῖς ᾠρεσβεταῖς, τῆς Ἀγνῆς Θεο-
 μήτορος, ἣ μεγαλεῖα ὡς ὄντως, ἔδειξε Κύριος.

ΕΩματων ἀδενείας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας ἀπειροδύναμε, ἰάτρευσον
 Παρθεύε, τῇ Θείᾳ σου ᾠρεσβετῇ, παρρησίᾳ ὡς ἔχουσα, ᾠρὸς
 τὸν Υἱόν σου, Ἀγνή μόνῃ εὐλογημένη.

Ωδὴ ἡ. Τὸν Βασιλέα τῆς Οὐρανῶν.

ΤΟὐ Βασιλέα ὡς τὸ παντὸς Τετοκῆα, Θεοτόκε αὐνυμνέμεν σε πᾶν-
 τος, καὶ δοξολογῶμεν ὡς κεχαρισμένην.

ΤΗν χαριτόβρυτον τὴν ἐν Κύκῳ Εἰκόνα, τῆς Παρθεύς νῦν τι-
 μῶσμεν πάντες, ὡς ἐν θαυμασίοις πολλοῖς μεγαλυνθεῖσαι.

Ογκορήσων τὸν λαόν σου Παρθεύε, τὸν τῇ σκέπῃ προσδραμόντα σε
 Κόρη, ἵνα μεγαλύνῃ τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Ωδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

ΕΛήστον Παρθεύε, τὴν ἀμαρτωλόν μου, ψυχὴν Ἀγνή, ἣν ἀθλίως
 διέθῃκα, καὶ λύτρωσαί με πυρὸς τῆς κολάσεως.

ΠΑρθεύε Παναγία, σῶσόν με ᾠρεσβεταῖς ταῖς σαῖς, Σωτήρα τῷ
 κόσμῳ γεννήσασα, ἵνα ὑμῶν σε τὴν ἀμαχον δύναμιν.

ΕΓὼν Κυκχιότιστος, Κεχαρισμένη, ἡ τῆς πιστῶν ἐπακύνουσα δέη-
 σιν, ἐπάκουσον νῦν καὶ Χαριτόβρυτε.

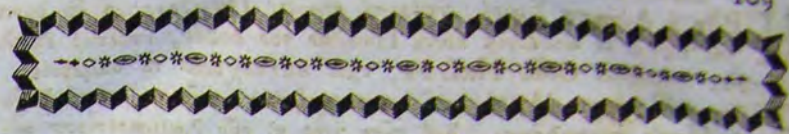
ΠΑρθεύε Θεοτόκε, δέχου εὐπροσδέκτως, τὸ κατὰ δύναμιν δῶρον
 Πανάχραντε, καὶ αἶψα ἀφες μοι Δέσποινα τὰ ἐγκλήματά.

Τὸ παρὸν Υἱόμελον Δοξασικὸν ψάλλεται ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας
 ἡμῶν Θεοτόκε τῇ Κύκῳ ἐν ταῖς Λιτανείαις εἰς τὸν ἀσπασμόν,
 συνεπεὶ παρὰ τῷ Ἱεροδιδασκάλῳ Ἐφραίμ.

Ἦχος πλ. δ'.

ΟΝτως μεγαλεῖα σοι ἐποίησε, κατὰ ᾠροφῆς, ὁ Κύριος, Θεοτόκε
 Παρθεύε, τῆς Πιστῶν ἡμῶν ἡ Προσασία, ὡς θαύμασιν ἀπείροις
 μεγαλεῖα ποιήσας, καὶ ποιῶν καδεκάσῃν, ἐπὶ τὴν Σεβασμίαν Εἰκό-
 να σου, τὸ καύχημα τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μονῆς τῇ Κύκῳ ὁ Θεσαυ-
 ρὸς, προφθαῖνεις ἢ ταχέως βοηθεῖς, τοὺς μετ' εὐλαβείας σὲ ἐπικα-
 λεμένους, δι' αὐτῆς ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, ἐν νότοις, καὶ πειρασέσι,
 καὶ ἐν αὐχμῶδεσι μάλισα καιροῖς. διὸ δυσωπῶμεν, διὰ τῆς Χαριτο-
 βρύτου Θεοτόκε Εἰκότος, κλέος ἔσῃς τῆς Ὁρθοδόξου, καὶ τῆς Νή-
 σε τὸ σεμνολόγημα, ῥύσαι τὸς δομένους σε, τῆς ὁρατῆς ἐχθρῶν καὶ
 ἀοράτων, χαλίζομένη ἡμῖν, ἀμαρτημάτων ἀφεςιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος
 ὃ ἀειπαρθεύε.

ΕΤΕ.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΥΡΠΟΛΙΣΜΟΝ,

Ὅτε αὐοικοδομεῖτο ὁ Ναός, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Κύκῳ θαυματεργῶν
 Εἰκόνα, κατὰ Ἀλφάβητον, ἔχων τὸ ὄνομα τῷ ποιήσαντος,
 ἐν τῇ Ὁγδῷ, καὶ Ἐννάτῃ Ὡδῇ. Ἦχος πλ. δ'.

Ωδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

ΑΡμα τῷ Λόγῳ σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, Παρθενομήτορ Ἀγνή, ὅθεν
 λόγον δίδες, διὰ μεσιτείας σου, τῇ ταπεινῇ καρδίᾳ μου, παριδῶσα τὰ
 πλήθη, ἀμαρτιῶν μου Πανταῖα, ὅπως σε ὑμνήσω τὴν δύναμιν.

ΒΕλὴ νηπίων ἐμοὶ λογιζήσονται αἱ ᾠροβολαὶ τῷ ἐχθρῷ πλε-
 τυντί σε Κόρη, τείχος καὶ βοήθειαν, καὶ ὅπλον ἀμυντήριον. καὶ
 δύνασαι πάντα, Μήτηρ Θεῷ χρηματίσασα, τοῦ Παμβασιλείως Σω-
 τήρος μου.

ΓΕνός ὑπάρχων γήινος τὸ ᾠρότερον, ὅλος Οὐρανῖος νῦν, διὰ τοῦ
 Υἱοῦ σου ὁ Παρθένης γέγονα, βαπτισθεὶς ἐν ὀνόματι, τῆς Ἀγίας
 Τριᾶδος, Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, τῷ ἐνός τῇ φύσει Θεῷ ἡμῶν.

ΔΟΥλεύων ὅλος ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὅλος αἰχμάλωτος, καὶ τὴν
 ψυχὴν ὥφθην, Παναγία Δέσποινα, μολύνεις με τὸ Βάπτισμα,
 ἀλλὰ σὺ Τετοκῆα, Χριστὸν τὸν πάντα δυνάμενον, δώρησαι καί μοι
 τὴν συγχώρησιν.

Ωδὴ γ'. Ὁ σερώσας κατ' ἀρχάς.

ΕΚ τῆς σκανδάλων τῷ ἐχθρῷ, ὃ Πανύμνητε ῥύσαι, ἐκ παθῶν μου
 καὶ τῷ κόσμῳ Κυεῖα, σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, ἀγκυραὶ καὶ βοή-
 θειαν, κέκτημαι ἐν ἀνάγκαις, ᾠροφύγων ὑπὸ τὴν σκέπῃ σου.

ΖΑλὴ κατέλαβέ με ᾠρὴν, πυρποληθεῖσαν ὀρώντα, τὴν Μονὴν σου
 παντελῶς ὃ Κυεῖα, Κυκχιότιστα σαφῶς, καὶ λύτη, καὶ ἀτόνησι-
 σις, ἀλλ' οἰκοδομηθεῖσαν βλέπων νῦν αὐθις εὐφραίνομαι.

Ἦρ.

Ῥδὴ δ'. Ἰλαοῦντί μοι Σωτήρ.

ΙΙΟ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΥΡΠΟΛΙΣΜ.
Η Ῥδὴ ἡ Δόξα σε Σεμνὴ, ὑπὲρ τὸ πρῶτον Παρθεύε, ἡ δὲ δύνα-
 μεις ὥπται ἐν ἀδυναμίᾳ κατὰ Παῦλον τὸν Σοφόν, ἐπεὶ περ ἐκα-
 λώπισας λαμπρῶς Θεὸν Ναόν σε, πρὸς καταλύτην τῆς δαίμονος.
Θ Εἰλουσα Ἀχραντε Ἀγνὴ, πῦρ συνεχώρησας πᾶσαι, παραδόξως
 τὴν Μοῦν πυρπολῆσαι, διὰ τὸ γὰρ καὶ νῦν λαμπροτέραν ἀνέ-
 δεῖξας, Κτίσμασι, Κειμηλίαις, καὶ ἀκαταπαύτοις δεήσεσιν.

Ῥδὴ δ'. Σύ με ἰχὺς Κύεε.

Γ Δε σεμνὴ, καὶ μὴ παλίδης τὴν δεήσιν, ἡμῶν πάντων ἥτις προσκα-
 λημενὸν σε ἐν ἀληθείᾳ οἶαν πιστῶν, δέλων τῇ Τιᾷ σου, καὶ σοῦ
 Ἀγνὴ Θεοῦ μφειτε. ἰχὺς δὲ εἰ θέλεις Θεοῦ Μήτηρ ὡς οὐσα ἐλεῇ-
 σαι ἡμᾶς καὶ ἡμάρτωμεν.

Κ Ατανοεῖν Θεὸς χειμάτων τὴν ἄβυσσον, καὶ σὲ Κόρη ὅλως τὴν πα-
 ράβλεψιν, ἀδυνατῶ, ὡς ἀμαρτωλὸς, ὦν καὶ ὀλιγόνους, ἐν τοῖς
 δοκῶσιν εἶναι κακοῖς. διὸ Παρθενομήτηρ αὐμυνῶ μεγαλύνω, Οἰκono-
 μίας Θεῆς τὸ πέλαγος.

Λ Αὐτὸς πιστὸς καὶ εὐλαβὴς ἔκ ἐν κτίσμασι καὶ οἰκίαις ἔχει τὴν Εὐ-
 σέβειαν, ἀλλ' ἐν Θεῷ, κέκτηται ὁρῶς, εἰλικρινὴ Πίστιν, καὶ
 ἐπὶ τὴν Εὐλάβειαν, Ἀγνὴ ὡς Θεοτόκῃ, καὶ ἡμᾶς διὸ σῶσον, Ὅρδο-
 δόξας ὡς ὄντας Πανάμωμε.

Μ Ἡ περ Θεῶ, ἡ δοξαδοῦσα ἐν Θαύμασιν, Ὅρει Κύκκω διὰ τῆς
 Εἰκόνος σε, ἀπειροδύναμις τῆς Σεπτῆς καὶ Χαριτοβρύτου, δι' ἧς
 ἀπήλασας δαίμονας, ἰάσω ἀδυνάτους, καὶ ἐπήγαγες ὄμβρους, κτιζο-
 μένῃ Μοῦν σε Πανάχραντε.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ν Εὐν ὥφθη καὶ τὸτο, τῇ πυρποληθείσῃ σε Μοῦν Πανάμωμε, Φῶ-
 τα ἐν εὐσήμεσις ἡμερῶν κατὰ νύκτα ἐξάπτοντα, καὶ Γυνὴ Ὠραία
 περπολῆσα τὸν Ναόν σε, λαμπροφόρος τ' ὀφθεῖσα οἷς ἠθέλεν.

Ξ Εἶνον ὄντως εἰδείχθη, οἱ καταχωνύμενοι ὑπὸ τῆς Κτίσεως, τῆς
 Μοῦνης σου Κόρη, ἣν ἐκλέξω Εἰκόνος εἰς οἰκισιν τῆς Κυκλιοτί-
 σης, σῶσι ἐφάνησαν καὶ ζῶντες, τῇ χάριτι μόνῃ Πανθαύμασε.

Θ Λος ἴσταμαι Κόρη, σφόδρα ἐξιστάμενος τὴν δυναστείαν σου, πῶς
 τὴν πεπτωχίαν εἰς τελείαν φθορὰν Μοῦν ἡγεiras, εἰς τὸ πρῶτον
 κάλλος, καὶ λαμπροτέραν ἀπειργάσω, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς ὡς
 Παντάναστα.

Π Αναγία Παρθέε, πάειδε ὡς εὐσπλαγχνός ἡμῶν τὰ πταίσματα,
 καὶ πυρπολισμῆτε τότε τῇ τείτῃ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ὥστε μὴ γε-
 νέσθαι ποτὲ τοιούτου τῇ Μοῦν σε, ἣν εἰς τέλος σὺ φύλαξον Δέσποινα.

Ῥδὴ

Ρ Οἴμ με βλέψον Σεμνὴ, δακρύων ἡ ἀπειρόγαμος, καὶ σβίσον με
 ἥτις παθὼν ἐνέδονον καύσωνα, πρὸς σὲ δὲ κατέφυγον, θέλοντά
 με σῶσον, καὶ μὴ θέλοντά πρεσβεύσεις σε.

Γ Σσον Ἀγνὴ ὥρεα, τὸς πίστει προσκαλημένος σε, ἐκ κλύδωνος
 καὶ αὐχμὲς κρημνὲς καὶ κακώσεις, διὰ τῆς Εἰκόνος σε, κατὰ κλη-
 σιν σου, Ἐλεῖσθης Κύκκω πρᾶγματι.

Π Ἰς δύναται ἐξεπεῖν, ἥτις Θαυμασίων τὸ πέλαγος, τοῖς ἐν θα-
 λάσσῃ καὶ γῇ, Παρθεύε δεικνύμενον, διὰ τῆς Εἰκόνος, ἣν Λου-
 κᾶς ὁ Θεὸς, ἱεραῖς χερσὶν αὐισόρηται.

Υ Μνῆμεύ σε οἱ Πιστοί, καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶμεύ σε, Εἰκόνα Κό-
 ρη Σεπτῆν, χετικῶς σεβόμενοι, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἥτις Θεῶν
 Πατέρων. ἡ Τιμὴ γάρ σοι ἀνάγεται.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Φ Ως τὸν Χειρὸν ἡ πεποκῆ, σκοτιζόμενον τῷ ζόφῳ ἥτις πταισμά-
 των, φώτισόν με Ἀγνὴ, Φωτὸς ὡς ἔσα Μήτηρ, τὸ ἐκ φωτὸς ἐκ-
 λάμψαντος, τῇ Πατρὸς ἀνερμηνεύτως.

Χ Αἶρε δίδε Παρθεύε Θεοτόκε, συγχωρήσασα ἐμοὶ τὰς ἀμαρτίας,
 καὶ κινδύνων Σεμνὴ λύτρωσαι Παναγία, ἐχθρῶν ἐπαναστάσεων
 ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν.

Ψ Αἰλλῶ σοι Κόρη γηθοσύνας, Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ Παρθενομήτηρ,
 ἥτις Ἀγγέλων ἀνθρώπων τ' αὐώτερα, καὶ πάσης ἄλλης Κτίσεως
 αἰδομένης καὶ νοημένης.

Ω Φθης Βασιλίσσα ἀπάντων, Οὐρανῷ τε καὶ Γῆς Τιμιωτέρα, ὡς
 Τεκῶσα Χειρὸν τὸν Ποιητὴν τῷ Κόσμῳ, ὃν ἐκδυσάπτει Ἀχραν-
 τε ἐλεῆσαι ἡμᾶς πάντας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν Ὅρει Ἀγίῳ.

Ω Σ τὸν Κτίστην τῷ παντὸς δεξαμένη, χάριν νέμεις ἐν Εἰκόσιν
 Ἱεραῖς καὶ Ναοῖς σε, τῷ ἐκπελεῖσθαι ἀπειρα Θαυμάσια, παρὰ
 τῇ Τιᾷ σε δύναμιν πλατῆσα, ἐνεργεῖν ὅσα θέλεις.

Λ Ος Παρθεύε καί μοι τῷ ἀνάξίῳ, ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ἀφει-
 σιν πταισμάτων, καὶ τῆς γεέννης ρύσαι με ὡ Δέσποινα, ἵνα με-
 γαλύνω, σὲ ἀκαταπαύτως τὸ ἔλεος Κυρία.

Η ἐν Κύκκῳ ἀπείροις δοξαδοῦσα, Θαύμασί τε ἐν ξηρᾷ πολλάκις
 καὶ θαλάσσῃ, ἀκαταλείπτως Θεοτόκε φθάνουσα, τοῖς προσκαλε-
 μέοις, ὄνομα τὸ Θεῶν, τῆς σῆς Σεπτῆς Εἰκόνος.

Ἐθελ-

Εὐελξάς μιν Παρθένη τὴν καρδίαν, εἰς ἀγάπην Εἰκόνων, καὶ Ἱε-
ρων Ναῶν σου, διὰ τὴν Χάριν, ἣν τότες ἐξέχεας, αὐῶθεν πλε-
σίως, πάντα δυναμένη, ὡς τῷ Θεῷ μιν Μήτηρ.

Φεῖσαι Κόρη Χειριανῶν ἀπάντων, ταῖς ὥς Χειρὸν σου εὐχαῖς,
καὶ Μητρίκαῖς ὡρεσβείαις, καὶ φόβον Θεῶν καρδίας ἐμφύτευσον,
τότων Παναγία, ἐπὶ τῷ μισῆσαι τὰ μάταια τῷ Κόσμῳ.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέση ἐπὶ τῷ Οὐρανός.

ΡΑνάτω Κύκλῳ Ὅρος πὺν γλυκασμόν, τὴν προτέραν Παρθένη εὐ-
φρέπειαν, ἀπολαβὼν, διὰ τῆς Εἰκόνης σου τῆς Σεπτῆς, ἥς περ
κατοικητήριον ὤλεσας ὡρὸ χρόνων τῷ σαφῶς, διὰ τῷ Ἑσάτῳ, ταύ-
την ἐκ Βυζαντίς, ἄχασα τρόποις οἷς ἠδόκησας.

Πέλαυσε ἡ Κύκλος πὺν Θεσαυρόν, δεξαμένη τὴν Θεῶν Εἰκό-
να σου, Μήτηρ Θεῶν, δαίμονες ἠλάθησαν δι' αὐτῆς, νοσοῦντες ἀ-
νθρώποις, καὶ ἡ γῆ διψῶσα ὕδωρ πολὺ, ἐδέχθη ἐν λαγύσιν, καὶ
ὑμνοῖς εὐχαρίσει, ἡν Κόρη φέρει ταῖς ὡρεσβείαις σου.

Δέωσαι πὺν Κτίσιν μιν καὶ Θεὸν, τὸ Τύόν σου Παρθένη ἀπείρανδρε,
καὶ ἐπ' ἐμοί, διὰ μεσιτείας σου δρασικῆς, τῷ παραβλέψαι πταίσ-
ματα, οἷς περ περιέκραναι τὴν αὐτοῦ, μεγάλην εὐσπλαγχρίαν, ἐν
ἔργοις καὶ λόγοις, καὶ ποιητοῖς διανοήμασιν.

Μαρία ἐμοὶ μόνῃ καταφυγῇ, ἐλπίς σκέπη καὶ Θεῶν βοήθεια, Σῶ-
σον καὶ ἐμὲ, Κόσμῳ, Διαβόλῳ, καὶ ἐκ Σαρκός, καὶ τὸ παρὸν μου
πόνημα, ἀποδέξαμένη τὸ εὐτελές, δυνάμει τοῦ Τύου σου, κολάσεώς με
ῤῥσαι, ὡς Παντοδύναμος Βασίλισσα.

ΕΚ.

ΕΚΘΕΣΙΣ,

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΩΝ,

Σχεδιασθεῖσα,

ΠΑΡΑ ἈΓΑΠΗΤΟΥ ἹΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ,

ΤΗΣ ἈΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΜΕΓΑΛΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ὡς ἡ Ἀκροσιχίς, ὡδὲ πως ἔχει.

Τῷ Θεοτάτῳ, καὶ Εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ ἡμῶν Ἰσχυριανῶ.

ἈΓΑΠΗΤΟΣ Ὁ ἘΛΑΧΙΣΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ.

Μεταφραθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν ἀπλοῦκὴν διάλεκτον,
παρὰ τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ,

ΠΡΩΗΝ ἈΓΚΥΡΑΣ ΤΟΥΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ,

Εἰς τὴν τοῦ Γένους ἡμῶν κοινὴν ὠφέλειαν.

Βασιλεῦ Ἰσχυριανῶ, μὲ τὸ νὰ ἡζιώθῃς παρὰ Θεῶν ἀξίαν
αἰωτέραν, καὶ μεγαλιτέραν ἀπὸ καθεστῆς ἀλλῆν τιμὴν, προσ-
κυνητὴς δοξαζέσῃς περισσότερον ἀπὸ ὅλης τῆς ἀνθρώπου τὸν
δημιουργὸν καὶ κτίστην Θεόν, ὅτῃ ἡζιώσῃς καὶ ἐκτενέως ἄ-
ξιον ἐσεῦα αὐτῷ τῷ ἀξιώματι, δηλαδὴ τῆς Βασιλείας.
διότι καὶ κατὰ τὴν ὁμοιότητα, κατὰ τὸν τύπον καὶ παράδειγμα τῆς
ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τῆς Οὐρανίας τῆς Θεῶν ἐχάρισε εἰς τὸ λόγῳ σου
τὸ Ραβδί, δηλαδὴ τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς γῆνης, διὰ τὸ δι-
δάξῃς νὰ παιδεύσῃς τὴν ἀνθρώπου τὴν φύλαξιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ
νὰ ἀποδιώξῃς καὶ νὰ ἀποβάλῃς τὸ γαέρισμα τὴν λύσσαι ἐκείνων ὅτῃ

Descriz. del Monast. di Chicco.

P

Λυσ-

λυσώσιν ἐναντίον αὐτῷ τῷ δικαίῳ, μὲ τὸ νὰ βασιλεύσῃ νὰ διοικήσῃ, καὶ νὰ κυβερνήσῃ ἀπὸ τῶν νόμων τῶν ὅρων, καὶ θεσμῶν αὐτῷ τῷ Θεῷ, μὲ τὸ νὰ βασιλεύῃ, καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὸς ὑπηκόους σου ἐνθέσμῳ, καὶ δικαίῳ.

Ἡ ψυχὴ ἡ διάνοια τῷ Ἀνακτος, ἡ πολυφθαλμος ἡ πολλὰς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄμματα ἔχουσα, ἡ πολυφρόντισος πάντοτε ἀγρυπνος, καὶ αὐπνος διαμένει ὡσαύτῃ ὁ πηδαλιῶχος ὁ карабоκύρης, μὲ τὸ νὰ κρατῇ τὰ πηδάλια τὰ τιμῶνα τῆς καλῆς καὶ τῆς ὀρθῆς διοικήσεως, δηλαδή τῆς δικαιοσύνης· μὲ τὸ νὰ ἀποβάλλῃ μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν τὰ ρέθρα τὰς ὁρμῶν τῆς ἀδικίας, ὅπως τὸ καράβι τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς, τῆς κοινῆς ὅλου τοῦ Κόσμου νὰ μὴ καταστῇ εἰς κύματα τεραχῆας τῆς παρανομίας.

Ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι παιδευόμεθα, καὶ μανθάνομεν εὖ αὐτὸ μάθημα διδασκαλίας δεικνὺν Θεοδιδάκτον, καὶ πρῶτιστον ἐξαίρετον, τὸ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τινὰς τὸν ἑαυτὸν τε. διότι ἐκεῖνος ὅπου ἤθελε γνωρίσῃ καὶ καταλάβῃ τὸν ἑαυτὸν τε τῷ λόγῳ τε, θέλει γνωρίσῃ καταλάβῃ καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἤθελε καταλάβῃ τὸν Θεόν, θέλει γινῇ ὅμοιος κατὰ χάριν μὲ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὅπου ἤθελε γινῇ ἰκανός, καὶ ἀρμόδιος τῷ Θεῷ, θέλει καταστήσῃ νὰ γινῇ, καὶ οἰκίῃς τῷ Θεῷ, καὶ θέλει γινῇ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ἀρμόδιος τῷ Θεῷ, ἐκεῖνος ὅπου δὲν κάμνῃ μὴδὲ κανεὶα πρᾶγμα ἀνάξιον καὶ ἀάριστον τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὅπου συλλογίζεται τὰς ἐντολὰς διαταγὰς αὐτῷ, καὶ ὅπου λαλεῖ ἐκεῖνα τὰ ὅποια συλλογίζεται καὶ σοχάζεται, καὶ ὅπου κάμνῃ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὀμιλεῖ καὶ συντυχαίνει.

Μηδεκανεὺς ἀνθρώπος ἂς μὴν ὑπερηφανεύεται εἰς τὴν λαμπρότητα ὑπερηφάνειαν, καὶ εὐγένειαν τῆς ποροτόνων καὶ τῆς ποροπατόρων τε, διότι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἔχουσιν ἀρχηγὸν τῷ γένει των τὸν πηλόν, τὸν χῆν, καὶ τὴν λάσπην, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου καυχῶνται ὑπερηφανεύονται εἰς τὴν πορφύραν, τὸ Βασιλικὸν ἱμάτιον, δηλαδή οἱ Βασιλεῖς· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου καυχῶνται καὶ σενοχωρῶνται μὲ τὴν εὐδειαν πτωχίαν, καὶ μὲ τὴν ἀδελφείαν ἀρρώστια, δηλαδή οἱ πεύητες καὶ πτωχοί, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἐνδεδυμένοι καὶ φοροῦσι τὰ Βασιλικά σεφάνια, τῆς τῆς οἱ Βασιλεῖς, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι ἐρρίμμενοι διωγμένοι ἔξω, διὰ ὑστέρησιν ὁσιότητος, τῆς τῆς οἱ αἰοίκοι. Τὸ λοιπὸν ἂς μὴν ὑπερηφανεύομεθα εἰς γένος πῆλινον χωματίνιον, ἀλλ' ἂς ἀγαλλώμεθα καὶ καλλωπιζώμεθα εἰς χρηστότητα τῆς καλῆς γνώμης τῆς καλῶν, καὶ ἐναρέτων ἔργων μας.

Ὁ ἰδάλμα, εἰκὼν, καὶ ὁμοίωμα τῆς Θεοσεβείας, καὶ Ὁρδοδοξίας Θεοκατασκύσεως, καὶ Θεοφειν πχυρηγμένον· ὦ εὐσεβέστατε καὶ Θεοσεβέστατε Βασιλεῦ, ὅπου ἀπῆλαυστε ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μεγάλας ὑπερβολὰς.

λικὰς δωρεὰς, καὶ χαρίσματα, πόσον πολλὰ εἶσαι εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν ὑπόχρεως, ἀντιπληρωμῆς περισσότερας καὶ μεγαλητέρας. Τὸ λοιπὸν ἀντιπλήρωσον εἰς τὸν εὐεργέτην καὶ ἀγαθοποιητὴν σου Θεόν τὸ δῶκεν τῆς ἀμοιβῆς, καὶ ἀντιπληρωμῆς, ὅπου λαμβάνει τὸ δῶκεν ὡσαύτως δωρεὰν εὐχαριστίαν, καὶ ὅπου ἀντιδίδωσιν ἀντιβραβεύει δωρεὰν, καὶ εὐεργεσίαν διὰ τὴν χάριν ὅπου κάμνομεν εἰς αὐτόν. διότι αὐτὸς ὁ Θεὸς πάντοτε κάμνῃ ἀρχὴν, καὶ γίνεται ἀρχηγός, καὶ τῆς εὐεργεσιῶν, καὶ ἀντιπληρώνει τὰς δωρεὰς ὡσαύτως δῶκεν, καὶ ὁ Θεὸς γυρεὺν ἀπὸ λόγους ἀντιπληρωμῆς, ὅχι τὴν ἐκφώνησιν ὅπου γίνεται μὲ λόγια ἀγαθὰ καὶ ἐπιτήδεια, ἀλλ' ἡμεῖς ζητοῦμε παρ' ἡμῶν τὸ δῶκεν ὅπου γίνεται μὲ ἔργα, καὶ κατορθώματα εὐσεβῆ, καὶ θεάρετα.

Οὐδὲ κανεὶα πρᾶγμα κάμνῃ τὸν ἀνθρώπου, καὶ εὐάρετον, καὶ ἐπαινετὸν πόσον πολλὰ, καθὼς νὰ δύναται, καὶ νὰ ἡμπορῇ νὰ κάμῃ ἐκεῖνα ὅπου θέλει καὶ ἀγαπᾷ· καὶ πάντοτε, νὰ ἀγαπᾷ, νὰ κάμῃ εὐσπλαγχνα, φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαγχνίας ἔργα. Τὸ λοιπὸν ἐπειδὴ περ ἐχαιρίσθῃ εἰς τὸ λόγῳ σου ἐξουσία ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὅποιαν ἐχρηιάζετο διὰ λόγους ἡ γνώμη σου ἡ ἐπαυετή, θέλε καὶ ἀγαπᾷ, καὶ ἐργάζεσθαι ὅλα σου τὰ ἔργα καθὼς εἶναι ἀρετὴν εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἐχαιρίσθῃ εἰς τὸ λόγῳ σου αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν.

Ὁ Θεσαυρός ὁ φθαρτός, καὶ φθαρτικὸς τῆς γῆινος, ὅπου τοῦται μὲ τὸ τρέξιμον τῆς ρέθρων τῆς ροῆς τῶν ποταμῶν, μὲ τὸ νὰ ρέῃ καὶ νὰ πρέχῃ, καὶ νὰ καταβαίνει εἰς ὅλγον διάστημα καιρῶν, εἰς ἐκείνους ὅπου νομίζουσι, καὶ ὑπολαμβάνουσι πῶς νὰ ἔχον νὰ τὸν ἀπολαμβάνουσιν. ἀλλ' ἡμεῖς πολὺ ὑπερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν μὲ τὸ νὰ παρέρχεται, καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον, ἀναχωρεῖ καὶ καταστῇ εἰς ἄλλας ἀνθρώπους. ἀλλ' ἡμεῖς μοναχὰ ὁ πλῆθος τῆς ἀγαθοποιίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, γίνεται βέβαιος καὶ ἀκίνδυνος εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουσιν αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς εὐποιίας. διότι αἱ εὐεργεσίαι τῆς ἐπαινετῆς ἔργων, γυρίζουσιν εἰς ἐκείνους ὅπου κάμνουσιν αὐτὰς τὰς χάριτας.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουδαίων, εἶσαι φοβερός καὶ τρομερός εἰς τὸς ἀνθρώπους, διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς, ἀλλ' ἡμεῖς γίνεσθαι ὁμιλητικὸς εὐκολοπλητίας εἰς τὸς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τὸς πεύητας καὶ ἐνδεεῖς, διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς Οὐρανοῦ τῆς θείας, καὶ ἔχῃς ἀνεωγμένα τὰ αὐτιά σου εἰς ἐκείνους, ὅπου στενοχωρῶνται ἀπὸ τὴν πείαν, δηλαδή εἰς τὸς πεύητας καὶ ἐνδεεῖς· διὰ τὸ νὰ ἐπιτύχῃς τὰ ὅσα τὰ θεῖα ἀνεωγμένα. διότι ὅ,τι λογῆς εὐσπλαγχνοι, ἡ ἀσπλαγχνοι ἡ δέλαμεν γινῇ εἰς τὸς ἐδικὰς μας, ὁμοδόλους καὶ ἀδελφούς Χριστιανούς, πέποιον εὐσπλαγχνον, ἡ ἀσπλαγχνον θέλομεν εὐρὴν εἰς τοὺς λόγους μας τὸν Κύριον, καὶ αὐθεντὴν ἡμῶν Χριστόν.

Ἡ ψυχὴ, καὶ ὁ νῦν τῷ Ἀνακτὶ, ἡ πολλὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔχουσα, πρέπει καὶ ἀρμόζει νὰ λαμπρύνεται, καὶ νὰ καλλωπίζεται, καὶ νὰ πασρεύεται ὡσαύτως εὖως καθρέπτῃς, διὰ νὰ φωτίζηται πάντοτε ἀπὸ τὰς θεϊκὰς λάμπεις καὶ ἀκτῖνας, καὶ νὰ παιδεύηται νὰ μανθάνῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς ὑποθέσεων ἀπὸ ἐκείνας τὰς θείας αὐγὰς· διότι οὐδὲ κανεὶς πρᾶγμα κάμνει τὸν ἀνθρώπου τόσο πολλὰ νὰ σοχαίξεται καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ πρέποντα, καὶ ἀρμόζοντα, καθὼς τὸ νὰ φυλάττῃ ἐκείνην τὴν ψυχὴν, πάντοτε ἀμόλυντον, κεκαθαρμένην, καὶ εὐμετοχὸν παθῶν.

Καὶ καθὼς εἰς τὰς πλείοντας καὶ ταξιδεύοντας, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ ὅπῃ ἀρμενίζουσιν, ὁπόταν ὁ ναύτης ἤθελε σφάλῃ, φοροῦν ὀλίγην τὴν ζημίαν εἰς ἐκείνους ὅπῃ ταξιδεύουσιν, καὶ ἀρμενίζουσιν ὁμοῦ· ἀλλ' ὁπόταν σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καραβοκύρης, φοροῦν ἀφανισμόν ὅλου τῷ καραβίῳ· τοιοῦτόπως καὶ εἰς τὰς πολιτείας, αἰσῶς ἤθελε σφάλῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς ἐξουσιαζομένους, καὶ ὑπηκόους, δὲ ζημιῶν τὸν πολλὸν τὴν κοινότητα, τὴν πολιτείαν, ὅποσον ἀδικεῖ τὸν ἐαυτὸν τοῦ μόνου· ἀλλ' αἰσῶς σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξουσιαστής, ὁ Βασιλεὺς, φέρει τὸν ὅλεθρον ὅλης τῆς κοινότητος ὅλης τῆς ὑπῆκοῦς. Τὸ λοιπὸν ὡσαύτως ὅπῃ μέλει νὰ τιμωρηθῇ μεγάλως, αἰσῶς ἤθελε παραβλέψῃ, καὶ ἀμελήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ φρέποντα, καὶ ὠφέλιμα, καὶ ἀναγκαῖα, πρέπει μὲ πολλὴν ἐξέτασιν νὰ κάμνῃ ὅλα τὰ τὰ ἔργα καὶ λόγια.

Ἐν τῷ τροχῷ περὶ τὴν γαλῆν, εἰς τὰ ἀνθρώπινα, καὶ κοσμικὰ πρᾶγματα, ὑποθέσεις κομίζων, καὶ περὶ τὴν γαλῆν, εἰς τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα, ἀλλήν φεραὶ κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἄλλοτε ἄλλως. καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα εὐερίσκειται ἀνομοιότης, καὶ ἀκατασασία μὲ τὸ νὰ μὴ μὲν μηδὲ κανεὶς ἀπὸ τὰ παρόντα, καὶ ἐνεσῶτα πρᾶγματα τῆς παρέσσης ζωῆς, εἰς ταυτότητα, καὶ ὁμοιότητα, καὶ ἰσότητά. Τὸ λοιπὸν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσινιανέ, κραταιότατε, πρέπει ἐσὺ εἰς τὴν μεταβολὴν, καὶ ἐναλλαγὴν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὴν εὐμετάτρεπτον καὶ εὐμετάβλητον, νὰ ἔχῃς νὰ κρατῇς καὶ νὰ φυλάττῃς τὸν συλλογισμόν, καὶ τὴν ψυχὴν σε τὴν θεοσεβῇ, ἀμετάθετον ἀσφαλῇ καὶ σεραῖ.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανέ, ἀποσρέφει καὶ μίσει τὰ λόγια τῆς γαλῆς, τὰ ἀπατηλὰ καὶ ψευδῆ, καθὼς ἀποσρέφει τὰ ἡθῆ, καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν κοράκων τὰ ἀρπακτικά καὶ πλεονεκτικά. διότι οἱ κόρακες αἰσπῶσι καὶ εὐγάξουσιν τὰ ὀμμάτια τῶν κορμῶν, ἀλλ' οἱ κόλακες σκοτίζουσιν τυφλῶνους τοὺς συλλογισμὸς τῆς λογικῆς ἡμῶν ψυχῆς, μὴν ἀφίνοντες νὰ βλέπῃ τὸ ἀληθές τῶν ὑποθέσεων. διότι μερικαῖς φοραῖς, ἡ θάυμαζουσιν ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι ἄξια κατηγορίας, ἢ πολλὰς φοραῖς κατηγοροῦσι τὰ ὑπέρτερα ἀπὸ ἐπαίνους, διὰ νὰ σφάλῃται τὸ εὖ

εὖ ἀπὸ τὰ δύο, ἢ ἡ κακία ἐπανυμενῇ, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἢ ἀρετὴ δηλαδὴ ὑβριζομένῃ, καὶ κατηγορουμένῃ.

Πρέπει, καὶ ἀρμόζει πάντοτε ἡ φρόνησις τοῦ Ἀνακτὸς νὰ εἶναι ὁμοία, ἀμετάβλητος· διότι νὰ τὸ συμμεταβάλλεται τινὰς εἰς τὰς μεταβολὰς, καὶ μετατροπὰς τῶν καλικῶν ὑποθέσεων, γίνεται σημῶς γνάμης ἀκαταστάς, καὶ εὐμεταβλήτος, ἀλλ' ὁφείλει νὰ εἶναι τινὰς σεραμῶς εἰς τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐπαινετὰ ἀμεταβλήτως· καθὼς ἡ ἐδικήσου θεοσεβῆς Βασιλεία εἶναι ἐσηριγμένη, καὶ σεραμῶς, καὶ μὴ νὰ ὑπεραίρεται, καὶ νὰ ἀλαζονεύεται εἰς ἑαυτὴν, καὶ μεγαλαυχίαν, καὶ ὑπερηφανίαν, μὴ νὰ καταπίπτῃ εἰς λύπην καὶ πίκραν· καὶ τὸτο εἶναι ἴδιον ἀνθρώπων ἐσηριγμένων βεβαίως, καὶ ὅπῃ ἔχουσι τὸν νῦν ἀκλόνητον, καὶ ἀμετάβλητον.

Ὅποιος ἀνθρώπος φυλάττει τὸν λογισμόν, καὶ τὴν διανοίαν τὴν ἐλευθέραν καὶ καθαρὰν ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῶν ἀνθρώπων, καὶ σοχαίεται τὴν εὐτέλειαν τῆς ἐδικῆς τῆς φύσεως, καὶ τὴν ὀλιγότητα, καὶ τὸ ταχυδαίαν τὸ πρόσκαιρον τῆς παρέσσης ζωῆς, καὶ τὴν ἀκαταστασίαν, ὅπῃ εἶναι συνεζευγμένη καὶ ἠνωμένη μὲ τὴν σάρκα, δὲ δέλει πῆσαι εἰς τὸν βάραν, καὶ τὸν λάκκον τῆς ἐπάρσεως, καὶ καὶ εὐερίσκειται εἰς ἄξιωμα ὑψηλόν, καὶ μέγαλον.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαμπρὰ, καὶ τὰ τίμια πρᾶγματα τῆς Βασιλείας, τὸ διάδημα τῆς Ὁρθοδοξίας σολίζει τὸν Ἀνακτὸς· διότι ὁ θησαυρὸς ἀναχωρεῖ καὶ ἀφανίζεται, καὶ ἡ τιμὴ μεταπίπτει καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλ' ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ τῆς πολιτείας τῆς θείας, καὶ ἐναρέτης συνεξαπλῆται, καὶ συμπαραμῆ μὲ αἰῶνας, καὶ μὲ χρόνους, μὲ καιροὺς, ἀθανάτους, αἰδίου· δηλαδὴ εἶναι ἀθάνατος· καὶ κάμνει ἐκείνους ὅπῃ ἔχουσιν αὐτὴν τὴν εὐθεὴν πολιτείαν μακρὰ ἀπὸ ἀληθμονησίαν, δηλαδὴ τὸς κάμνει νὰ μὴ ἀληθμονῶνται ποτέ.

Με φαίνεται πῶς νὰ εἶναι ἀφρεπέστατον κατὰ πολλὰ οἱ ἀνθρώποι οἱ εὐτυχεῖς, καὶ οἱ ἄποροι, πτωχοὶ, νὰ ὑπομῶσι ζημίαν παρομοίαν, ἀπὸ ὑποθέσεις καὶ ἀπὸ αἰτία αἰσῶς, καὶ διάφορα, ἐναντία αὐτικέμενα. διότι οἱ πλεῖστοι ξεχίζονται, καὶ σκαχίσιν ἀπὸ τὴν πλημμυρὴν καὶ ἀπὸ τὰς περὶ τὴν φαγνὴν, καὶ οἱ πτωχοὶ φθείρονται, καὶ ἀφανίζονται ἀπὸ τὴν πείναν. καὶ οἱ πλεῖστοι κρατῶσι καὶ ἐξουσιάζουσι τὰ τέλη ὅλης τῆς Κόσμου, ὅλης τῆς γῆς, δηλαδὴ ὅλην τὴν οἰκουμενὴν, καὶ οἱ πτωχοὶ δὲ εὐερίσκειν εἰς πῶς μέρος νὰ βάλλου, νὰ πατήσιν τὰ ἄκρα τῆς ποδῶν, τὰς πατένας των. Τὸ λοιπὸν διὰ νὰ ἤθελαν ἐπιτύχῃ καὶ τὰ δύο μέρη τὴν υἱείαν, καὶ τὴν διόρθωσιν, πρέπει νὰ διορθώσῃ αὐτὸς τὸς πλεῖστους, καὶ πῶς μετὰ ὑσέρησιν, καὶ μὲ πρόθεσιν, προδῆκην, καὶ πρέπει νὰ μεταβάλλῃ τὴν αἰσισομετείαν εἰς τὸ ἴσον, εἰς ὁμοιότητα, ἰσομοίαν.

Ὁ καιρὸς τῆς καλῆς, καὶ εὐτυχῆς ζωῆς, καὶ πολιτείας ἐφανερώθη εἰς τὸ λόγῳ μας, εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐδικόν μας, τὸν ὁποῖον χρόνον τῆς εὐζωίας εἶναι ἀπὸ τὰς παλαιάς, καὶ ἀρχαίους Φιλοσόφους, δηλαδὴ ὁ Πλάτων, προέλεξε πρότερον πὺς μέλλει νὰ γεῖν, ὅπου αἱ οἱ μετρηχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, οἱ μαθηματικοί, καὶ πεπαιδευμένοι ἄνθρωποι ἠθέλουν βασιλεύειν, γενοὶν Βασιλεῖς, ἢ οἱ ἄρχοντες καὶ ἐξουσιασταί, ἠθέλουν μετέλθῃ τὴν Φιλοσοφίαν, γενοὶν Φιλόσοφοι· ἀλλ' ἐπειδὴ μετρηχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, τῆς τῶν, ὅντες Φιλόσοφοι ἐστέ, ἐκείνητε ἀξιοί, καὶ ἐλάβετε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἀφ' ἧς ἐβασιλεύσατε, δεῦν ἐμακρύνετε ἀπὸ τὴν Φιλοσοφίαν· διότι αἰτίως νὰ ἀγαπᾷ τινὰς τὴν Σοφίαν, καὶ τὴν ἐπιστήμην τὴν γνῶσιν τῆς ὄντων, τὸ θεμέλιον τῆς Σοφίας εἶναι ὁ τρόμος, καὶ ἡ εὐλάβεια τῶ τῆς ὅλων Θεῶν, τὸν ὁποῖον φόβον κρατεῖτε, καὶ φυλάττετε πάντοτε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σας· φανερόν ἐστίν ὅτι ἐκεῖνο ὅπου λέγεται ἀπὸ λόγου μὲν, εἶναι ἀληθινόν, καὶ βέβαιον.

Τῶντοι, τῇ ἀληθείᾳ λέγω ἐσεῦ· Ἄνακτα, ὡσαύτ' ὅπου δύνασαι νὰ βασιλεύῃς, καὶ νὰ ἐξουσιάζῃς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, τὰς ἀλόγους ὀρέξεις, καὶ ἐπιθυμίας τὸ σώματος, καὶ ὡσαύτ' ὅπου ἐφόρεσας τὸ σπῆμα τῆς ἐγκρατείας, καὶ τῆς χαλιναγωγίας τῆς παθῶν, καὶ ὡσαύτ' ὅπου ἐνεδύθης τὸ βασιλικὸν ἱμάτιον τῆς δικαιοφραγίας, καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ δικαίου· διότι ἡ ἀλλή γήϊνος ἡ κοσμικὴ Βασιλεία, ἔχει ἀκολουθίαν τὴν πελευτήν· δηλαδὴ τὴν διαδέχεται ὁ θάνατος, εἶναι θνητὴ, φθαρτὴ καὶ πρόσκαιρος, ἀλλ' ἡ τέτοια Βασιλεία τῆς σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης, φυλάττει τὴν διατήρησιν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον· καὶ ἡ κοσμικὴ Βασιλεία φθείρεται, καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸν παρόντα βίον, εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, ἀλλ' ἡ Βασιλεία τῆς σωφροσύνης, καὶ δικαιοσύνης ἐλευθερῶναι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν κόλασιν, καὶ τιμωρίαν τὴν αἰώνιον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, αἰτίως δέλης καὶ ἀγαπᾷς νὰ ἀπολαμβανῇς ἀπὸ ὅλων τὰς ἀνθρώπων τὴν δόξαν, γίνε εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους ἀγαθοποιητὴς καὶ μεταδοτικὸς· διότι ἐδὲ κανεὶς πρᾶγμα σύρνει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τόσο πολλὰ, καθὼς ἔλκει τὸν ἄνθρωπον ἡ δωρεὰ τῆς ἀγαθοποιίας ὅπως δίδεται εἰς τὰς δεομένους, καὶ εἰς τὰς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τὰς ἐνδεεῖς· διότι ἡ τιμὴ, καὶ ἡ περιποίησις ὅπου γίνεται ἀπὸ φόβον, εἶναι κολακεία ὑποκεχυμένη πεπλάσμεν, καὶ ψευδής, καὶ ἀπατῶσα ἐκείνους ὅπως προσέχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν δωπίαν μὲ ὄνομα δόξης ἐξηματισμένης, ψευδῆς.

Πρεπόντως ἡ ἐδική σας Βασιλεία εἶναι σεβασμία, τιμία, καὶ ἀξία αἰδῶς, καὶ εὐλαβείας· διότι εἰς τὰς πολεμίας καὶ ἀντικειμένους ἐχθροὺς φανερῶναι τὸ ἐξουσιαστικόν, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ εἰς τὰς ὑπηκόους τῆς

φανερῶναι εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην, καὶ μὴ τὸ νὰ νικᾷ ἐκείνους τὰς πολεμίας μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀρμάτων, νικᾶται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς ἐδικῆς τῆς ὑπηκόων, τὴν ἀσπλιν καὶ ἀνάρμαπτου· διότι ὅπου εἶναι ἡ διαφορὰ τῶ ἀγείν θηρὸς, τὸ λύκος, καὶ τὸ προβάτι, τόσο λογιάζει τὴν διαφορὰν καὶ τῆς δύο, τῆς πε ὑπηκόων καὶ πολέμιον.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ ἐξουσιαστὴς κατὰ τὴν φύσιν, καὶ κατὰ τὴν φύσιν τὰ κορμὶς εἶναι παρόμοιος μὲ καθὲ ἄνθρωπον, ἀλλ' κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τῆς ἀξίας, εἶναι παραπλήσιος μὲ τὸν Θεόν, ὅπου εἶναι Βασιλεὺς ὅλων τῆς κτισμάτων, ἐπαύω εἰς ὅλους· διότι δὲν ἔχει ἐπ' αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ἐκείνους ὅπου νὰ εἶναι ὑψηλότερος, καὶ αὐτότερος ἀπὸ λόγου τῶ. Τὸ λοιπὸν πρέπει αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὡσαύτ' ὅπου εἶναι Θεὸς κατὰ χάριν, νὰ μὴ ὀργίζεται, νὰ μὴ θυμῶνεται, καὶ ὡσαύτ' ὅπου εἶναι θνητὸς, φθαρτὸς καὶ πρόσκαιρος κατὰ φύσιν, νὰ μὴ ἐπαίρεται νὰ μὴ ὑπερηφανεύεται· διότι, καὶ ἀγκαλὰ ἐτιμῆθη, καὶ ἐδοξάσθη μὲ εἰκόνα, καὶ μὲ ὁμοίωμα θεῖον τῶ Θεῶ, ἀλλ' εἶναι καὶ συμπεπλεγμένος μὲ κοινοῦτον χωματένιον, μὲ τὸ χῶμα, μὲ τὴν γῆν, διὰ μέση τῆς ὁποίας κόνεως, παιδεύεται καὶ μαρτυρεῖται τὴν ὁμοιότητα ὅπου ἔχει μὲ ὅλους τὰς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, ἀγάπα ἐκείνους ὅπως θέλεις, καὶ ἀγαπῶναι νὰ συμβουλευσιν τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ ἐπωφελεῖ καὶ ἐπαινετὰ, καὶ ὅχι ἐκείνους ὅπως ἐπιμελῶνται νὰ σὲ κολακεύσιν· διότι οἱ τὰ χρηστὰ συμβουλευσιν ἐθέλοντες, σοχαζοῦνται τὸ ὠφέλιμον, ἐκείνο ὅπου ὀφείλει μὲ ἀλήθειαν, μὲ ἀνυποκρίσιν καὶ μὲ ἀπλότητι· ἀλλ' οἱ κολακὲς σοχαζοῦνται εἰς ἐκεῖνα ὅπως φαίνονται ἀρεστὰ εἰς τοὺς κρατῶντας Βασιλεῖς, καὶ μὲ τὸ νὰ μιμῶνται τὰς ἱσχυίας τῆς κορμίων, συμφωνοῦσι καὶ ἀκολοῦθουσιν εἰς ἐκεῖνα ὅπως λέγονται ἀπὸ αὐτὰς τὰς Βασιλεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, γενοὶς τέτοιος εὐσπλαγχνός, καὶ φιλανθρώπος εἰς τὰς ἐδικὰς σου δόλους, ὅ, τι λογῆς εὐσπλαγχνός παρακαλεῖς νὰ γεῖν εἰς τὸ λόγῳ σου ὁ κοινὸς Κύριος, καὶ αὐθεντὴς ἡμῶν Θεός, διότι καθὼς ἀκροαζόμεθα ἡμεῖς τὰς ἀλλὰς τὰς ὑποδεεσέρας, θέλομεν ἀκροαθῆναι παρὰ Θεῶ· καὶ καθὼς σοχαζόμεθα ἡμεῖς τὰς ἀλλὰς, θέλομεν ὁραθῆναι, καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶ Θεῶ ὅπως ἐφορᾷ, καὶ βλέπει τὰ πάντα. Τὸ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν τὴν φιλανθρωπίαν τὴν ἐδικήν μας εἰς τὸν ἔλεον, καὶ ἐλεημοσύνην τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ ὁμοίον, καὶ παραπλήσιον, μὲ τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ εὐσπλαγχνίαν τὴν ἐδικήν μας, τὴν αὐτὴν, καὶ ὁμοίαν φιλανθρωπίαν, καὶ εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁν τρόπον, καθὼς οἱ καθαρὸι καὶ οἱ λαμπροὶ καθρέπται φανερῶνται τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰς ὁμοιότητας, τὰς εἰκόνας καὶ τὰς μορφὰς τῶν προσώπων, τοιᾶντοι λογῆς καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἀρχέτυπα· δεκνύσιν μετὰ

τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅπως εὐφραίνονται καὶ εὐέλσκονται εἰς χαρὰν, καὶ δεικνύουσι τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅπου εὐέλσκονται εἰς λύπην· τοιοῦτης λογῆς καὶ ἡ δίκη, ἡ ψῆφος τῷ Θεῷ ἡ ἀδέκαστος, καὶ ἀπαραλόγιστος παρομοιάται μετὰ τὰ ἑδικά μας ἔργα, κατορθώματα, ὅ, τι λογῆς ἠθέλων ἦσθαι ἀγαθὰ, ἢ πονηρὰ ἐκεῖνα ὅπου ἐπράχθησαν καὶ ἔγιναν ἀπὸ λόγους μας, πέποιθε φανερώμεν καὶ εἰς τὸ λόγους ἀπὸ τὰ ὅμοια παρομοίως.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, σοχάζου ἐκεῖνα ὅπως πρέπει νὰ κάμῃς ἀργῶς μετὰ πολὺν χρόνον, καιρὸν, καὶ κάμνε τὰ δόξαντα, ἐκεῖνα ὅπου ἐφώγησαν ἀρεστὰ εἰς τὸ λόγους ταχέως, μετὰ προθυμίας καὶ ὀγλήγῃ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἀσοχασία ὅπως γίνεται εἰς τὰ πράγματα, καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις, εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ἐπικίνδυνον κατὰ πολλὰ. διότι αἰσῶς τινὰς ἠθέλει σοχαθῆναι τὰ δεινὰ καὶ τὰς βλάβας ὅπου ὑποέρχονται ἀπὸ τὴν ἀβελλίαν καὶ ἀσοχασίαν, τῇ καὶ αὐτὰ θέλει γνωρίσει καὶ καταλάβῃ ἀκριβῶς τὴν ὠφέλειαν τῆς καλῆς σκέψεως, καὶ τὸ ὅρθον σοχασμὸν, καθὼς θέλει γνωρίσει τὴν γλυκύτητα τῆς εὐεξίας, ὕστερον ἀπὸ τὴν δοκιμὴν τῆς ἀδυνείας, ἀφ' ἧς δοκιμάσει δηλαδὴ τὴν ἀδυνείαν. Τὸ λοιπὸν ὃ αὐτοκράτωρ Ἰστανιανέ, φρονιμώτατε, καὶ σοχασικώτατε, ᾧ ἔρεται καὶ μετὰ βουλὴν, καὶ σοχασμὸν φρονιμώτερον, καὶ μετὰ παράκλησιν πρὸς Θεὸν προθυμότεραν νὰ ἐξετάζῃς μετὰ ἀκριβείαν, καταλεπτῶς, ἐκεῖνα ὅπως θέλῃς ὠφελῇς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, εἰς ὅλον τὸ ὑπάρχον, καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Θέλεις οἰκονομήσει, καὶ κυβερνήσει τὴν ἐπαινετὴν Αὐτοκρατορίαν, Βασιλείαν σου ὀρθότατα, καὶ συνετώτατα αἰσῶς καταγίνεται ἐπιμελῆσαι, καὶ στοχαζέσθαι ὅλα τὰ πράγματα, ὅλας τὰς ὑποθέσεις, καὶ δεῦ ὑπομέμνεις νὰ παραβλέπῃς νὰ ἀμελῇς μηδὲ κανεὶς πρᾶγμα, μηδὲ καμίαν ὑπόθεσιν. διότι εἶναι μικρὸν εἰς τὸ λόγους ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλίγον, κατὰ σύγκρισιν καὶ παραβολὴν τῆς ἐδικῶν σου πραγμάτων, συγκρινόμενον μετὰ τὰ ἑδικά σου πράγματα. ἐπεὶ δὲ περὶ καὶ εὗας λόγους μόνους ψιλὸς τοῦ Βασιλέως, ἔχει μεγάλην δύναμιν κοντὰ εἰς ὅλας τὰς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, ἐπάγαγε εἰς τὸ λόγους τὴν βίαν, δηλαδὴ αἰάγκασον τὸ λόγους, νὰ φυλάττῃς τὰς ὁρὰς καὶ θεσμούς, ὥσπερ ὅπου δεῦ ἔχεις ἐπαῶν εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον ὅπου νὰ δύναται νὰ ἡμπορῇ νὰ σὲ αἰαγκάζῃ, καὶ νὰ σὲ σενοχωρῇ· διότι ποιστοτρόπως θέλεις φανερώσει καὶ τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν τιμὴν τῆς ὁρῶν, τῆς θεσμῶν ἐσὺ ὁ ἴδιος, μετὰ τὸ νὰ εὐλαβῇσαι αὐτὰς τὰς νόμους πρὸς ἡμέτερα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀνθρώπων, καὶ ἡ παρανομία θέλει φαῖναι εἰς τὸς ὑπηκόους ὅχι ἀκίνδυνον, τρεῖς βλαβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, νόμιζε, καὶ ὑπολάμβανε τὸ νὰ μὴν ἐμπο-

δί-

δίξης ἐκείνης ὅπως ἀμαρτάνουσι, καὶ σπείλῃσιν ὅτι εἶναι παρόμοιοι ὡσὰν νὰ ἀμαρτάνου ἐσὺ ὁ ἴδιος. διότι καὶ αἰσῶς τινὰς πρὸς τὸν ζῶντα ἐν νόμῳ καὶ δικαίῳ, καὶ ὑπομέμνεις ἐκεῖνος ὅπως ζῶσι παρόνομως καὶ ἀδίκως, τότε αὐτὸ λογιάζεται κοντὰ εἰς τὸν Θεὸν πῶς εἶναι συνηγορίας, καὶ συμπαράκτωρ τῆς δεινῆς καὶ φαύλων ἔργων. αἰμὴ αἰσῶς ἀγὰς πᾶς νὰ εὐδοκίμῃς, καὶ νὰ ἐπαινεῖσαι διπλᾶ, κατὰ δύο τρόπους, πρὸς κείνην καὶ ἀγάπα, καὶ ἐπαινέει καὶ ἐκεῖνος ὅπως κάμνεις τὰ βέλτιστα, ἐξήριτα, καὶ ἐλεγχῇ, καὶ εὖ, ἐκεῖνος ὅπως ἐργάζονται τὰ πονηρότατα.

Νομίζω πῶς νὰ συμφέρῃ κατὰ πολλὰ, τὸ νὰ ἀποτρέψῃ τινὰς τὰς συνομιλίας, καὶ συναναστροφὰς τῆς πονηρῶν ἀνθρώπων· διότι ἐκεῖνος ὅπως συνευρίσκειται πᾶντοτε μετὰ ἀνθρώπων πονηρῶν, καὶ αἰσῶς, ἀνάγκη εἶναι, ἐξ αἰάγκης ἀκολουθεῖ, ἢ νὰ πάθῃ, ἢ νὰ μάθῃ καμμίαν πονηρίαν, καὶ κακίαν· αἰμὴ ἐκεῖνος ὅπως συναναστρέφεται μετὰ τὰς ἀγαθὰς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπων, ἢ διδάσκειται, καὶ μαρτυρεῖται ζήλωτιν τῆς ἀγαθῶν καὶ ἐπαινετῆς, ἢ μαρτυρεῖται ὀλιγόψυχον τῆς πονηρῶν ἔργων.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, μετὰ τὸ νὰ ἐνεπιστεύθῃς καὶ νὰ ἐπῆρες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξουσίαν κοσμικὴν, μὴ μεταχειρίζεσαι κανεὶς ἀπὸ τὰς πονηρὰς ἀνθρώπων εἰς τὰς κυβερνήσεις τῆς πολιτικῶν πραγμάτων, καὶ ὑποθέσεων. διότι ἐκεῖνος ὅπως ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὴν δύναμιν, θέλει ὥσπερ εἰς τὸν Θεὸν ἀπολογίαν ἐκείνων τῆς πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες ἠθέλων κάμῃ παρόνομως. τὸ λοιπὸν αἱ ἐκλογαὶ καὶ οἱ προβεβασμένοι τῆς ἐξουσίας, ἃς γίνονται ὑπὸ σὲ μετὰ πολλὴν ἐξέτασιν.

Ἐγὼ νομίζω παραπλήσιον δεινόν, τὸ νὰ θυμῶνεται, καὶ νὰ ὀργίζεται τινὰς εἰς τὰς κακοτροπίας τῆς πολεμίων τε, καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς κολακείας τῶν ἡγαπημένων τε. διότι πρέπει νὰ αὐτίκεται, καὶ νὰ αὐτίχῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πρὸς τὴν φίλῃ καὶ ἐχθρῇ, αὐδρείως καὶ μεγαλοφύχως, καὶ νὰ μὴ χωρίζεται παντὶ ἄνθρωπῳ ἀπὸ τοῦ πρέπου, μηδὲ νὰ τιμωρῇ τὴν ἐχθρὰν, ἐκείνων τῶν ἐχθρῶν τε, τὴν ἀσυλλόγιστον, καὶ τὴν αὐόητον, μήτε νὰ ἀντιπληρῶν τὴν φιλίαν αὐτῶν τῶν φίλων του, τὴν ψευδῇ, τὴν ἐχηματισμένην καὶ τὴν ὑποκεχυμένην.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, νόμιζε πῶς ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρώποι νὰ εἶναι φίλοι ἀληθινῶς, ὅχι ἐκεῖνοι ὅπως ἐπαινεῖσιν ὅλα ἐκεῖνα ὅπως λέγονται ἀπὸ λόγους, ἀμὴ νόμιζε φίλους ἀληθινῶς, ἐκεῖνος ὅπου ἐπιμελῶνται νὰ κάμνουν ὅλας τὰς προστάγματα μετὰ κείσιν, μετὰ στοχασμὸν καὶ μετὰ δίκαιον, νόμιμον καὶ εὐλογον, καὶ ὅπως συνευφραίνονται εἰς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὅπως λυτῶνται εἰς τὰ ἐναντία αὐτῶν κείμενα, δηλαδὴ εἰς τὰ πονηρὰ. διότι ἐκεῖνοι οἱ συνηθόμενοι μετὰ ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπιστυγνάζοντες δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις, τῇ ἀληθείᾳ φανερώουσι σημεῖον ἀγάπης βεβαιότητος.

Ἡ ὑπεροχή, καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς, ἃς μὴ μεταβάλλῃ τὴν γνώμην τὴν παροικεσίν σου τὴν μεγαλοφροσύνῃ, καὶ μεγαλόψυχον. ἀμὴ ὡσαύτῃς κυβερνᾷς Βασιλείαν παρόσκαιρον, φύλαττε τὴν ψυχὴν σου ἀμετάβλητον εἰς τὰ πράγματα τῶ Κόσμου τὰ φθαρτὰ, μὴτε νὰ ὑψώνῃσαι νὰ ὑπερηφανεύῃσαι εἰς τὰς εὐφροσύνας καὶ εὐτυχίας, μὴτε πάλιν νὰ ταπεινώνῃσαι εἰς τὰς λύπας, καὶ δυσυχίας.

Καθὼς τὸ χρυσίον, μὲ τὸ νὰ μετατυπώνεται ἀπὸ τὴν χρυσοχοικίην πέτρην, ἄλλην φοράν εἰς ἄλλα εἶδη, καὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλα· καὶ μὲ τὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς ποικίλους καὶ διαφορὰς χημιασμοὺς καλλωπισμοῦν, σώζεται καὶ εὐερίσκειται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, δηλαδὴ μένει χρυσὸς, δὲ λαμβάνει καμμίαν μεταβολὴν, δηλαδὴ δὲ μετατρέπεται· τοιοτρόπως καὶ ἐστὶ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς ἐνδοξότατε, μὲ τὸ νὰ ἡλλαξας ἄλλην ἐξουσίαν ἀπὸ ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀπὸ ἄλλην, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐφθασας νὰ ἡλθης, καὶ νὰ ἀνέβῃς εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δόξαν τὴν αὐτάτην, εὐερίσκειται ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, μὲ τὸ νὰ φυλάττῃς τὸν νῦν, καὶ τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ καλόν, καὶ ἀγαθὸν ἀμετάτρεπτον, καὶ ὅχι εἰς τὰ αὐτὰ, καὶ ὅμοια παράγματα.

Ὁ Βασιλεὺς, νόμιζε πῶς νὰ βασιλεύῃς τῆνικαῦτα, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βεβαίως, ὁπότεν βασιλεύῃς, καὶ ἐξουσιάζῃς τὸς ἀνθρώπους θεληματικῶς. διότι ἐκεῖνο τὸ ὑπῆκου ὅπου ὑποτάσσεται στανικῶς, μὲ βίαν καὶ αἰσάγκην, ὁπότεν εὖρῃ ἀρμόδιον καιρὸν, ἀποσικιτᾷ καὶ ἀποστατεῖ, ἀμὴ ἐκεῖνο τὸ ὑπῆκου ὅπου ὑποτάσσεται ἀπὸ τοὺς ὀρεῖς καὶ δεσμῶς τῆς φιλίας, καὶ τῆς ἀγάπης, φυλάττει τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν κρατῶντα μόνιμον, καὶ ἀσφαλῆ.

Ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἀποδείξῃς καὶ νὰ κάμῃς τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας, τὴν Βασιλείαν σου δηλαδὴ, αἰμύνησον, αἰωνίως ἀδομένην, ὅσον θυμὸν μεταχειρίζεσαι εἰς τὸς ὑπηκόους, ὑπεξουσιάζῃς, ὁπότεν σφάλῃς, πόσῃ ὀργὴν κείνῃ ἀξίον νὰ ἔχῃς, νὰ μεταχειρίζεσαι ἐναντίον εἰς τὸ λόγῃς, ὁπότεν σφάλῃς, καὶ πταίῃς. διότι ἑδεκακαιῶς ἀνθρώπος δύναται νὰ παιδεύῃ, καὶ νὰ σωφρονίζῃ ἐκεῖνον ὅπου εὐερίσκειται εἰς τέτοιαν μεγάλην ἐξουσίαν, τὸν Βασιλέα δηλαδὴ, πάρεξ ὁ ἐδικὸς τοῦ συλλογισμοῦ, ἐγειρόμενος καὶ ὀρμώμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Βασιλέα, ὅπου σφάλῃς.

Εἰκεῖνος ὅπου ἔλαβε, καὶ ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν, ἃς μιμῆται, καὶ ἃς ζηλοῖ τὸν βραβευτὴν τῆς κράτους, τῆς Βασιλείας, ὅσον δύναται καὶ ἡμπορεῖ. διότι αἰσίως σῶζῃ κατὰ τινὰ τρόπον τὴν ὁμοιότητα, καὶ τὸν τύπον τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι ἐπαύω εἰς ὅλους, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν βασιλεύει τὴν ἐξουσίαν ὅπου εἶναι ἐπαύω εἰς ὅλους, λοιπὸν εἰς αὐτό, κατὰ τὸτο τὸ πειροσώτερον, καὶ ἐξαρέτως θέλει μιμηθῇ τὸν Θεόν, εἰς

εἰς τὸ νὰ μὴ νομίζῃ μὴδὲ κανεὶα παρᾶγμα τιμώτερον ἀπὸ τὸ νὰ ἀπλῆχρῃζεται καὶ νὰ ἀγαθοποιῇ.

Ἄς συνάξωμεν, καὶ ἃς φυλάξωμεν εἰς τὸ λόγῃς μας τοὺς Θεταρὸν τῆς ἀγαθοεργίας, καὶ τῆς ἐλεημοσύνης περισσώτερον ἀπὸ τὸ μάλαγμα, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πολῦτιμον, καὶ ἐκλεκτὸν λίθον, ὅπου εὐφραίνῃ καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς παροδοκομένης ἀπολαύσεως, καὶ μετοχῆς τῆς Οὐρανίας Βασιλείας, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὅπου γλυκαίνει μὲ τὴν δοκιμὴν τῆς Οὐρανίας δόξης, ὅπου ἡλπίσαμεν νὰ ἀπολαύσωμεν, τῆς Οὐρανίας Βασιλείας. ἀμὴ τὰ πράγματα ὅπου εὐερίσκονται τῶρα εἰς τὸ λόγῃς μας, ὡσαύτῃς δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἡμᾶς παντελῶς, ἃς μὴ μᾶς εὐφραίνῃσι, καὶ ἃς μὴ μᾶς χαροποιήσιν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανέ, ἐπιμελὲς καὶ φρόντιζε νὰ χαρίζῃς, καὶ νὰ κάμῃς τὴν αὐταμοιβὴν εἰς ἐκείνους ὅπου κάμνῃσιν ἐκεῖνα ὅπου παραγχεῖλλονται ἀπὸ λόγῃς σου, τὰ προσάγματά σου δηλαδὴ, μὲ εὐνοίαν, ἀγάπην, καὶ προθυμίαν, μὲ εὐεργεσίας, καὶ χαρίσματα λαμπρότερα, καὶ μεγαλῆτερα. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θέλεις αὐξήσῃ καὶ τὸ παροθυμὸν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλεις διδάξῃ καὶ τὸς κακατρότους ἀνθρώπους νὰ μεταβάλλῃν, καὶ νὰ ἀλησμονήσῃ τὴν πονηρίαν των. διότι τὸ νὰ ἀπολαμβανῶσι τὰς αὐτὰς καὶ ὁμοίας τιμὰς ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν κάμνῃσιν τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια ἔργα, εἶναι αὐσίον, παρᾶνομον, καὶ ἄδικον κατὰ πολλὰ.

Ἡ ἐξουσία εἶναι τὸ πλέον τίμιον, καὶ ἐξαίρετον ὑπερκεῖμενον ἀπὸ ὅλα τὰ παράγματα, καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν περισσώτερον, καὶ ἐξαίρετως εἶναι πέτιον, τιμιώτατον, ὁπότεν ὁ περιβεβλημένος, καὶ ἀνέξωτος, ἐκεῖνος, ὅπου περιέχεται αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν καὶ Βασιλείαν, δὲν κλίνει εἰς θρασυότητα, τῆς δὲν εἶναι θρασύς καὶ σκληρὸς, ἀμὴ ἀφορᾷ εἰς ἡμερότητα, καὶ ἱλαρότητα, εἶναι λαμπρὸς ἡμέρος, καὶ ἀποσρέφεται τὴν ἀπακθρωπία, καὶ σκληρότητα, ὡς ἴδιον τῶν Θεῶν, ὡς προσήκοντα τοῖς Θεοῖς, καὶ μεταχειριζόμενος τὴν φιλανθρωπία, ὡς ὁμοίαν τῶ Θεῶ, καὶ ἀποτελεῖσαι τὸν ἀνθρώπον ὡς θεομίμητον.

Ὁ Βασιλεὺς, κάμνε τὰς ἀποφάσεις ἐπίσης, παρομοίως, δικαίως δηλαδὴ, καὶ εἰς τὸς ἡγαπημένους σου, καὶ εἰς τὸς ἐχθρὸς καὶ πολεμίους σου. μὴτε νὰ κάμῃς χάριν εἰς τὸς εὐνοῦντας, καὶ ἡγαπημένους σου διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀγάπην ὅπου ἔχεις εἰς αὐτοὺς, μὴτε νὰ ἐναντιώνῃσαι εἰς τὸς ἐχθρὸς σου διὰ τὴν ἐχθρὰν ὅπου ἔχεις εἰς αὐτοὺς, ἐπειδὴ τὰ εἶναι εὐδὲς καὶ τὸ αὐτὸ ἀποπήματος, τὸ αὐτὸ δηλαδὴ ἀτόπημα καὶ παρᾶνομον εἶναι, καὶ νὰ δικαιώῃς τινὰς ἐκεῖνον ὅπου ἀδικεῖ, τὸν παρᾶνομον δηλαδὴ, αἰσίως καὶ εἶναι ἡγαπημένος τς, καὶ νὰ ἀδικῇ ἐκεῖνον ὅπου ἔχει τὸ δίκαιον, αἰσίως καὶ εἶναι ἐχθρὸς τς· διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι

παρόμοιον ὡς εἰς τὰ δύο μέρη· καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς τὰ ἐνωτικά αὐ-
τικείμενα ὡς πρὸς φίλους, καὶ ἐχθρούς.

Πρέπει, ὡς ἀρμόζει οἱ κεῖται τῇ ὑποθέσει νὰ ἀκροάζωνται φρο-
νίμως, καὶ σοφαστικῶς· διότι ἡ γνώσις τῆς δικαιοσύνης εἶναι δυσκο-
λογνώριμος, λαθραῖα εὐκόλως ἐκείνους, ὅπως δὲ σοφάζονται κατὰ
πολλά· ἀμὴ αὐτὸς ὡς ἀφῆσεν τὴν ἐπιτηδεότητα, τὴν εἰς τὸ λέγειν
ἐμπειρίαν ἐκείνων ὅπως λέγῃσι, δηλαδή, ἀφῆκε τὴν περὶ τὸ ἤθελεν
ἐμβάλλωσι τὸ λόγου τὰς εἰς τὴν βαδύτητα τῇ νοημάτων, θέλουν εὐ-
γάλη, ὡς ἀνακαλύψῃ ποιήτης λογῆς ἐκεῖνο ὅπως γυρεύεται ἀπὸ αὐτὸς
πρὸς κεῖναι, τὸ δίκαιον δηλαδή· ὡς θέλουν γλυτώσῃ τὸ ἀμαρτήματα δι-
πλῶν· μήτε μὲ τὸ νὰ προδίδουσιν αὐτοὶ οἱ κεῖται τὸ ἀγαθόν, τὴν δι-
καιοσύνην, μήτε πάλιν νὰ συγχωρῶσι, ὡς νὰ ἀφῆκον ἄλλους ἀνθρώ-
πους νὰ φράττωσιν αὐτὸ τὸ φροδιδόναι τὸ δίκαιον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, αὐτὸς ἤθελες ἀποκτήσῃ, ὡς καὶ τὰ ἀ-
γαθὰ, ὡς ἐπαινετὰ ἔργα ἰσόμετρα, καὶ παρόμοια μὲ τὰ ἄστρα τῷ
Οὐρανῷ, δὲ θέλει ὑπερικήσῃ καμμίαν φορὰν τὴν συμπάσσαν, ὡς
εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅσα ἔργα, καὶ κατορθώματα τινὰς
ἄνθρωπος ἤθελε φροσφέρει εἰς τὸν Θεόν ἀπὸ τὰ ἐδικὰ του ἔργα καὶ
φράξεις, ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν τὰ ἐδικὰ τοῦ ποιήματα καὶ ἔρ-
γα, ὡς κατὰ τὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερέβῃ, ὡς νὰ ὑπερικήσῃ τινὰς
τὸν ἐδικόν τοῦ ἴσχιον εἰς τὸν ἥλιον, ὅπου εἶναι ἥλιος, καὶ μὲ τὸ νὰ
προλαμβάνῃ, νὰ προκηῖται, ὡς νὰ προτρέχῃ πάντοτε ἐκείνον τὸν ἀνθρώ-
πον ὅπως περὶ αὐτὸν, τρέχει, ὡς βιάζεται, ὡς περιπατεῖ κατὰ πολλά ὀφλή-
γορα, ποιήτης λογῆς μήτε οἱ ἄνθρωποι δὲ θέλουν ξεπεράσῃ τὴν ἀγα-
θότητα, ὡς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀσύγκειτον, τὴν ὑψηλὴν ὡς
μεγάλαν, μὲ τὰς εὐεργεσίας, ὡς ἀγαθοεργίας ὅπως κάμνῃσι.

Ὁ Θεσαυρὸς τῆς εὐσπλαγχνίας, ὡς τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἀνέξο-
διαστος, ὡς ἀκέρωτος, διότι ὁ πλοῦτος τῆς ἐλεημοσύνης πέννεται ὅπου
ταῦν δίδεται, καὶ χαρίζεται, ὡς συναφροῖζεται ὅπου διαμοιράζεται
εἰς τὰς πτωχάς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μεγαλόδωρε, μεγαλοπρεπέστατε, φιλότιμε,
εὐεργετικώτατε· μὲ τὸ νὰ ἔχῃς, καὶ νὰ φυλάττῃς μέσα εἰς τὴν φυ-
σικὴν σου ἀγαθὴν διάθεσιν αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς εὐποιίας, χαρίζε
εἰς ὅλους πτωχούς, καὶ ἀφθόνως εἰς ἐκείνους ὅπως ζητῶσιν ἐλεημοσύνην
ἀπὸ λόγου σου· διότι θέλεις λάβῃ, ὡς ἀπολαύσῃ τὰς ἀντιμιθίας διὰ
αὐτὰς τὰς εὐεργεσίας, ὡς χάριτας μυριοπλασίας, ἀναειδήτους, καὶ
ἀμέτρου, πολλὰς, ὅπου ἤθελεν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἀντιμιθίας τῇ
φράσει, ὡς κατορθώματων, ἥτοι εἰς τὴν δευτέραν παρεσίαν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μὲ τὸ νὰ ἔλαβες τὴν ἐξουσίαν κατ' εὐδο-
κίαν,

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, ὅπου ὑπέρχει, ὡς διαφέρει ἀπὸ ὅλων
τὰς ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐξουσίαν, ὡς βασιλείαν, ἐπιμελῶς νὰ ὑπερ-
πτης, νὰ ὑπερπῇ, ὡς νὰ φαίνεται λαμπρότατος πόσον πολλὰ, κα-
τὰ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ θαύρετα ἔργα· διότι ἔλπισον, ὡς ὑπολαμβάνει
πῶς μέλλεις νὰ ζητῇς παρὰ Θεοῦ, τὴν πράξιν τὴν εὐεργεσίαν, καὶ
κατόρθωσιν τῇ ἐπαινετῇ ὡς θαύρετων ἔργων, ἀνάλογον μὲ τὸ μεγα-
λείον, ὡς ὅπως τὸ κράτος τῆς Βασιλείας καὶ ἀρχῆς· λοιπὸν διὰ νὰ
δοξασθῇς, καὶ νὰ ἐπαινεθῇς ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁμοῦ μὲ τὸ στέφανον,
ὡς τὸ διάδημα τῆς ἀρχῆς, ὡς ἐξουσίας τῆς ἀνικητῆς, ἀπόκτηται, καὶ
λάβῃ τὸ στέφανον τῆς εὐεργεσίας, ὡς τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῆς ἀγα-
θοεργίας τῇ πτωχῶν, καὶ ἐνδεῶν, ἀπόρων.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, σοφάζεσθαι ὡς νὰ φροσάξῃς, ὡς νὰ πα-
ραγγέλλῃς, νὰ ἀποφασίζῃς ἐκεῖνα ὅπως βάλῃς, ὡς νὰ παραγγέλλῃς
φρονίμως ἐκεῖνα ὅπως εἶναι δίκαιον, ὡς νόμιμον· διότι τὸ ἐργαλεῖον τῆς
γλώττης, ἡ γλῶσσα δηλαδή, εἶναι εὐκολοκρήμνιστος, εὐκόλως πταίνουσα,
ὡς προξενεῖ ζημίαν μεγαλωτάτην εἰς ἐκείνους ὅπως ἀμέλῃ, ὡς παραβλέ-
πῃ τὸ ὄργανον τῆς γλώττης· ἀμὴ αὐτὸς ἤθελες ἐπιθεσθῇ, καὶ βάλλῃ
ἐπ' αὐτὸν εἰς αὐτὸ τὸ ὄργανον τῆς γλώττης, τὴν λογικὴν κείνῃ, τὸν νῦν
ὡς τὴν διανοίῃς τὴν θεοσεβῆ ὡσὺ μετρίαν, θέλεις ψάλλῃ τὸ μελω-
δῆμα τῆς ἐναρέτου ζωῆς, ὡς πολιτείας, τὸ εὐτακτον, ὡς τὸ μελωδέσασθαι.

Βέβαια ὁ Βασιλεὺς ὁρεῖται νὰ εἶναι εἰς ὅλας τὰς πολιτείας,
ὡς κυβερνήσης ὀγλήγορος, καὶ ἄοκνος, καὶ τὸ περισσότερο ἐξαίρετος
ὁρεῖται νὰ εἶναι ὅπως εἰς τὰς δίκας, καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῇ πο-
λιτικῶν φραγμάτων, ὡς ὑποθέσεων, τῇ δυσκόλων, ὡς δυσνοήτων· ὡς
πρέπει ὁ Βασιλεὺς νὰ φαίνεται εἰς τὸν θυμὸν ἀργός, δυσκίνητος κα-
τὰ πολλά, διότι ἐπεὶ ἡ ἀοργησία, τὸ μακρόθυμον τὸ νὰ μὴ θυ-
μῶνται ὁ Βασιλεὺς, κατὰ πολλά εἶναι εὐκολοεξδεύητον, ὡς διὰ τὸ
ὅς θυμῶνται ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ὡς ἂν μὴ ὀργίζεται ἔξω τῷ μέ-
τρῳ· κατὰ τι μὲν, πρέπει νὰ θυμῶνται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐμπο-
δίσῃ τὰς κινήσεις, ὡς τὰς θελήσεις τῇ κακῶν, ὡς ἀνθρώπων πράξεων,
κατὰ τι δέ, δὲν ὁρεῖται νὰ ὀργίζεται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐξετάξῃ,
ὡς νὰ εὐείσκη τὰς αἰτίας τῇ ἀγαθῶν, ὡς ἐναρέτων πράξεων.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, διανοῦ, καὶ ἐξετάζε ἀκριβῶς μὲ ἐπιμέ-
λειαν, ὡς σόχασιν τὰ ἥδη, τὰς γνώμας ἐκείνων ὅπως συνεείσκονται,
καὶ συνομιλοῦσι μὲ τοῦ λόγου σου, εἰς τὸ κειθέριον εἰς τὸ συμφέρον
τῆς διανοίας σου, τὸ ἀληθές, ὡς ἀψευδές, διὰ νὰ γνωρίζῃς, καὶ νὰ
διακρίνῃς κατὰ πολλά, καὶ ἐκείνους ὅπως τιμῶσι μὲ φιλίαν, καὶ ἐκεί-
νους ὅπως γαλιφεύσῃ, τιμῶσι μὲ πλῶν καὶ δολιότητα, διότι πρὸς
σοὶ ἄνθρωποι χηματιζόμενοι πῶς νὰ ἀγαπῶσι, καὶ νὰ εἶναι φίλοι,
κα-

κακοποιῶσι κατὰ πολλὰ ἐκείνους ὅπου ἐμπιστεύονται, καὶ θαρρύνου-
ται εἰς αὐτούς.

Ὡς Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μὲ τὸ νὰ ἀκούσῃς, νὰ μάθῃς, καὶ νὰ δι-
δαχθῇς κανεὶς λόγον, ἢ καμμίαν διδασκαλίαν, καὶ συμβαλὴν ὅπου
δύναται νὰ χρησιμεύῃ, καὶ νὰ βοηθήσῃ, μὴν ἀκούῃς μοναχὰ αὐτὸν
τὸν λόγον μὲ τὴν ἀκουστικὴν σου δύναμιν, μὲ τὰ ὅσα δηλαδὴ, ἀμὴ
διαδέχῃς μὲ παρᾶξιν, καὶ κατορθώμα ἐμπαράκτως, διότι τοιοτρόπως
ἡ Βασιλεία τοῦ ἀνακτος σολίζεται, καὶ καλλωπίζεται, ὅπου κατα-
λαμβάνῃ, καὶ σοχάζεται ἀπὸ λόγου τοῦ καλὰ ὁποῦ ἤθελαν εὐρεθῇ ἀπὸ
ἄλλων ἀνθρώπων, ἀμὴ ἀκούῃς, καὶ διδάσκεται χωρὶς ἐντροπὴν, καὶ
κατορθώνει χωρὶς ὑπέρθεσιν, καὶ ἀναβολὴν καιροῦ, χωρὶς νὰ μεσο-
λαβήσῃ, νὰ περάσῃ καιρὸς.

Βέβαια ἡ ἀκρόπολις, τὰ Βασιλεία ὅπως εἶναι σερεὰ μὲ τειχόκα-
σρα, μὲ τείχη ἀκέραια, εἰς οὐδὲν λογίζονται, δὲν ψηφούσι τοὺς
ἐχθρούς, καὶ ἐναντίος ὅπως πολιορκῶσι, καὶ πολεμῶσιν αὐτὴν τὴν ἀκρό-
πολιν, αὐτὰ τὰ Βασιλεία, καὶ ἡ ἡγεμονία ἡ ἐδική σας ἡ Ὁρδόδο-
ξος, μὲ τὸ νὰ εἶναι σερευμένη μὲ δωρεάς, καὶ χάριτας, καὶ περὶ πε-
ρισμένη μὲ ταῖς προσευχαῖς, καὶ δεήσεσι πρὸς τὸν Θεόν, ἀποκαθί-
σεται ἀνίκητος, καὶ ἀπολέμητος ἀπὸ τὰ βέλη, καὶ ὁρμαὶ τῶν πολεμίων,
καὶ αὐτιπάλων, μὲ τὸ νὰ συγκύνη, καὶ νὰ κατορθώσῃ νικητὴν πειρᾶσθῃ-
τα, ἐξάκρας, καὶ μεγάλα, λαμπρὰ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων.

Ὡς Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μεταχειρίσου ὡρεπόντως τὴν ἡγεμονίαν
ἐξουσίαν τὴν κοσμικὴν, διὰ τὴν γένῃ, καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τοῦ
λόγου σε σκάλα, αἰῶδος, ἀνάβασις τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανίης. διό-
τι οἱ Βασιλεῖς ὅπως κυβερνοῦσιν αὐτὴν τὴν κάτω Βασιλείαν ὁρδῶς,
καὶ θεαρέως, κείνους ἀξιοί, ἀξιῶνται, καὶ ἀπολαμβάνουσι καὶ ἐ-
κείνην τὴν Οὐρανίαν εὐδοξίαν, καὶ Βασιλείαν, ὕψον ἀπὸ αὐτὴν τὴν
κάτω Βασιλείαν. κυβερνῶσιν θεαρέως ἐκεῖνοι οἱ Βασιλεῖς, ὅπως φα-
νερώουσιν ἀγάπην εἰς τὰς ὑπεξουσίους ἀρμόζουσιν τοῖς πατρᾷσι, καὶ
μὲ τὸ νὰ αὐτιδέχονται τρόμον, καὶ εὐλάβειαν προσήκοντα τοῖς Βα-
σιλεῦσιν, ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὑπὸ ἡμῶν, καὶ νὰ ἐμποδίζωσι, μὲ φοβερισμούς,
καὶ ἐπιτιμήσεις, τὰ σφάλματα τῶν ὑπεξουσίων, καὶ νὰ μὴ προσφέρωσι
δοκιμήν, καὶ ἀπόπειραν εἰς αὐτὰς τὰς ὑπὸ ἡμῶν, παιδείας, καλᾶς εὐσε-
βείας, ἢ νὰ μὴ τὰς τιμωρῶσι.

Τὸ εὐδύμα τῆς εὐεργεσίας, τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῆς εὐσπλαγ-
χνίας, εἶναι εὐδύμα μὴ παλαιούμενον, ἀφθαρτον καὶ αἰδίδιον. ἡ εὐ-
νοια, καὶ ἡ ἀγάπη, ὅπως γίνεται εἰς τὰς ἐνδεείς, πτωχοὺς ἀνθρώπους,
εἶναι ἐνδυμασία, σολισμὸς αἰώνιος καὶ παντοτενὴς. τὸ λοιπὸν κάμνει
χρεία.

κίαν, καὶ θέλῃσιν τὸ Θεὸν, μιμήσῃς, καὶ ζήλωσαι αὐτὸν τὸν Θεόν, μὲ
ἔργα καὶ κατορθώματα τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα. οὕτως εἶναι ἀπὸ ἐ-
κείνους ὅπως δύναται, καὶ ἡμπορᾷσι νὰ εὐεργετήσιν, ἀμὴ ἐκ ἐγὼς ἀ-
πὸ ἐκείνους ὅπως παρακαλῶσι νὰ εὐεργετηθῶσι. διότι ἡ προσηγορία
τῆς πτωχότητος, καὶ ἀφονίας τῆς ἀσπρῶν, εἶναι αἰεμπόνησι εἰς τὰς
ἐλεημοσύνας, καὶ εὐεργεσίας τῶν πτωχῶν, καὶ ἀπόρων ἀνθρώπων.

Καθὼς τὸ ὅμμα εἶναι ἡνωμένον, καὶ κεκολλημένον εἰς τὸ σῶμα,
τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Ἄναξ εἶναι ἐνηρμοσμένος, καὶ κεχαραγμένος
εἰς τὸν Κόσμον, καὶ εἰς τὸ ὑπὸ ἡμῶν, μὲ τὸ νὰ ἐδόθῃ, καὶ νὰ ἐχαρί-
δῃ ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς συμβοήθειαν τῶν χρησιμεύοντων πραγμάτων. Τὸ
λοιπὸν πρέπει, αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς νὰ ἐπιμελῇται, καὶ νὰ πορευθῇ
ὅλας τὰς ἀνθρώπους, ὅλου τοῦ ὑπὸ ἡμῶν τοιοτρόπως, ὡς αὐτὰς
ἴδια μέλη, διὰ τὸ νὰ προχωρῶσι, καὶ νὰ αὐξάνωσιν εἰς τὰ καλὰ, ἐπα-
νετά, καὶ θεάρεστα ἔργα, ἥτοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην· καὶ
διὰ τὸ νὰ μὴ σκοντάπτωσιν εἰς τὰ πονηρὰ ἔργα, ἥτοι εἰς τὰς ἀδικίας,
καὶ παρανομίας.

Ὡς Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, ὑπολάμβανε, καὶ κείνη τὴν εὐλάβειαν τῆς
ζωῆς σε, βεβαιότητην, καὶ ἀκινδυνότητην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάβῃς καμ-
μίαν φορὰν, κανεὶς ἀνθρώπων ἀπὸ τὰς ὑπεξουσίους, διότι ἐκεῖνος ὅπως
δὲν βλάβῃ, καὶ δὲν κακοποιῇ κανεὶς ἀνθρώπων, δὲν ὑποπίπτει,
καὶ δὲν φοβάται κανεὶς ἀνθρώπων· ἀμὴ αἰσῶς καὶ τὸ νὰ μὴ βλάβῃ
τὴν τίς τινὰ ἀνθρώπων δίδει μονιμότητα, καὶ ἀκινδυνότητα, πόσον
περισσότερον ἢ εὐεργεσία, καὶ ἡ χάρις νὰ μὴ φορῶσιν τὴν ἀσφά-
λειαν, κατὰ πολλὰ περισσότερο, καὶ ὑπερβαλόντως; διότι ἡ εὐεργε-
σία δίδει, καὶ φορῶσιν τὴν ἀσφάλειαν, καὶ τὸ ἀκινδύνον, καὶ δὲν
φορῶσιν, ὅτε ἀποβάλλει τὴν φιλίαν, καὶ ἀγάπην.

Ὡς Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, θεοσεβέσατε, ὁρδοδοξήσατε, Χριστιανικώτα-
τε, γενοὶ, καὶ φαῖνθι, ὡς εἶσαι εἰς τὰς ὑπεξουσίας καὶ προμερὸς, κατὰ
πληκτικὸς διὰ τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας, καὶ
ἀγαπητός, διὰ τὴν δόσιν, καὶ χορηγίαν τῆς εὐεργεσίας, καὶ τῆς ἐλε-
μοσύνης· μὴτε νὰ καταφρονῇς τὸν φόβον διὰ τὴν εὐνοίαν, καὶ ἀγάπην,
ἔτε πάλιν νὰ παραβλέπῃς, καὶ νὰ ἀτιμάζῃς τὴν ἀγάπην, διὰ τὸν
τρόμον, καὶ ἐκπληξῇς τὴν πραότητα, καὶ τὴν ἰλαρότητα, φυλάττωντας
τὸ ὀλίγων, καὶ καταφρονεμένον ἦθος, τὸ ἄγριον, καὶ καταπληκτικόν.

Εἶναι τὰ παραγγέλματα τὰ ὅποια παραγγέλλεις εἰς τὰς ὑπεξο-
σίους μὲ τὰ λόγια, αὐτὰ τὰ παραγγέλματα φανέρωσον ὡροτήτερα
μὲ τὰς πράξεις, ἐμπράκτως, διὰ τὸ νὰ συμφωνῇ καὶ ἡ ζωὴ, ἡ πολιτεία ἡ
ἐνάρετος μὲ τὰς παραγγελίας, μὲ τὰς ὁποίας καταπέσεις τὸ ὑπὸ
ἡμῶν. διότι τοιοτρόπως θέλεις ἀποδείξῃς, καὶ κάμῃ τὴν Βασιλείαν,

τὴν ἡγεμονίαν σου ἐπαίνετῃν, καὶ εὐδοξῶν, μὲ τὸ νὰ λέγῃς, καὶ νὰ παραγγέλλῃς μετὰ τῶν ἡγεμόνων καὶ κατόρθωσιν, ἐμφοράτως, καὶ κάμνοντας λογικοσφειπῶς, μὲ παραίνεσιν λογικὴν, καθὼς ὁρέπει τοῖς λογικοῖς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανέ, πρῶτατε, καὶ ἐπιεικέστατε, σέβετε, καὶ φίλει περισσότερον, ὑπερβαλλόντως, ἐκείνους ὅπως παρακαλῶσι νὰ πέρνουσι, καὶ νὰ δέχωνται ἀπὸ λόγου σε εὐεργεσίας, καὶ ἐλεημοσύνας, παρὰ νὰ ἀγαπᾷς ἐκείνους ὅπως σπιδάζῃς, καὶ αἰσινάξῃς νὰ ἀποδίδῃς δῶρα, καὶ χαρίσματα εἰς τὸ λόγου σε· διότι τοῖς ἀναγκαζομένοις προσφέρειν σοὶ δωρεάς, καταστάνεσαι ὑπόχρεως ἀνταποδόσεως, καὶ ἀντιμιθίας, καὶ οἱ δέοντες παρὰ σε λαμβάνειν δωρεάς, κάμνουν χρεώσῃν τὸν Θεὸν εἰς τὸ λόγου σου, ὅπως ἰδιοποιεῖται, καὶ κείναι ὡς ἴδια τὰ δῶρα, καὶ τὰς ἐλεημοσύνας ὅπως δίδονται εἰς αὐτοὺς τοὺς πύνητας καὶ πτωχεύς, καὶ ὅπως ἀνταμείβει, καὶ ἀνταποδίδωσι μὲ ἀντιμιθίας πλουσίας, καὶ ἀφθόνης τὴν κοροίρεσιν σε τὴν φιλέσῃν καὶ ἀγαπῶσαν τὸν Θεόν, καὶ φιλεῖσπαραγγίον, συμπαθητικὴν, φιλελήμονα.

Ἔργον καὶ κατόρθωμα εἶναι τὸ Ἡλίου νὰ φωτίξῃ, καὶ νὰ λαμψύνη μὲ τὰς λαμψρότητας ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸ προτέρημα ἰδίωμα τὸ ἔργον τοῦ Βασιλέως εἶναι, τὸ νὰ σπαραγγίζῃται τὰς χρείας ἔχοντες, τὰς ἐνδεεῖς, καὶ πύνητας· καὶ ὁ Βασιλεὺς ὁ Θεοσεβής, καὶ ὁ Ὀρδοδόχος εἶναι λαμψρότερος, καὶ φωτεινότερος ἀπὸ ἐκείνον τὸν Ἡλίον, διότι ὁ ἥλιος κρύπτεται, ἀποκόπτεται, ἀναχωρεῖ, καὶ βασιλεύει μὲ τὸν ἐρχομὸν, καὶ μὲ τὸ διαδέξιμον τῆς νυκτός· δηλαδή, ὅπου φάσῃ ἡ νύξ· καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἀφίνει πόπον καὶ καιρὸν εἰς τὴν συναρπαγὴν, καὶ ἀδικίαν τῆς πονηρίας, καὶ ἀτόπων ἔργων, ἀλλὰ φανερώει τὰ ἀπόκρυφα, καὶ τὰ κεκρυμμένα τῆς κακίας, καὶ παρανομίας μὲ τὴν λάμψιν, καὶ φαιδρότητα τῆς δικαιοσύνης, τῆς μετὰ τὴν φυλακὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ ἐξουσία ἐσόλισε, καὶ ἐλάμψονε τοὺς Βασιλεῖς ἐκείνους ὅπως ἐσάδῃσαν προτῆτερα ἀπὸ λόγου σε, ἀλλὰ ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανέ, ἰχυρότατε, ἐνδοξότατε, ἔκαμες, καὶ ἀπέδειξας αὐτὴν τὴν Βασιλείαν λαμπροτέραν, μὲ τὸ νὰ ἐνώνῃς, καὶ νὰ συνάπτῃς τὸ μεγαλεῖον τῆς Βασιλείας, μὲ πρῶτητα ὑπερνικῶν ἐκείνους ὅπως προσεγγίζουσιν εἰς τὸ λόγου σε, διὰ τὸν φόβον, καὶ τὴν δειλίαν μὲ τὴν ἀγαθότητα, καὶ συμπάθειαν. διὰ τὸ ἐκείνοι ὅπως χρειάζονται συμπαιδείας, καὶ ἐσπαραγγίας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐλλοιμνίζονται, καὶ ἀράσσονται, ἐρχονται εἰς ἐσθίαν τὸν λιμένα, εἰς τὴν βοήθειαν, καὶ ἐπίσκεψιν τῆς ἐδικῆς σε ἐπιεικίας, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐλευθερώνωνται, καὶ νὰ ἀποφεύγωσι τὰ κύματα, τὰς συμφορὰς καὶ δυσυχίας τῆς πτωχείας των, ἀποδίδουσιν εἰς τὸ λόγου σε, δοξολογίας, αἶνες εὐχαρίστας, καὶ ὁμολογητικὰς. δηλαδή σε εὐχαριστῶν.

χρεία ἐκείνους ὅπως βύλεται, θέλει, καὶ ἀγαπᾷ νὰ ἡγεμονεύῃ θεοτιβῶς, καὶ θεαρέτως, ὁρέπει νὰ λαμψύνη, καὶ νὰ σπιδίξῃ τὴν ψυχὴν μὲ τέτοια φορέματα τῆς εὐποιίας καὶ ἐλεημοσύνης, διότι ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐνδεδυμένος κόκκινον, καὶ ἀσπρὸν βασιλικὸν ἱμάτιον, καὶ φιλεσπαραγγίας καὶ ἐλεημοσύνης, κείνεται ἄξιος, ἀπολαμβάνει τὴν Οὐράνιον, καὶ ὕψιστον Βασιλείαν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἐλαβῃς, νὰ ἡξιώθῃς, καὶ νὰ ἐνεπισεύθῃς ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ Βασιλικὸν Ῥαβδί, τὸ σημεῖον τῆς Βασιλείας, τῆς τῆς Βασιλείας, σοχαίξῃς, καὶ μελέτῃ τίνι τρόπῳ θέλῃς ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεὸν ὅπου ἔδωκε, καὶ ἐχάριτεν εἰς τὸ λόγου σου αὐτὴν τὴν Βασιλείαν. καὶ ἐπιμελῶ ἀναγκάζῃ νὰ δοξάζῃς, νὰ τιμᾷς, καὶ νὰ λατρεύῃς αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλης τῆς αἰδρώτης, ὡσὰν ὅπως ἐπρωτιμύθῃς, καὶ προεκλέχῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλης τῆς αἰδρώτης, καὶ ὁ Θεὸς κείναι δῶρον, χάρισμα μεγαλωτάτον αὐτὸ, αἰτίως κληρονοῆσαι, καὶ ἐπιμελῆσαι ἐκείνους τοὺς αἰδρώτης ὅπως ἐδημιουργήσῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν, ὡσὰν αὐτὸν τὸν Θεόν· καὶ αἰτίως ἐστὶ πληρώνης τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰς ἐλεημοσύνας, ὡς πληρωμὴν ὀφλημάτων, ὡς χρεὸς δηλαδή.

Κάθε αἰδρώτης, ἐκείνους ὅπως ἐπιθυμῇ, καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς τῆς, χρεώσῃ νὰ προσρέχῃ, καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς τῆς Θεῶ, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρεώσῃ νὰ προσρέχῃ, καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Θεῶ προτῆτερα ἀπὸ ὅλης τῆς αἰδρώτης, ὡσὰν ὅπως μεμνῶν, καὶ ἐννοιάζεται διὰ ὑπεράσπισιν, καὶ βοήθειαν ὅλων τῶν αἰδρώτων. διότι ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ νὰ διαφυλάττεται ὕγινης, καὶ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῆς Θεῶ, καὶ νικᾷ αἰδρώτης, κατακράτως τὰς ἐχθρὰς, καὶ σερεώνει τὰς ἐδικὰς τῆς, τὰς ὑπερστίας ὀγλήγορα.

Βέβαια ὁ ὕψιστος, καὶ Οὐράνιος Θεὸς δὲν χρειάζεται, δὲν ἔχει ἐνδεαν κανενὸς πράγματος, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρειάζεται μοναχὰ ἀπὸ τὴν χάριν, καὶ βοήθειαν τῆς Θεῶ. τὸ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς, μιμητὰ τὸν Θεόν ὅπως δὲν χρειάζεται κανενὸς πράγματος, καὶ πλεσίως δίδε εἰς ἐκείνους ὅπως ζητᾷ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ τὴν ἐσπαραγγίαν, μὲ τὸ νὰ μὴ ἀκλειβολογῇσαι, καὶ νὰ μὴ λυτᾶσαι νὰ κάμνῃς τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὰς ἐδικὰς σε δέλεις, καὶ ὑπὸς, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃς νὰ χαρίζῃς εἰς ὅλους τὰς αἰδρώτης, τὰς μετιτίνας, καὶ παρακαλῶντες ὅπως ζητῶν διὰ τὰς πρὸς ζωάρκειαν ἀναγκάια, διότι κατὰ πολλὰ εἶναι πρᾶγμα καλλίτερον, καὶ ὠφελιμώτερον νὰ ἐλεημῶν, καὶ νὰ εὐεργετῇ τινὰς καὶ ἐκείνους ὅπως δὲν εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τὰς ἀξίους τῆς ἐλεημοσύνης, παρὰ νὰ ὑσερῇ ἐκείνους ὅπως εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τὰς ἀνάξιας τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μετὰ τὸ νὰ ζητῇ παρα Θεοῦ συγχώρησιν, καὶ συμπάθειαν ἐξιλέωσιν τῆς πταισμάτων σου, συγχώρη καὶ ἐσὺ, καὶ συμπάθει εἰς ἐκείνους ὅπως ἀμαρτανύουσιν εἰς ἐσένα, διότι ἡ συγχώρησις αὐτιχαιρίζεται ἀμοιβαίως, καὶ ἐναλλάξ μετὰ συγχώρησιν, καὶ αὐτιδίδονται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ οἰκειοποίησις μετὰ τὸν Θεόν, μετὰ τὴν εὐνοίαν, καὶ ἀγάπην ὅπως ἔχομεν εἰς τὰς ὁμοδόλους μας, καὶ ὁμογενεῖς ἀνθρώπους.

Κάμνει χρεῖα ἐκείνος ὁ Βασιλεὺς ὅπως ἐπιμελεῖται, καὶ θέλει νὰ βασιλεύῃ ἀκατηγόρητος, χωρὶς ψόγον, καὶ κατηγορίαν, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἀτιμίας, ὅπου συμβαίνουν ἀπὸ τοὺς ἰδιώτας ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν, καὶ πρέπει νὰ ἐντρέπεται τὸν ἑαυτὸν τε, περισσότερο ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὑπηκόους, διὰ τὸ νὰ ἀπομακρύνεται, καὶ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ νὰ πταίῃ φανερά διὰ τὰς ὑψηλότητας, καὶ διὰ τὸ ἐμποδίζεται ἀπὸ λόγους τε, ἀπὸ τὸ νὰ πταίῃ κατὰ μόνας κρυφίως. διότι αἰσῶς οἱ ὑπ' ἐξουσίαν φαίνονται ἐπ' αἰσίου εὐλαβείας, καὶ ἐντροπῆς, αἰδέσιμοι, κατὰ πολλὰ περισσότερο ὁ ἀναξ χρηματίζει ἐπ' αἰσίου αὐτῆς τῆς αἰδῆς καὶ εὐλαβείας.

Καὶ ἀποφαίνομαι, λέγω, πῶς νὰ εἶναι, νὰ νομίζεται πονηρία βαρβαρίου ἀνθρώπου, τὸ νὰ κάμνῃ, καὶ νὰ ἐργάζεται ἔργα κακά, καὶ ἐπ' αἰσίου τιμωρίας, καὶ λέγω ἀποφαίνομαι νὰ εἶναι κακία τοῦ Βασιλέως, τοῦ ποροῦ, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ὠφέλιμα ἔργα, καὶ αἰτία τῆς ψυχικῆς ἐλευθερίας, διότι ἡ ἀποβολή, καὶ ξέρισις τῆς πονηρῶν ἔργων, δὲν δικαίωνει τὸν Βασιλέα, ἀλλ' ἡ δόσις τῆς ἐπαινετῆς, καὶ ἐναρέτων ᾠραξέων σεφαιώνει, καὶ σολίζει τὸν τέτοιον Βασιλέα. τὸ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς ἀς μὴ νομίζῃ νὰ ὑποφεύγῃ μοναχὰ ἀπὸ τὴν κακίαν, ἀλλ' ἀς ἐπιμελῇται νὰ ἐργάζεται τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἀρετὴν.

Ὁ θάνατος δὲν ἀπλῶς χιμίζεται, δὲν φοβάται, καὶ δὲν ἐντρέπεται τὰς περὶ φανίας, τὰς τιμὰς καὶ δόξας τῆς ὀφφικίων, τῆς ἐξουσίαν, διότι ὁ θάνατος ἐπιτίμει τὰ ὀδόντια τὰ ἐδικά τε, τὰ πάντα ἀνθρώπου καποθιόντα, καὶ κατατρώγοντα ἐπ' αἰσίου εἰς ὅλους τὸς ἀνθρώπους. τὸ λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι ἀς μεταδίσσωμεν εἰς τὸν Οὐρανὸν τὴν σύναξιν τῆς Θεαυρῶν πρὸ τῆς ἐλεύσεως ἐκείνου τοῦ θανάτου, τὸν ἀπαράλητον. διότι ἐδὲ κανεὺς ἀνθρώπος, ἐκεῖνα τὰ χρήματα, καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια συναθροίζει, καὶ σωρεύει εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, ὅταν ἀναχωρήσῃ τὸ βίβ, φέρει ἐκεῖ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἀλλ' ἀφίνωντας ὅλα τὰ πράγματα ἐπ' αἰσίου εἰς τὴν γῆν εἰς τὸν παρόντα Κόσμον, ἐξετάζεται, καὶ κείνεται γεγυμνωμένος τὴν ζωὴν, καὶ τὴν πολιτείαν τε.

Βέβαια ὁ Ἄναξ εἶναι αὐθεντίας, καὶ ἐξουσίας εἰς ὅλους τὸς ἀνθρώπους, ὅμως εἶναι ὑπέρτης ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, μαζὴ μετὰ ὅλους τὸς ἀνθρώπους.

Ἄνθρωπος, καὶ ὁ Βασιλεὺς θέλει ὀνομασθῇ αὐθεντίας, καὶ ἐξουσίας τὸ περισσότερο ἐξουσίας ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅπου αὐτὸς ὁ Ἰσταν Βασιλεὺς, ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ὅταν δὲ ὑποτάσσεται εἰς τὰς τριὰς τὰς πονηρὰς, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸ νὰ ἔχῃ τὴν λογικὴν κείσιν, τὸν νοῦν τὸν Θεοσεβῆ συμβουδόν, λέγω δηλαδὴ τὸν μονάρχην τὸν Βασιλέα τῆς αἰχρῶν καὶ ἀτόπων ἐπιθυμιῶν, καὶ ὀρέξων τὸς αἰσίου, κατατροπώνει, καὶ νικᾷ τὰς αἰχρὰς ἐπιθυμίας ὅπου φθείρουν, καὶ ἀφανίζουν πάντα ἀνθρώπου, μετὰ τὴν ἀρμάτωσιν τῆς ἐγκρατείας, καὶ χαλιναγωγίας τῆς παθῶν, τῶς μετὰ τὴν ἐνάρετον ζωὴν, καὶ πολιτείαν.

Ὅτι λογῆς, καθὼς οἱ ἴσχυοι ἀκολουθοῦσι τὰ κορμῖα τῆς ἀνθρώπων, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ ἀμαρτήματα ἀκολουθεῖν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς ἀνθρώπων, καὶ νὰ φανερώσιν, καὶ νὰ θεατερίζῃ τὰ ἔργα, καὶ κατορθώματα φανερώσιν παρρησία. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δὲ εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς νὰ κρύψῃ, καὶ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μέλλουσαν καὶ ἀδεύσαν Κείσιν, εἰς τὴν δευτέραν παρῶσαν. διότι αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ κατορθώματα θέλουν ὁμολογήσῃ, καὶ φανερώσῃ ἑαυτὸν τὸ κατ' ἐλὸς ἀνθρώπου, μετὰ τὸ νὰ μὴ πέμπῃσι προσέβῃσι λαλῶν λόγον, τουτέστι νὰ μὴ ὁμιλῶσιν, ἀλλ' μετὰ τὸ νὰ φαίνωνται τέτοια, ὅτι λογῆς καλὰ, ἢ κακὰ ἔγνων ἀπὸ λόγους μας.

Ἡ διάβασις τῆς παρῶσης ζωῆς, ἡ ὀλιγόχως μιμᾶται τὸ πέρασμα, τὸ πλεῦσιμον τὸ καραβί, ὅπως πλέει τὸ πῆλαγος, πλανῶσα ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, τὸς ταξιδευτὰς, διαβάτας αὐτῆς τῆς νηὸς, τῶς τῆς παρῶσης ζωῆς, καὶ μετὰ τὸ νὰ τραβᾷ ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους εἰς στρατὸν κατ' ὀλίγον ὀλίγον, καὶ νὰ πέμπῃ, νὰ φέρῃ ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἴδιον πέραν τὸ κατ' ἐλὸς ἀνθρώπου, ἢτοι εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τὸ κατ' ἐλὸς. λοιπὸν ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ πράγματα εὐερίσκονται ποικιλοτρόπως, ἀς ἀφήσωμεν, καὶ ἀς παραβλέψωμεν τὰ πράγματα τῆς παρῶσης ζωῆς ὅπως φθάνονται, καὶ διαλύονται, καὶ ἀς προσέλθωμεν, καὶ ἀς σπεύδωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνα, ὅπως μένουν, καὶ εὐερίσκονται εἰς χρόνους, καὶ καιροὺς ἀθανάτους, τῶς εἰς αἰωνίως πάντοτε.

Ὁ ἀνθρώπος ὁ ἀλαζών, καὶ ὑπερήφανος, ἀς μὴ μεγαλοφρονῇ ὡς αὐτὸς βῆς ὑψηλοκέρατος, ἀλλ' ἀς καταλάβῃ τὴν ὑπαρξιν, καὶ τὸ εἶναι τὸ σώματός τε, καὶ ἀς σμικρύνῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς ψυχῆς τε. διότι ἀγκαλὰ ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος καὶ ἐχρημάτισε προεσῶς, ἐξουσιαστῆς ἐπ' αἰσίου εἰς τὴν γῆν εἰς τὸν Κόσμον, ἀς ἡξυρῇ πῶς κατὰγεται ἀπὸ τὴν γῆν, μετὰ τὸ νὰ ἀναβιβάζεται εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Βασιλείας, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὴν λάσπην, καὶ ἔσωντας νὰ γυρίσῃ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, μετὰ θάνατον.

Ὡς Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, αἵκητε, ἐπιμελῆσθαι πάντοτε καθὼς ἐκεῖνοι
 ὅτε ἔκαμαν ἀρχὴν νὰ ἀναβαίνουνσι τὰς ἀναβάθρας καὶ τὰς σκάλας,
 ὅπου δὲν γέκονται, ἥτοι δὲν φοβαίνουσι φοροτῆτερα ἀπὸ τὴν κίνησιν
 ἐπάνω ὑψηλὰ προτὶ νὰ φθάσιν νὰ πατήσιν τὸ ὑπερινόν σκαλοπάτι,
 ποιότης λογῆς καὶ ἐσὺ ὦ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, βάσταζε ἀπὸ τὴν αὐτο-
 δον, ἀνέλευσιν, καὶ αὐξήσιν τῆς ἐναρέτων, καὶ θεοφιλῶν πράξεων, ἥτοι
 τὴν ἀρετὴν διὰ νὰ ἦθελες μεδέξῃ, καὶ κληρονομήσῃ τὴν Οὐρανίον
 καὶ ὑψίστην Βασιλείαν, τὴν ὁποίαν Οὐρανίον Βασιλείαν ὁ Θεοῦδρα-
 πος Ἰησοῦς, ὁ Κύριος τῆς κυριεύοντων, καὶ κυριευομένων, ἄμποτε νὰ
 ἦθελε χαρίσῃ, βραβεύσῃ εἰς τοῦ λόγου σου μετὰ τῆς Ὁμοζύγου,
 καὶ γαμετῆς, τῆς συνεύου σου, αἰωνίως, πάντοτε. ναί. γενοίτο. ἄμ-
 ποτες. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ὁ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ἸΣΘΕΟ ΕΚΧ.

ΟΙ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΟΙ Τῷ ΑΓΙΑΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΑΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ.
(1) Λίθος, ἐκ τῶ ὁποῦ βρῖσκει τὸ ὑλίσμα.

Ὁ ἱερεὺς λιθαργὸς, λαβὼν τὴν εἰκόνα φεύγει ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς
καὶ θέτει αὐτῇ ἅ τινι πόδι.

Νέον ὤφρη καὶ τοῦτο, τῇ πυρποληθείσῃς μονῇ, παλάμῃ, φῶτα ἐνδοσίμοις ἡμερῶν
 νὰτα νύχτα ἔξαπτοντα, καὶ ἡνὴ ὥρα ἡ περιπολοῦσα τὸν ναοῦ σου,
 λαμπροφόρος ἡ ἀφθέραια οἷς ἤρεχεν.